

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Adam Oehlenschlägers poetiske Skrifter.

Alternativ titel | Alternative title:

Poetiske Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : J. H. Schubothe, 1805

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-119

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

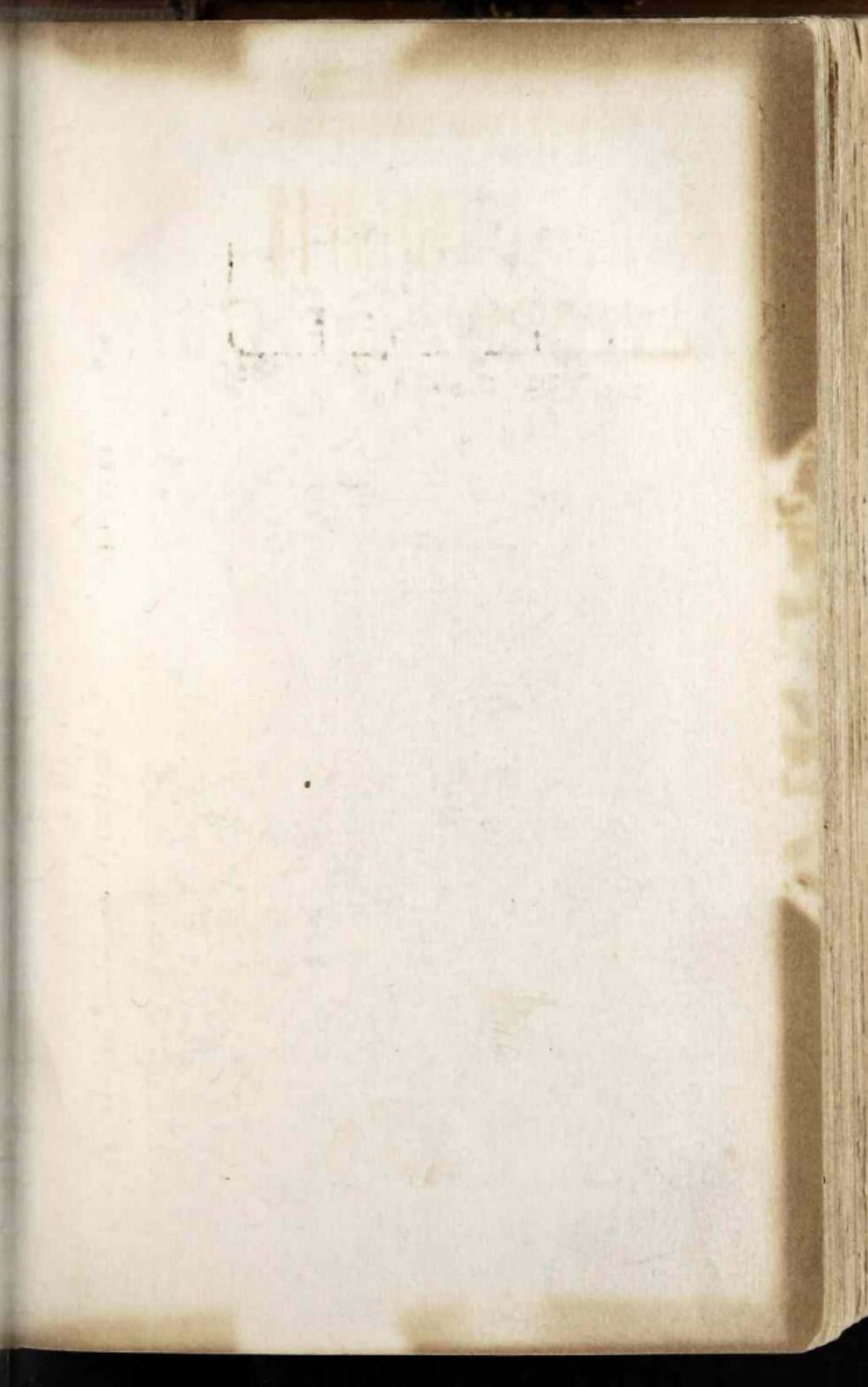

+ REX

115208056522

mgl. Page 97 - 100.

uag. Pag 97-100.

Adam Schleenschlägers

Poetiske Skrifter.

anden Deel.

København, 1805.

J. F. Hosboghandler J. H. Schubethes

trykt ved Andreas Reider.

T n d h o l d.

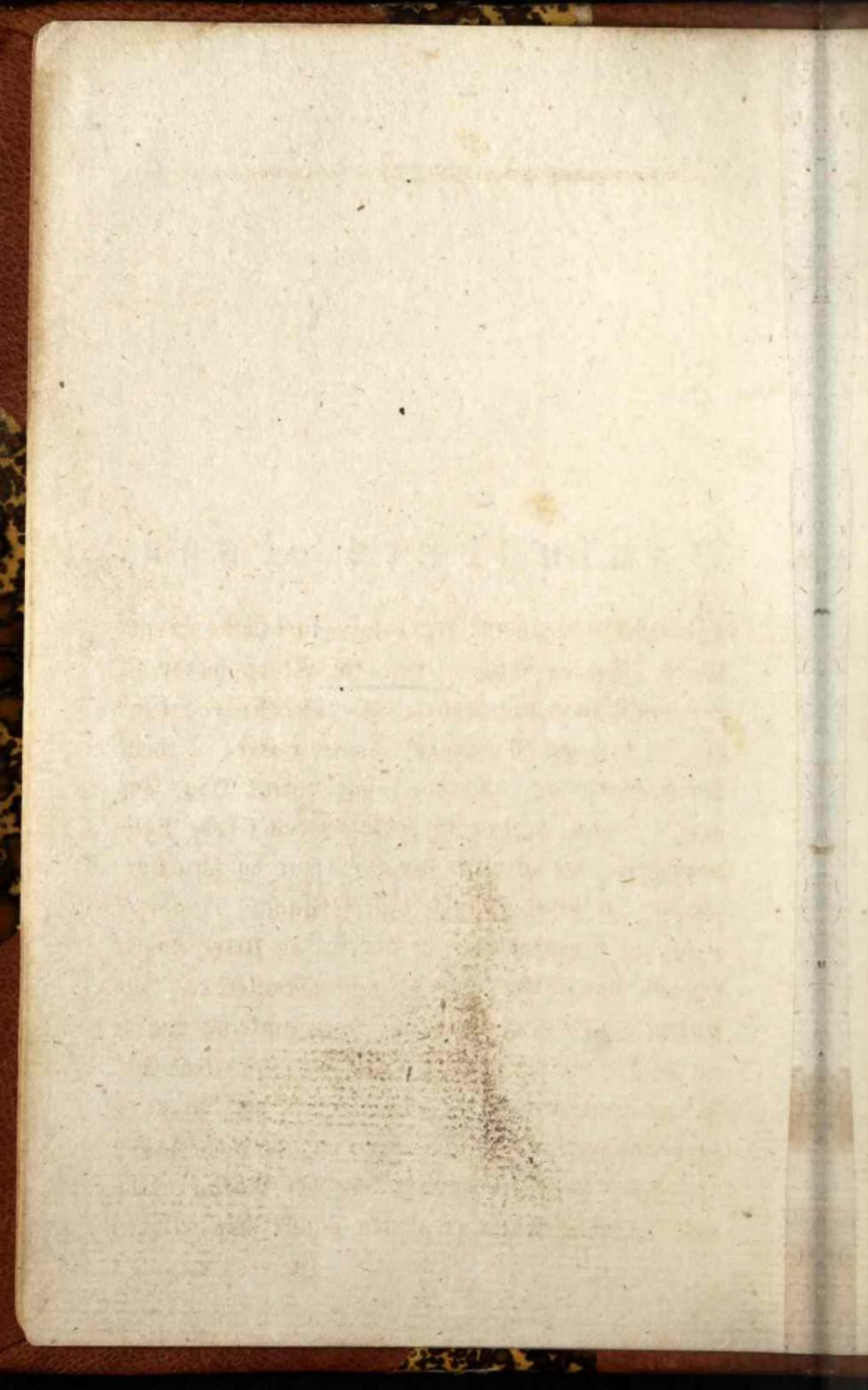
Side

Baulundurs Saga = = = I

Aladdin, eller den forunderlige Lampe 75

Vaulundurs Saga.

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Sjynskredsen paa Himmel. Aften- og Morgenrøde Isber i Eet; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag, længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbräemmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Dersor er ogsaa al Overslodighed af Værter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, voxe omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Jis og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammenstørpede, og Rensdyret er, af Fæ, næsten det eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsynে,

og da er det fun nogle høre Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaa-
rerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler
over Jordskorpen, det erstattes igien fuldelig ved
hvad der udi Biergene befindes. Og er det ligesom
den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom
der er udi Biergene, da de have Udseende og Frænd-
skab dermed, som de steenagtige Træer og metal-
strimedede Nordlys, om hvilke nyligen er mældet.
Selv Menneskene have en besynderlig Overensstem-
melse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige,
men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte,
og de i Almindelighed have en ypperlig Forstand og
stor Klogt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom,
hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom
Fieldene. Deres eneste Higen og Dragten gaaer
dersor ud paa, at bringe for Lyset, hvad den haarde
Natur indslutter, til Forundring for de Folk, som
boe længer Syd paa; de ere gode Biergefolk og ypp-
erlige Smedde. Og da de nu, al deres Tid, lever i en
sæl som og uforstyrret Forening og Fortrolighed, med
den skulte og dybe Natur, saa cabenbares der og
saa for deres Gemyt heel underlige og sæl somme
Ting, der ere Andre ubekendte, hvilket er Aarsag
i at de besidde Spaadomskraft og sær Viisdom.

Glag fidur, Eigil og Vaulundur vare
Brødre af Finnernes Et, deres Fader var Konge;

hans Navn er i den lange Tid forkommet og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brodre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennisker som oppore i Overslodighed, og Intet mangler, og Intet maa undvære forme- delst Nodtorsts Skyld, gierne trives bedre end Andre, saa vare ogsaa disse Brodre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Klogt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rendse det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brodre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De blev herover heel glade og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. I blandt Andet funde de en Guldklump, som udmaerkede sig, fremfor de Øvrige, i Finhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Edelstene af forskiel- lig Farve, een rød, een grøn, og een blaue, som tilsammen udgjorde et sælsomt Tegn. Denne bare de hiem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare klog.

Aldrigsaasnart havde Dronningen seet og be- tragtet denne Guldklump, forend hun gav sig bitter- lig til at græde, og funde lenge ikke tale for Sorg og Drovelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sonnerne spurgte hende om: hvad da dette

Tegn havde at betyde, og om der var nogen Lykke
at befrygte, for dem eller deres Et? Saa sagde Mo-
deren: Af mine kiere Sonner! Eder er en stor Lykke
bessieret. Da nu Sonnerne trængte ind paa hende,
og spurgte hende hvi hun da græd og klyndede, naar
der intet Ondt var dem i vente, men tvertimod alt
Godt? Saa sagde hun: Af mine kiere Born! Til-
giver mig min Bedrovelse og Graad, thi det gør
mig saa bitterlig ondt at I skal skilles fra mig, da jeg
dog havde troet at intet uden Doden skulle adskille os.
Derpaa sang hun, uden at oppebie Sonnernes Svar,
saaledes, esterat hun først endnu engang havde be-
tragtet Guldklumpen, heel agtsom, med den røde,
gronne og blaae Edelsteen:

Gron siger: Græs,
Blaae: klar Himmel,
Rødsteen: Roser,
Guld: Væn Moe.
Længer ned
Til Mornen vinker,
Hvor lysblaau Himmel
Om spraglet Baargræs
Venligt hvælver.
Lillievande,
Med guldgule Løffer,
Skal der Eder kryste
Til hvide Bryste.

Da Slagsidur, Eigil og Gaulundur det hørte, blevé de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden, om hvorlunde de skulle faae sig Hustruer, efter deres Sind; thi Landets, Øvinder der, vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare blevne hart betagne af Længsel efter de skionne Øvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tit besluttet at drage dit, men deres Forældres Bonner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høye Tid at dette lykkelige Varsel indtraf, thi de trende unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkligt at see dem gaae sovnlose om Natten over de folde Sneebierge, med Niim i Vokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen, ved sær Viisdom, havde aabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene faae at det var en Styrelse af Mornerne, som sidde under den Aſe Ygdrasil i Asgard, og bestemme Menniskenes Skiebne, saa sloge de sig til taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bitter Taare. Derpaa klædte de trende Brødre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd om deres Lænder, og satte Guldhjelme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De trende Edelstene, som derudi befandtes, havde de deelt og

paa en konstig og sindrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhosiede deres naturlige Danished. Slagfidur havde valgt den Grenne, Sigil den Glaae, men Maulundur den Rode. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæder og joge affled. Og var det da heel underligt at sœue de trenende Ungersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, flungende, som en Wind at jage over den folde, stille Sne, mellem Granerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Ruum ned paa deres Hielmbusse, i det de fore dem forbi.

De korte lænæ indtil den klare Midnat, da Stiernerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfigenhed, for at see hvorhen de vilde styre deres Kaas. Som de nu fore over Sletten, forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mand, der komme vrimplende ud af Bierget, og løbe henimod dem, over Sneen, saa let, at der slet intet Spor kienedes. De havde graae Erosier paa, som sadde dem knapt om Livet, rode Huer, rode Pine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Pinene. Det var Svart-Ulf, som da de komme nærmere til Slæden gave sig til at dandse rundtomkring den og siunge:

Slagfid, Egil,
 Dertil Baulund,
 Kongesonner!
 Hvi vil I svigte?
 Fedte Finner!
 Fedte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er.
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Lust er.
 Hvi vil I fornægte
 Finnevæsen?

Egil slog paa sin Reen, saa at den foer frem
 og styrtede een af Svart-Ulferne til Jorden; da
 standsedde de Andre den udi sin Tast, og siunge
 atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Sog ey Uden,
 Hvad Inden I eye.
 Forsmaae ey de spægende
 Smaae Svart-Ulfer.
 Vi vise Jer Ven

Kis Jern og Guld,
 Kis smukke Stene.
 Det Bedste er Inderst
 Og en Yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finnerglæden.

Slagfidur slog til sin Neen, saa at den foer
 frem og styrtede endnu een af Svart-Alferne til Jor-
 den; da standsede de Andre den atter udi sin Tast
 og siunge atter:

Fordi Eigil
 Ad Nenen høded,
 Fordi Slagfidur
 Ad Nenen høded,
 Vort Had dem følge!
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svart-Alfer svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han høded.
 Farvel i Finner!
 Kongesonner.

Derpaa saae man dem ved det klare MaanSkin
løbe over den hvide Slette; hen i Bierget igien.
Deres Stemme havde en underlig Klang, den lod,
som naar svag Mattevind hvidsler giennem Sneen i
Smaakrat; og som de torre Lov der rives af, naar
saa skeer, og mode sig i Lusten, var deres Dands.

De trenede Brodre blevе heel underlig tilmode
over dette Blindvaerk; dog troede de Guldklumpen
og deres Moders Spaadom bedre end Svart-Ulfen-
nes forvirrede Gang, som de desuden ingen ordent-
lig Nede kunde finde udi; thi droge de altsaa hurti-
gen Syd paa. Deres Moder havde givet dem alle-
haande Spise og Drikke med paa Reisen. Desov,
naar de blevе altfor trætte, i deres Glæder, og be-
dækkede sig med Nenshuder. Paa denne Maade komme
de efter adskillige Dagreiser til Sverrige, til et Sted,
som kaldes Uffsdalen, formedelst de mange Ulve
som derudi besindes. Der byggede de sig en Gaard
ved en Søe, hvor der var mange og skionne Fiske;
og levede saaledes medens Vinteren varede af Fiske-
rie, og af at gaae paa Jagt, efter Ulve og Bjorne,
af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Baaren frembrød, blevе de heel forfør-
dede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen,
og da nu de yne Smaablomster myldrede frem af
den skjære, lune Jord, da blevе de saare glade og
mærkede vel at Spaadommen snart vilde gaae i Øp-

fyldelse; sør da Himsen blev saa giennemfigtig og
 blaae som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel
 mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbej-
 de i Giergene efter Metal, og ikke funde modstaac-
 den gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i eet
 af de Fielde, som omringede Ufsdalen, for at grave
 og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de
 snart Alarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor
 Lyk og Glæde, va der ikke var saa koldt her,
 som i Finnmarken, hvorvel de tillige erfarede at
 Metalaarerne ikke vare saa rige, sør paa Jern,
 som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel
 helæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen,
 da modte dem pludselig et saare mærkværdigt og
 lysteligt Syn. Thi de skuede trende Moer, siddende
 ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde
 Hor, og deres Svanehamme laae ved Siden af
 dem. Deres Haar, som var finere og gulere end
 Horren de spandt, vare bundne med Silkebaand
 hoit oppe i Nakken og flagrede derfra i bølgende
 Volker ned over deres fyldige, hvide Skuldre og Bry-
 ster. Forresten vare de ranke og smekkre, med store
 blaae Øine, hvilke de meget milde fæstede paa de
 trende Brodre. Slagsidur, Egil og Vaulundur
 blev herover betagne af stor Elskov, men tillige
 af overvættet Forundring; thi de trende Moer, af
 hvilke den ene havde et gront, den anden et blaat

og den tredie et rødt Klædebon, varer for deres
Masyn at skue, som de trende Edelstene; og da nu
Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa fore-
kom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi
besandtes, viste sig for deres Pine, som den nysbe-
nævnte Guldklump, kun meget større og skionnere.

Da de altsaa nu ikke tvivlede længer om, at
deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse,
saa ginge de hen til de trende Mør, for at fund-
giore dem deres Hændelser, og for at heile til dem.
Men da de nu komme hen, og stode midt for deres
Masyn, og bleve bestraalede af deres store Skion-
hed, da kunde de ganse intet tale. Da sang
Mørerne:

Edle Kongesonner!
Slagfid! Egil! Vaulund!
Hil Jer ødle Kæmper!
Svanhvid, Ulrun, Ulvild
Mornen hid hensemte;
For at bringe Glæde
Finnekongers Afsom.

Da Grædrene det hørte, toge de dem i deres
Arme og forte dem ind i deres Gaard, hvor fort
derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang
Tid usforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagfi-

dur sikk Svanhvide, Gigil Alrune, Vaulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Dvinder heel blege og nedslagne kom ind til dem nem og sagde: Kiereste Husbonder! Vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos Eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbonders Omsvnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en hoiere Magt, maa dersor med Taalmod soie os i den; hvilket vi ogsaa raader Eder at giøre, hvis J vil vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal J da finde os rede til i Alting at rette os efter Eders Villie, som det sommer sig gode Egtehusruer at giøre. — De trenende Brodre blev ganse meget forbausede og bedrovede, over denne Tale. De sagde: Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af Eders Omgang, saa lidt som J af vor. Valkyrierne svarede: Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsore Mænd, som J, ældes ikke saasnart. Paa det at J ikke skulle forlænges, eller græmme Eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trenende Nøgler, med dem kunne Jaabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa

mangler I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa
blive rige, samt hoit anseete og berommelige Mænd.—
Da de havde sagt disse Ord lagde de Moglerne paa
Bordet, kyssede deres Husbonder, og forsvunde heel
pludseligen.

De trenende Brodre blev saare bedrovede over
denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyist og skum-
melt i Ulfsgaarden. De ginge fun ud for at søge
Goden, i Øvel naar det mørknedes satte de sig
tause hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre
indtil Midnat, da de lagde sig i de folde Senge, og
tænkte paa den Glæde de der havde nydt, ved deres
tiere Hustruers Omfavnelser. Til sidst besluttede
Slagsidur og Egil at drage vide ud i Verden, for
at opsoe deres Øvinder igien. Vaulunder, den
Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord
derfra, i det han sagde: Hvad hielper det at flakke
omkring? I hvilken Kant af Verden vil I uddrage
for at opsoe dennem? Udentvivl flyve de usynligen
giennem Lusten. I vil fare vild og vansmægte, og
times da aldrig den Lykke at omfavne Eders Øvin-
der igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taal-
mod vilde oppebie de ni Aars Udlob. Brodrene ag-
tede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Got-
sengsel havde gansek betaget dem.

Da de nu altsaa havde syldt deres Graage *

* Vadsælle.

med Fode, saamt taget tvende store Guldhorn med sig,
 fyldte med gammel Midd, saa toge de Afskeed med
 deres Broder og ginge bort. Baulunder var saare
 mod i Hu, og Taarerne runde stride ned af hans
 Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig
 skulde see dem ostere. Han bad dem endnu engang
 have Taalmodighed, men Brødrene svarede ham:
 Vi forsmaae ikke at sætte os imod den store Forlæng-
 sel, som hverken lader os have Roe Nat eller Dag.
 Bade ham derfor passe Huset vel og skalte over de-
 res Eiendom efter eget kloge Tykke, indtil de komme
 tilbage. Da nu Baulundur saae at det nyttede slet
 intet at bringe dem fra deres Forsæt, saa onskede
 han dem, som en god Broder, en lykkelig Reise; bad
 dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans kiere Hustrue
 Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien,
 da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans
 Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede
 ham til at modætte sig hendes Bud; ledsagede dem
 derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de
 fulde hammen om Halsen. Hvorpaa Slagsidur, den
 Eldste, sagde: Hvorvel jeg har et godt Haab, min
 kiere Broder! og fuldvel troer at jeg skal see dig
 igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg
 vil bede Guderne, forunde den Kraft, at det kan vise
 dig, hvad enten jeg er levende eller død. Traadde
 derpaa et dybt Godspor i Jorden og sagde: Saalænge

dette Godisør staar tydeligt og uforkrænket, da times jeg i ingen fare; finder du det derimod syldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det syldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det at jeg er sortdød, og hviler neder i Jorden. Egil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efterat de først havde kaaret sig tvende Vandringsskave udi den tykke Skov. Vaulundur stirrede efter dem, saa langt hans Øine kunde række. Da de var svundne bag Bakken, gif han hjem, grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Vey. Henimod Asten satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som flyngede sig gennem Egnen. Her gave de sig til at spise, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Astenen var kielig og sval, det gronne Lov i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en lildig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunge omkring paa de smaae Oviste, quiddrede af al Magt. Brødrene asspændte, for ydermere Mageligheds Skyld, deres Guldhjelme med de skionne Edelstene, og lagde dem ved deres Side. Slagsidur syntes at den gronne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skær fra sig, som nu;

dens Straaler flode paa det besynderligste sammen med Glandsen af det frikke Græs og de unge Lov, og det var ham fast umuligt at skielne om det var Stenen eller det Grenne, som meddelte hinanden deres Glands. Eigils Hielm laae ved Greden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bolger der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpe-skud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammestale; thi Mioden og den smukke Aften havde giort dem opromte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen som stod op i Synskredsen, lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straalede fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Egil pludselig ganse alvorlig og forfærdet, og da Slagsfidur spurgte hvad der fattedes ham? Sagde han: Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Boddel, griner mig lige i Ansigtet. Slagsfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Egil sagde: Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm? Slagsfidur svarede: Den sidder der endnu, men Nattens Morke og Grenenes Skygge har udstukket dens Farve. Egil sagde betænklig: Ikke allene

dens, men ogsaa Havets og Himmelens Farbe. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det gronne Skær i den, forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen, hisset, er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge. Slagfidur vidste ikke hvad han skulde svare; han sagde: Jeg har et godt Haab! Det blomstrer saa gront som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten. Egil svarede: Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel, langt, langt hen i den vide Verden, efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaue Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaue, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie! Slagfidur rystede paa Hovedet og rakte ham Miodhornet, hvilket Egil strax tog; og da han havde drukket, sikk han igien sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa; og singe de dem Begge en halv Kuus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, forend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: Finder jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand døs værre. Det er den sionneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den flare Lust. Ingen Svane bryster sig saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde

og Tugtighed. Det er den skionneste Dvinde Sel
har skinet paa, og som nogen Mand har favnet.
Egil sagde: Du liuger! Een Dvinde veed jeg, som
hedder Alrun; ikke favner Odin Frygga med saa me-
gen Vellyst, som Egil hende. Slagfidur sagde:
Aldrig har jeg endnu lojet, og skal Den times stor
Jammer og Meen, som siger mig det paa. Egil
svarede: Ikke skielver Egil meer end en dybtplantet
Bapnerstage, skont han dog sagde at du logst. Da
Brodrerne havde verlet disse Ord, droge de ud deres
store Slagsvaerd, og hug paa baade Hænder. Hvor-
paa Slagfidur til sidst spalteede Egils Hielm, saa at
Stenen bræt; hvorpaa Egil blev fortumlet i Ho-
vedet og styrtede baglæns ned i Elven. I det samme
forandrede Maanen sin Ildfarve og blev bleg, som
en Dodning. Slagfidur stod længe i Tanker og stot-
tede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i El-
ven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han
som en Raslen bag sig i Skoven, og det kom ham
for, som om han hørte disse Ord synde med svage
og hæse Røster:

God Tid! Odd Tid!

Graads Tid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svart-Alferne, og vendte
sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slag-
fidur var saare mod i Hu. Han var nu ganzc

kommet til sig selv igien og overveiede: hvordan
 hans Broder nylig havde siddet ved hans Side, fuld-
 kommen farst og sund, og hvad han havde talet,
 og hvordan han nu havde saaret ham, og styr-
 tet ham ned i Floden og paa den Maade været
 Alarsag i hans Død. Sandelig, sagde han, der
 var Noget i hvad Eigil sagde, om den utydes-
 lige, uvisse, veilosse Længsel, som ikke vidste selv hvor
 den vilde hen, og som ingen Rist eller Roe havde, Dag
 eller Nat; men var bestandig Bevægelse og Foran-
 dring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende
 eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge
 Dese ere blaae! Og Stenen i Eigils Hielm var blaae!
 Og nu ligger han selv midt i Elven! Sandelig! der
 er et hoistforunderlig Frændskab mellem Alting
 i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu-
 Sindelag og Skiebne være undtaget deraf? Det var
 ogsaa Eigils ubændige Sind der bragte ham til at
 nedstyrte een af Svart-Alferne; han forsørte mig til
 det samme; og det er ikke godt at have dem til
 Fiende. — Af, tænkte han saa igien, efter en lidet
 Stund, jeg haver nu med egen Haand dræbt min
 Broder! Min Hustrue er borte, og jeg vandrer nu
 ganse ene omkring i et fremmed, ubekjendt Land.
 Skal jeg vende tilbage igien til Vaulundur? Eller
 skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en
 Hast giore Ende paa min store Bekymring og Be-

drøvelse? Nei, tenkte han saa igien. Morerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er gron; og den er sikkere at forlade sig paa end Havet og Lusten. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustrue, og lader mig ikke affrække.— Som han det sagde, loftede han sine Hine til Himmel. Matten var bælmørk, kun en eneste Stierne glimtede med et usædvanligt, skinnende Lys. Det kom Slagsidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene stottet til sit Sværd, vendte han med stirrende Blik Udsaldet paa dette Sæsyn. Stiernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straalestikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig; og endelig saae Slagsidur at det var hans kære Hustrue Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsiglig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Skye Elvens Bolge!
Mit Vink du folge!
Gorsag kun ey.
Til Fielbet bundet,
Har du dog fundet
En bedre Ven.

Du ræs dig væbne,
Vælan! Vælan!
Kæmp mod din Skiebne,
Alt som en Mand.

Alsfader satte
Blandt Biergets Skatte
Dig hen, saa viis;
Men Rosens Bæger,
Hvor Lovet leger,
Kun naær din Priis.
Du opad stræber,
Fra gamle Slægt,
Og modig dræber
Din Tyngdevægt.

Med Jernets Vinger
Du ræs dig svinger
I Føraarsduft,
Til Fieldet baaret,
Har du dog kaaret
Den lune Lust.
Lad Bolgen vige,
Og skyrt dig ej.
Huske du skal stige!
Hon er din Ven.

See hisset oppe,
 Paa Biergets Toppe,
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile,
 I Purpurstye;
 Og drikke Skaaler
 Af Lusten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skier !

Slagsidur folte sig beselelet af det vældigste
 Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede
 ind i hans Herte, med Tonerne af denne Sang.
 Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinkede ham,
 han fælde Braagen og Sværdet paa Jorden, for
 deslettere at folge sin Elskede, hvis Besiddelse han
 nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa, af al
 Mågt, i Blinde, op ad Fieldet. Adskillige Gange
 blev han mod i Hu, det var for ham, som om No-
 get drog ham ned i Dalen igien. Engang vendte
 han sig, da kom det ham for, som om hans Mo-
 ders Gienfærd stod for ham, i hvide Klæder, og
 sang :

Nyd det Liv,
 Dig Mornen skenkte,

Med noisom Glæde.
 Kæmp en mod Nornen,
 En mod Mimer,
 En mod Odin.
 Lad en Vanvid
 Dig bedaare,
 En det Onde
 Dig bedrage,
 Flye tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Qvindeskiffelse i Lusten igien, og sang atter med singrende Rost og feberagtige Bevægelsler:

Kiek du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!
 Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Fik Roe og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Coraller
 Til Diamanter;
 Da skied Chrystaller
 I andre Kanter,
 Da skar en Sværdet

I Kamp og Krig,
 Sig Rosen hærded,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Ørn
 Sig huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløy over Høvet;
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Træsledaa.

Da Svanhvide havde siunget dette, flyv hun afsted, og Slagfidur fulgte hende, med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve, for at folge hende, og frybe over store Fjeldklipper; item springe over store Kidser, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glands. Hendes Ansigtstræk blev fordreiede. Han blev bange og vilde vende om igien, men det var for silde. En uimodstaaelig Magt drev ham bestandig høiere; og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saae han ved Daggruet at det var en Svart-Ulf! Slagfidur svimlede paa den høie Linde. En umaadelig stor, grøn Slette laae for hans Pie. Duggen, som

blinkte i den matte Morgenröde vinkede ham. Slagsidur fandt sig betaget af den velsygtige Higen, efter at styrte sig ned i dens gronne, bløde Tavn. Alsen vendte sig og sagde: Dødskild! Og i det samme styrte Glagsidur ned fra Viergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sonderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op og betragede de trenende Nogler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brodre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernoglen, gik saa med mange underlige Tanke op i Fieldene. Da han nu længe var gaaet, langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted hvor Fieldet gansse brat vendte en nosgen, kraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være passeligt, thi tog han Kobbernoglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, forend Fieldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en gron Grotte. Thi det sionne Kobbermalm gav et besynderligt gront Skin fra sig i Klippevæggen, og rundtomkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskellig Størrelse, og af samme Natur, som den der sad i hans Broders, Glagsidurs Hielm. Ovenover hang der store Chrystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkeler, ligesom

Tistapper, og udgjorde hele Stotter somme Stæder; og alleroverst hvor Fieldet var revnet, snoede sig det tyk: Krat saa tæt i hæanden, at der aldeles intet var at see af himlen. Vaulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han funde bære, og forte det dervaa ud. Neppé var han kommen udenfor, forend Fieldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig, over den Hurtighed og Rolighed hvormed det seede. Det var ham ikke muligt at see hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drom, eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde havt den tunge Byrde paa Nyggen. Nu gik Vaulundur hjem, og rensede og luttrede Malmet, fra alt unyttigt Gruns og anden Tilsætning; smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største gronne Edelstene. Dette Arbeide varede i adskillige Dage, men da de vare forlue tog han den Nøgle, som var af Jern, og gik saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede ligesom sidst. Men fun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Væggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganse blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud som det var anlobet i Ilden. Midt i disse Staalskær, sadde lutter blaae Edelstene, liig den Eigil havde i sin Hielm. Midt i Klæften styrtede sig en

Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Him-
mel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over
den revnede Kloft, paa hvis Kanter vokte Hiermin-
der og Bioler. Vauluader funde ikke noksom for-
undre sig over dette Syn. Da han længenok hav-
de mættet sit Øie, hug han et stort Stykke Malm
ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edel-
stene. Derpaa løftede han det paa sine Skuldre,
og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lufte sig
for ham, som den sidst havde giert. Af dette Jern-
malm smeddede nu Vaulunder et Sværd, hvis Hialte
hav besatte med lutter blaae Edelstene; og var
dette Sværd saa smidigt, at han funde vinde det
omkring sit Liv, og saa skarpt at det kløvede Fjeld-
stykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog
han Guldnøglen, og gik atter hen i Fjeldet, og
gjorde hvad allerede to Gange før er meldt. Men
hvad han havde seet de tvende første Gange, var
plat ud intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var
ikke revnet fra oven ned ad, som hidindtil;
men en hvælvet Buegang, gjennem hvilken han
kunde see Himlen og Havet paa den anden Side,
laae for hans Øie. Indgangen til denne Bue-
hvælving var bevoret med unge Roser. Fra Bæg-
gene glimtede det rodeste Guld, og mellem det alle-
handede andre Metaller. De purpurredeste Rubiner
besprængte Bæggene, og dertil blandt allehaande Co-

rasser og Chrystaller, af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det forunderligste: Giennem Nidserne paa Klippen snoede sig, paa en fast utrolig Maade, Biinranker, med modne Druer, der i Nodme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fiel-det. Endelig hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Syn, var Morgensolen lige over for paa Himlen, som i det samme steeg op af Havet, for den anden Indgang af Hulen, og opløste det alt med sin luende, listige Glands. Vaulundur udhuggedde nu en stor Guldklump, men det varede længe inden han funde forlade Bierget, thi han blev ikke møt af at betragte denne skionne Hule og af at spise de sode Druer. Endelig gif han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til ester ham. Nu smeddede han et saare skønt og fagert Brystpandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Vaulundur var færdig, tankte han een Morgen: Hvordan mon det gaaer mine Brodre? Grindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sadt ved Udgangen af Skoven, paa hin Side; gif altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom dit, hvor Egil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagsidur havde sadt sit Marke, var ikke allene tildækket med Muld, men

ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge,
 blode Græsstraæ. I et Birketræ, ved Siden af dette
 Sted, sad der en Drossel; og hvergang der sorte sig en
 sagte Wind, saa at Vandplasen og det unge Græs
 bølgede, hævede den sin Nost og sang heel selsomt
 og sorgeligt. Heraf saae da nu Vaulundur tydeligt,
 at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade varer
 omkomne; gif altsaa med et tungt Hierte tilbage til
 sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: Jeg
 sagde dem det vel! Hvorved Caarene trillede ham
 ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag
 hverken æde eller drikke for Sorg og Drovelse. —
 Dagen derpaa gif han i Bierget igien, og hentede
 mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig
 et ordentligt Værksted, for paa denne Maade at op-
 pebie de ni Aars Udlob. Han smeddede nu alle-
 haande kostelige Klenodier og Vaaben, og blev in-
 den fort Kid beramt over det hele Land, for sin
 Kunst og sin Rigdom. Maar han var fied af at
 giore andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som
 han trak paa et Gastbaand, og spændte hen under
 Loftet. Hvergang han havde faaet en King færdig
 og trak den paa Baendet, tænkte han paa sin
 Hustrue, Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde kle-
 de hendes spæde Fingre, og trinde hvide Arme, hvis
 hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal
 belob sig til sidst til syvhundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Nidudr; han var en lidet og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Hincene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganse Land, for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gif ham intet mere til Hierte, end naar han horte at Een af hans Naboer havde udmarket sig ved svare Bedrifter eller Giefmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialdre med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede slette Viser; thi da Nidudr var beroet al Mandighed og Kraft, og slet hen intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte quindligt og forfængeligt, saa at han, skont han paa Siel og Krop var heel afmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning hayde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendefæ, forend Blodet steeg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganse bleg og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Niding, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rødsel og Bævelse. Efterat altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kælde han paa een af sine fornemste Hirdmænd og sagde:

Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal
 opholde sig en Mand, Baulundur faldet, i mit
 Rige, som er bleven vide beromt for sin store Rig-
 dom paa Guld og Sølv. Vigeledes har jeg hørt,
 at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud
 til Vaaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu
 fuldvel veed, at han er kommen til mit Land, som
 en arm Biergsin, saa er jeg fast vis paa, at han
 er kommen til denne Skat ved Roverie, eller ved
 Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie,
 at du tilføger de sterkeste af mine Drabantere
 og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbry-
 nier, paa det vi, i Mattnes Stilhed, kunne ride til
 Baulundurs Gaard, og bemægtige os hans Gods,
 samt grieve hannem. Hirdmanden svarede hertil:
 At du, Konning Nidudr! vil grieve en Troldmand
 eller Rover, finder jeg Intet at udsætte paa; fun-
 tykkes det mig sælsomt, at du opbyder en heel Skare,
 mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnat-
 urlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raa-
 de med ham, men er han ved Seid, eller anden Kunst,
 jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham,
 om vi end vare nok saa mange. Konning Nidudr
 vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred,
 greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det
 imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm
 var svag og Hirdmandens Pande haard, faldt Svæ-

det uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Kongning Nidudr saae at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemborede den forvorne Berserks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var seet kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem hvad han havde isinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at betyde dem, hvad Den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, klædte de sig i Jern og gjordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig, med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfsdalens. Kongning Nidudr var meget urolig paa Veien: thi det var Maanskin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hjerte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Nine strax forblindedes af det mogle Guld, besoel han een af sine Mænd at tage Basbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv

hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, sat den skinneste paa sin Finger, og bod dem derpaa hænge Gaandet op igien, og skiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Vaulundurs Hjemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt gennem Gaarden. Konning Nidudr sagde: Nu hører jeg Vaulundur komme! Der skal Forlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager Eder dersor vel jagt, at Ingen af Eder geraader i Fare, ved at overile sig; og byder og befaler jeg her, ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.

Vaulundur kom nu ind af Døren med en Bjørn paa Nyggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Wildt trusset, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin kiere Hustrue Alvild, og paa sine Brodre. Træt havde hun sat sig paa et Klippestykke, med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger, i usorstyrret Mag; en Bjørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt,

og kom nu saaledes tungsindig og belæsset hjem.
 Da han nu altsaa havde flaaet Huden af Bjørnen,
 pustede han Gløderne op paa Arnestedet, og lagde
 torre Riis og Qviste dertil, saa at der inden fort
 Eitid stod en hoi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn,
 fyldt med Bjørnens Blod, og fastede det paa Ilden
 for Odin og Thor; da han det havde giort, tog
 han en Birkekrands af sin Hjelm, som var indflet-
 tet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa
 paa Ilden og offrede Freya den. Gav sig derpaa
 til at hugge Skinkerne fra Bjørnen, hvilke han
 satte paa sit Spiud og stegte dem, til de havde nok.
 Da det var giort, hentede han en Skaal med Miod;
 hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Bro-
 dres, Eigils og Slagsidurs, Minni, som han altid pleie-
 de. Derpaa spilte han Bjørnehuden ud med Træpin-
 de, at den skulde torres for Binden. Da det var skeet,
 steg han op og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og
 talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og
 fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi
 han boede assides, mellem Fieldene, og havde der
 været Novere, meente han, saa havde de vel taget
 dem alle. Er maaskee min Hustrue Alvilde kommen
 tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,
 tænkte han, paa det at Glæden skal ikke pludselig
 gen dræbe mig? Med disse tanker strakte han sig
 hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet vorte

sig, sagde han: Indtil Freya igien sender mig sin glædebringende Møe Hnos til Husvalsele, overgiver jeg mig i din Vold, blodarmede Giofn! Hvorpaa han strakte sig hen ad Loibanken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Nidudr mærkede at Vaulundur sov hart nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besoel dem at spænde ham i Jern og tungé Fodboier; hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Vaulundur blev overvættes forundret, da han mærkede hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saamange bevæbnede Mænd. Han troede det var Røvere og raabte deraf: Kommer I for at hente mine kostelige Guldmykker, da tager dem frit og lader mig løs igien; thi jeg lover Eder at jeg aldeles ikke skal modsette mig Eders Daad, hvilket vel desuden saa fun Lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun Een. Konning Nidudr svarede: Store Løster og sledste Ord gav Loke i Jothunheim; men Letterne sveeg han dog til sidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stiemand, som du maaskee formostelig holder mig for at være, men Nidudr, din Konning og Herre. Vaulundur svarede: Stor Ere og Værdighed beviser I min Hytte, med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Volt og Jern, som en Ild-

gierningsmand? Midudr svarede: Jeg kiender dig fuldvel, Baulundur! Hattig komst du herned fra Finmarken til mit Land, og nu eyer du bedre Driftskefar og Klenodier, end Midudr i sin Gal. Hure gaaer det til? Baulundur sagde: Er jeg paa Thinge fareret for noget Roverie eller Herværk, da gior I vel i at føre mig bunden til Caarnet; men er jeg ikke det, hvi mishandler I mig da? Midudr svarede: Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da est du en arg Troldmand, som Snildhed byder mig have et vaagent Hie med. Baulundur sagde: Var jeg en Troldmand, da var det mig en let Sag hurtigen at sonderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke at jeg forsætligen haver berovet Nogen Noget, er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad forresten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gior intet Menniske vel i at misunde dem; thi ligesaalidet lade de sig meddele, som de lade sig berove. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kisbe min Frihed saa dyrt, du skatter den. Midudr vendte sig til sine Mænd og sagde: Jeg vil ikke længer høre paa hans arge-listige og forvorpne Ord. Farer hannem bort! — Da Kongen havde sagt dette, forte Drabanterne Baulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae det Intet nyttede at sætte sig derimod.

Guldet og de kostbare Stene sorte de ligeledes bort,
hvilket Konning Midudr befoel at skulle bringes ind
for hans Hustrue, Dronningen. Men Vaulundur
lod han fæste ned i et Zaarn, vel femten Favne un-
der Jord.

Dronningens Nine blev fast som forblindede,
ved at see den store Rigdom, og den skionne Glands
af de mangfoldige Edelstene. Kongen skienkte hende
mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter
Baudvilde gav han den første Ring, han havde dra-
get af Baſtbaandet. Selv glædde han sig meget
ved at eje Vaulundurs herlige Sværd, hvis Foeste,
der var hamret i Skikkelse som Usa - Thors Strids-
hammer hin Misnner, var besat med de kosteligste
blæse Edelstene; hvilket for er sagt. Da nu Kon-
gen spurgte Dronningen en Dag i Øvel, da hun
sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykke-
des bedst at giøres ved Vaulundur, da han ikke holdt
det raadeligt at dræbe ham, men heller at bruge
ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager;
saa quæd hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes
Naar Sværdet sit han skuer,
Og naar han paa Baudvild
Ringens kiender.
Da skule viſt hans Nine,

Som paa den værste Slange.

Skærer sønder

Hans stærke Gener;

Og sætter ham siden

Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet, i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rodt Taarn, fra utenkelige Tider, bevojet med Svampe og Mos. Til dette Taarn forte Kongens Treelle Vaulundur, efterat de først havde overskaaret hans Ankessener, efter Dronningens Besaling. Her gave de ham nu sit Smeddeværktøj, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Driftekar, Hielme, o. dl. for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Nidudr frygtede for at Andre skulde forkomme noget af Skatten; hvis han sendte dem dit.

Her sad nu Vaulundur henved et Aars Tid og arbeidede ufortreden; thi kun ved at arbeide glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Kenning Nidudr havde befalet ham, inden en vis Tid, at smedde sig en fuld Rustning af pure Guld. Som han nu een Dag sad og arbeidede

paa Skoldet, i hvilket han havde udarbeidet adskillige af Asernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hlidskialf og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadde Frygga ind med sine Øyser i Valhalla, blandt Einheriarer, der sadde rundt omkring paa Egebænkene og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thor's Fisserie paa Havet, hvor lunde han forsørgede Ymer-Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krog. — Men da han nu vilde forestille Freya, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freyas Ansigt grangiveligen havde udtrykt sin kiere Hustrue Alvildes Alsyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Hine, saa at han ikke længere kunde see at arbeide, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igjen, saa at Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med høi Rost: Af min skionne og inderlig elskede Hustrue! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Doden, favne dig i mine Arme, hos Freya i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Af! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel else mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en sterk og velbaa- ren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en ussel, læmløstet Træl. Her sidder jeg, sort af Kul og

Stov; med Hjælpen rode af Nog, med Armmene ud-
 mattede af Arbeide, lækket til en Steen, med over-
 skærne Ankelsener. Mine Brodre ere paa en ynde-
 lig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa
 at den Niding Konning Midudr brammer med
 mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure
 Sved. Intet uden Haab om Havn har hidindtil op-
 holdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa
 dette Haab; thi vil jeg derfor ogsaa som snarest giore
 en Ende derpaa. Som han havde sagt disse Ord,
 greb han til et Sværd, han selv mylig havde smeddet,
 og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst.
 Da hørte han en Fugl synge meget lisligt og vel-
 klingende, uden for Jernstængerne paa hans Vindue.
 Sommerastenen var rolig og klar, og Solen som
 daledede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin gien-
 nem Aabningen paa den tykke Muur, ind i Hæng-
 selet til Haulundur. Han sikkede til endnu engang
 at betrakte Naturen, for sin Død; reiste sig der-
 for og steg op paa Stenen, hvortil han var lækket;
 paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han
 havde en frie Udsigt. Havet gifte lige op til hans
 Gangetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han
 see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbon-
 den sad med sin Kvinde og sine Born, uden for Do-
 ren. Ligeoverfor gifte Solen ned i Havet, og i dens
 røde lislige Skær tumlede og varmede sig de folde

Bolger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa
 Kaarnet, over vinduet. Baulundur var saare un-
 derlig i hu. Det var denne sagre og milde Egn, der
 ligesom havde lokket ham ned fra det farveløse, folde
 Finnmarken, og paa denne Maade været Aarsag i
 hans Brodres og hans egen Undergang, fordi
 de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet ned-
 sunken paa sine Arme laae han lange maallos og
 tankesuld saadan i vinduet, og stirrede hen ad Hav-
 fladen. Han havde mange forvirrede tanker. Da
 han kom til sig selv igien, var det som om hans
 Siel havde giort en lang og besynderlig Reise, hvor-
 af den havde glemt det Meeste. Han stirrede atter
 ud paa Havet. Dets Bolger var ikke længer rode
 men forsolvede; thi Maanen stod hoit paa Himlen.
 Langt borte, hvor Havet var lysest, saae han noget
 tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere.
 Da det kom heel nær, saae han at det var en Hav-
 frue, der til Beltestedet var at see til som en deilig
 ung nogen Dvinde. Hendes lange sorte Haar var
 indflettede med gronne Siv, hendes Nine vare blaae
 som Havet og hendes fulde Løkker og Bryster bolgede
 blidt som det. I sine hvide Hænder havde hun en
 Strengelæg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel
 synderligt, og blændte sig med Bolgernes Rislen, med
 Maanskinnet og Fuglens Gang. Baulundur stod
 ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans

Vindue, holdt hun stille, hævede sin Nest og
sang :

Hvi frygter den Kæmpe,
Som Nornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glodende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

Af! herlige, skionne
Er Farverne hver.
Godt quæger det gronne,
Husvalende Skær.
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa froe paa det lyse,
Høithvelvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Ven!
I venlige Sommer
Kun Skoven er gron.

Saa gierne de blaane,
Luftbuen og Elv,
Men Glandsen de laane
De har den ey selv.

Hvad aldrig bortdsde,
Hvad aldrig forgaaer
Er Luen hin røde,
I sig den bestaaer.
I alt den sig mændger,
Fra Solen nedkaldt.
Kil Intet den trænger,
Nødvendig for Alt.

Af Skiebne! du isner.
I Livet er Frøe,
Som spirer og visner,
Som Blomster og Høe,
Som torres, forvildes
Af skadeligt Krat,
Og knækkes og hildes
I hælørke Mat.

Den salige Kierne,
Som Odin har lagt,
Som Nørnerne værne
Med Ombu og Vagt,

Som Stormen ey tvinger,
Som rolig fremgroe,
Til kief den udspringer —
Er stelden og stor.

Med Diger og Væle
De standse dens Ven; 11. 12.
Men reent den at qvæle
Det mægter de ey.
Snart etter den skuer
Med hvirvlende Top 13. 14.
Og skounere Luer
Til Himmelens op. 15. 16.

Og bryder sin Larve
Med flammende Hav; 17. 18.
Og byder hver Farve
Staae frem af sin Grav.
Og Kierlighed iler
Fra Himmelens Skyer,
Og Sommeren smiler
Og Vinteren slyer.

Da Havfruen havde sjunget denne Sang, saae
hun op til Vaulundurs vindue og smilte blideligt
til ham, hvorpaa hun spominede hen ad Havsladen,
som en Svane, endnu bestandig gribende i Strenge-

legen. Da hun var kommen et temmelig langt
Stykke ud paa Dybet, dukkede hun ned; hvorpaas
Fuglen fly bort fra Vinduet og Maauen daledes
bag Skoven. Baulundur lagde sig derpaa til Hvile
med et roligt Hjerte, heel styrket ved Havfruens
Sang.

En Dag kom Konning Midudr i Baulundurs
Faengsel, og fandt, blandt Andet, de trenende Nogler.
Da nu Kongen trængte ind paa ham, hvortil de
vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev
Kongen tilsidst saa forbittret at han tog en Øre og
truede med at vilde kløve Baulundurs Hoved, hvis
han ikke sagde ham det. Nu maatte han da
gaae til Bekiendelse og sige deres besynder-
lige og høiffortræffelige Egenskaber. Herover blev
nu Kongen ganske glad og tog Noglerne med sig, i
den Hensigt med det første at undersøge, om det vir-
kelig forholdt sig saa. Da han altsaa var kom-
men hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op
i Biergene, og begav sig faae Dage derefter paa
Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som
Baulundur havde betegnet ham, delte han sine Folk
i trenende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et
afsides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob,
at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernoglen vilde
giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til
een af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken

han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu
 denne havde efterkommet dette, revnede til deres store
 Forundring Fieldet sonder fra oven til neden. Men
 da nu Kongen befalede sine Mænd at gange ind
 ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden,
 som lod til at være bevojet med gronne Urter, var
 ikke andet end et bundløst Kiver, hvorudi strax ad-
 skillige af hans Mænd styrte, og først den, som hav-
 de Noglen ihænde. Af de som en qualtes i Kiveret,
 omkomme Nogle paa en endnu mere ynklig Maade.
 Thi gronne Edderstanger, som hang under Loftet i
 Form af Chrystaller, dryppede deres Gift ned paa dem;
 hvilket oploste deres Jernbrynier, og trængte ind i
 deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive
 Aanden. Kun med Ned og Neppe slap Kongen og
 nogle saae af hans Mænd med Livet; thi de havde
 holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud,
 lufkede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var
 over denne sælsomme Begivenhed bleven saa svag
 af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen
 paa Mossen, under et stort Træ, hvor han endelig
 kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: Det er
 vel a Ingen i de andre to Hobe har været med,
 eller veed noget af Udfaldet; thi skont ieg for al
 Verdsens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte
 mit kongelige Liv i Fare for disse Goglerier og Trold-
 domskunster, saa er dog Begierligheden hos mig

ester at vide hvordan det vil gaae, naar man bruger
de andre tvende Nogler, saa stor, at jeg hverken kan
eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min hin gode
Ven Storbiorn! disse Nogler, og giv hver Hob sin, og
sig dem, det er min Willie at de skal forfare, li-
gesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den
ene Hob ikke seer Udfaldet paa den Andens Foreta-
gende. Storbiorn sagde: Giv mig kun Noglerne,
Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa
det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt
have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og
vil selv være med. Dette tyktes Kongen vel at
være. Gif derpaa Storbiorn bort, og kom til de
andre tvende Hobe og sagde dem Kongens Bud;
hvorpaa den Ene blev tilbage igien, men den Anden
gif med Storbiorn til Fieldet. Da de nu vare
komme derhen, gav Storbiorn Jern-Nøglen til een af
Mængden, og bad ham sætte den mod Væggen; og
da nu Væggen, efter Sædvane, var revnet, besoel
han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem
gangne ind i Hulen, førend en Biergstrom, skummen-
de og med megen Bælde, som en blaa, fraadende
Slange, styrtede sig frem, saa at de fleste druknede,
og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu
sagde Storbiorn, at de som vare blevne tilovers,
hvilke kun var saare faae, skulle begive sig hen til
Kongen og sige ham hvordan det var tilgaet, samt

blive der; men selv gif han nu til den tredie Hob og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og besoel dennem at gaae driftelig frem; men selv holdt han sig mellem de Vægste. Da nu Fieldet var revnet, bod han Mændene gaae ind; og saa gjorde de; og mærkede til intet Ondt; men Væggene var overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbjørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tvertimod saae det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt og gif ind i Fieldet med de andre. Foer der da pludselig, med megen Bulder og Brag, i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Ros foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen og fortalte hvad hændet var. Da Kongning Midudr havde hørt dette, besoel han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Flok at seynde sig hjem med ham, over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Gauslundur siddet rolig og usortroden, i sit Værksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befalet ham at smedde sig en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harniss, en Hjelm, et

Skold og et par Brynhosser tilveie, hvis Rige ikke
 vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange
 mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag
 han kom hjem, i den Tanke at forførde alle Tilstæ-
 deværende med det store Bytte af rige Skatte, som
 han haabede sat hente sig. Til den Hensigt var og-
 saa Guld-Rustningen bestemt. Da nu Konningen
 kom hjem, modte ham Dronningen hans Hustrue og
 Baudvild hans Dotter, ved Borgaled, og fortalte ham
 at Salen var fuld af fornemme Giester, spurgte han
 tillige heel begierligen hvordan Sagen var løbet af,
 og om han havde giort et godt Bytte? Tillige sag-
 de de ham at Guld-Rustningen var færdig og laae
 i Vaabenhuset, hvor han kunde drage den paa sig,
 inden han traadde ind for Giesterne. Kongen var
 knap paa Ord, sagde at det var vel, og at de kun
 skulle gaae ind, han vilde komme bagefter; siden
 skulle de faae Alting at vide. Derpaa gik Dronnin-
 gen ind i Salen med sin Dotter og stienkte for Gie-
 sterne, men Kongen ganger ind i Vaabenhuset og
 drog paa sig Rustningen og satte Hielmen paa sit
 Hoved, der var saa tung at han neppe mægtede at
 bare den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige
 Sværd, som Baulundur forhen havde giort, hvor-
 af Haandsangen var besat med de blaae Edelstene;
 gif saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig
 i Hoisædet. Over dette Snu bleve Jarlerne og de

øvrige Kæmper saare forbausede; og troede de fast at
 seue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadde ind; men da de skuede noiere til, bleve de snart satte ud af denne Wildfarelse; thi hans Ansigt, som var lidet magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabelige Strids-Gud uden Indsatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavelsom over de Smykker og Edelstene hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især klædte den Sidste vel, som var saare skion, men hofserdig og grum, som Moderen. Da de nu alle havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandret lysteligt bænkom, adskillige Gange, blevne de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Op-havsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr havde drukket meget, og saaledes mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede ester som snarest at kunne udføre den Hævn, han havde tiltænkt Vaulundur, for sit mislykkede Foretagende og det Nederlag han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han Neglen til Gangtaarnet til en Jarl, som Eyvind heed, samt tvende andre Mænd, og befoel dem at bringe Vaulundur hid; læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme dem dyrt at staar. Ligeledes befoel han dem at udrette

hans Befaling som skyndeligt. Kongens Mæn
 ginge altsaa og satte sig i Baaden, og foer over til
 Sævarsted. Paa Veien saldt den Ene af dem i Van-
 det af Drukkenstab, ham lode de Andre ligge, for ikke
 at spilde Tiden, og komme saaledes i Hast til Fæng-
 selet, hvor de funde Vaulundur beskæftiget med at
 arbeide, som sædvanlig. Løge de da og bunde Hæn-
 derne paa ham og lagde ham i Baaden, og sorte
 ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham
 ind, sort af Kul og Stov som han var, og satte han-
 nem til Skue for Giesterne. Hvorpaa Eyvind
 Jarl gif frem for Kongen og sagde: Have vi nu saa-
 ledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde
 os tilbage, for at tage Guttorm op, der saldt i Søen,
 men som vi lode ligge til vi havde fuldført vægt
 Krinde, for ikke at giore dig Tiden lang, Herre
 Konge! Nidudr sagde: Lader hannem ligge! Er
 han ikke druknet endnu, drukner han aldrig; men
 for Eders Huldsæk og Hengivenhed for mig, modta-
 ger disse Gaver. Hvorpaa han hængte dem hver en
 Guldkæde om Halsen. Giesterne forundrede sig me-
 get over den frogede Krobling, der kunde giøre saa-
 mange mærkelige Ting. Nidudr sagde: Denne
 Dwærg har eengang været en statlig Kæmpe, foer
 og velbaaren; men jeg har giort ham træt af at staae
 sin hele Livstid. Dronningen og hendes Dotter for-
 haanede ham ydermere og sagde: Ilde skulle de.

Ænse Æser lide saa magelig en Beiser, Vaulundur!
 Og ilde vilde du nu være stædt i Kamp med de over-
 kaarne Haser. Vaulundur sad ganse stil og
 talte rolig alle disse Forsmædeler, indtil een af
 Kongens Sonner tog et Stegebeen og fastede ham
 det i Panden. Da blev Vaulundur vred, greb det
 igien og hug det til Midudr saa at Tiederer, hvormed
 Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den
 faldt ham af Hevedet. Giesterne sagde at det var
 en drabelig Gierning af en Krobling, og høede Kon-
 gen at han skulde lade ham føre med Fred tilbage
 til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig og sagde:
 Ondt haver han alt nockom bedrevet, og er det lid
 at han nu ogsaa faaer sin Straf. Fortalte dem der-
 pga sin hele Reise til Gierget og alt det Koglerie,
 som der havde mødt ham, samt sine Maands onde
 Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de: at det
 var billigt lig en arg og skadelig Trold sik en
 skjellig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: Let kunde
 jeg berøre ham Livet, men liden vilde denne Straf
 være, da en saa uselig Krobling maatte ansee det
 for en stor Lykke at døe. Da jeg desuden endnu ha-
 ver af Guld et flækkeligt Forraad, saa vil jeg lade
 ham leve, for at bruge ham; men for at han
 dog ikke skal sige at han ustraffet har tilført mig saa
 stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort,

mine Trælle! og stiunger ud hans ene Øie; thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.

Alt hvad nu Baulundur sogte at bevidne sin Uskyldighed, saa hialp det ham plat ud intet; ja Gaudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbed sig at stiunge hans Øie ud, da hun var sovet i Lægekunsten og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev nu bragt ud i et andet Kammer, afsides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Gaudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udsliske hans Øie. Da nu Baulundur saae hende komme og mærkede hvad hun havde istnde, da hævede han sin Stemme og sagde: Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Nidudrs Vold; og vel troer jeg at han lader det ikke blive derved, thi større Niding end han findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Alashn. Men du, o Moe! vær ikke Freya, som laante dig sin Skionhed, ved at træde den bruneste Troldhex i Niflheim ind i Embedet. Det sømmer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som vokser paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Øie. Lad dig derfor bevæge af

min Bon, thi til dig vanterer det mig ey at bede,
 og lemlest mig ikke mere end ieg allerede er lem-
 ledest. Jeg strænger dig hosit ved alle Guderne at
 jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.
 Skont nu vel slige Ord burde have ynket den meest
 glubende Bisrn eller Ulv udi Skoven, og bragt
 den til Medlidenhed, meget mere et quindeligt Sind,
 saa havde de dog aldeles ingen Magt over den gru-
 somme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slang
 med truende Braad, nærmede sig, for at give han-
 nem det smertelige og forsmedelige Saar. Efterat
 hun nu altsaa først havde befalet een af Trællene at
 holde med Haanden over hans andet Øie, da hun
 ikke funde taale hans farpe og med Undergang
 truende Blik, saa stak hun Øiet ud, og lod
 det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun
 bragte ind for Kongen, efter at hun først havde
 forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette
 Øieblik taug Baulundur stille, og sad i dybe Tan-
 ker henstunken i sig selv; Hvorpaa Trællene attet
 forte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig
 selv og sit Arbeide, med eet Øie over den ene, og
 et blodigt Saar over den anden Kind, da sukkede
 han og sagde: Li Gange værre end for er jeg nu
 tilredt! Mere og mere lemlestede mig, og min
 Harme bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige

Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedfaldne Giel med et dunkelt Haab, men Midudrs Midingsfærd og hans Dotters Grumhed har udslettet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Ded, at komme til Odin i Valhalla, eller i det Mindste med de forloste Eretele til Thor i Trudvanger. Men forst I trenende dybtstirrende Moer! Du Urd! Og du Barande! Og du Skuld! Hevn! Hevn over Midudr og hans ganske Huus!

Maa nu vel dette gammle og ærverdige Sagn, hvis fierne og halv hendøde Tener ieg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Giels Ore, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af Tidens Haand; — maa nu vel det ansees for et beshynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det seirer til sidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nodens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvantlige bedrovelige Tanke, da han ikke funde sove, at han fra sit vindue saae tvende rode Lys langt ude paa Soen, som værgede sig op og ned, henimod hans Taarn. Da

han mærkede det, sagde han: Sikkert er dette at-
ter noget af Mattens Blindværk, som kommer for
med uforståelig selsom Sang at bevæge mig til
at beholde Livet, og saaledes længer at bære min
Ulykke. Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte
han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen
tale sammen udi Forstuen; paa Nøsten hørte han
at det var Konning Midudrs Sonner, Gram og
Gæule. Skule sagde til Gram: Hørst ville vi be-
giere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi
have taget ud hvad os godt synes, saa ville vi
slaae ham ihiel, paa det han ikke skal forraade os
for vor Fader, naar han kommer hem. Da Vaul-
undur det hørte, greb han flux en stor og skarpsle-
ben Brydesxe, som laae ved Siden af ham, og
giemte den bag sit Sæde. Derpaa traadde Kon-
gens Sonner ind i Fængslet, af hvilke den ældste,
Gram, gif henimod Vaulundur og sagde: Vor
Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i
Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilstæ-
der ham at give os, sine Ægtebørn, hvad os til-
komme, saa ere vi selver i Nat hidseglede, for at
bemægtige os noget af Skatten, hvortil du skal
give os Nøglen, og sværge paa at du ikke vil for-
raade os; eller vi ville slaae dig ihiel. Vaulundur
sagde: Kiere Herrer og Kongesonner! Vel haver
Arbeid og Elendighed næsten ganke nedbrudt saa-

vel mine Giels- som Legemskræster ; men dog ha-
 ver Ulykken endnu ikke giort mig saa vanvittig, at
 jeg kunne sætte mig imod Eders billige Forlangen-
 de, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte
 mig. Hvorfor jeg strax her flyer Eder Noglen til
 Kisten, samt gior Eder den forlangte Eed, i de høye
 Guders Navn, at jeg ikke skal forraade Eder. Hvor-
 paa han syede dem Noglen, og sagde: Nabner den
 Kiste der staaer her jevnsides mig ; der vil I til-
 fulde finde Maalet for Eders Ønsker. Brodrene
 toge nu Noglen og aabnede Kisten, i hvilken der
 lage meget Guld. Af denne Glands bleve de strax
 saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte
 Skatten noiere og mætte deres Hine derpaa, satte
 sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over
 Kisteranden. Da Vanlundur det saae, greb han
 pludselig sin Øre, løftede den høit op og slog med eet
 Hug begge Hovederne af de tvende Brodre, saa at
 de fulde ned i Kisten ; men Legemerne styrtede til-
 bage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod.
 Derpaa lufkede Vanlundur Kisten til og sagde :
 Mætter nu Eders Hine ! Hvorpaa ban grob et dybt
 Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de dode
 Kroppe. Da han nu af de tvende Brodre havde
 hørt, at Konning Miduhr var paa en Reise, hvor-
 fra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa In-
 gen saasnart vilde forstyrre ham, da tenkte han :

Skjont denne Slange. Et fra Niflheim ganße har
 berøvet mig min Kraft og min Damished, og
 giort mig til en verkbruden Træl, ja forenet sig,
 for med onde og skammelige Ord at bespotte mig
 og forsøge min Skjendsel, saa skal jeg dog nu midt
 i min Afmagt tage en gyselig Havn; haaber ogsaa
 at det ikke bliver derved, men at det kun er det
 første Beviis Mornerne give mig paa at de ikke
 have lukket deres Øren for mine hævnraabende
 Bonner. Derpaa aabnede han atten Kisten med
 Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede
 Hiernes Kallerne og blegede dem i Solen, hvorpaa
 han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et
 Par kostelige og sieldne Drikkekar. Lindserne i de-
 res Nine vidste han ved Tilsætning paa en forun-
 derlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes ind-
 fattede dem, som om de kunne været de kostbareste
 Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men
 deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjor-
 de et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Nidudr kom hjem fra Reisen
 og besogte Baulundur, forærede denne ham Drik-
 kekællerne, og sagde, at det var et Par sieldne
 Muslingeskaller, som af Soen vare drevne ind un-
 der hans Hindue paa Holmen, og som han med
 stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fæng-
 sel. Til Dronningen gav han Armbaandene med

Hienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Gaudvild. Herover blevé de alle Tre saare glade, da de mænte at være komne i Besiddelse af sieldne Klenodier.

Da nu Gram og Skule endnu bestandig blevé horte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast at de vare druknede, paa en lidet Søefart; lod desfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemmeste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Grav-Pl. Til den Ende blevé de kostbare Skaaler omhaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Gaudvild smykket sig, den første med Armbaandene, den anden med Halsbaandet, og desuden med den skionne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordum havde taget af Basbaandet, i Gaulundurs Gaard. Gieserne blevé atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen, samt hans Hustrue og Dotter havde at fremvise, og blev der drukket svarligt til langt ud paa Matten. Men ved Midienat, ret som Hanen goel, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte een af Skaalerne til Munden, sollte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig funde kied af at betrakte de skionne

Armsmykker, folte pludselig den græsselfigste Smerte i sine Hine, tilligemed en stor Forfærdelse; thi ved de døsige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa selsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Gaudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, folte sig ogsaa paa eengang overvældet af den heftigste Landværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige Frænder lagde sig tilsengs, hvor de dog ingen Husvalelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag feilede dem aldeles Intet; de troede altsaa at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Mattevaagen. Men Gaudvilde var hele Dagen igennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afslæden i Astes, havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm. I de heftige Landsmerter havde hun i Sovne stødt Armen mod Væggen, og brukket nogle Birater istykker paa Ningen. Da den nu var giort overmaade kunstigt og var af stor Værdie, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidstig og grum Mand; ligesaa lidet turde hun sige Moderen det. Da det nu lakte de mod Øvel, gif hun ud i Lundens, som omkransede Strandbredden, fra hvilken hun funde see over til Baulundurs Fangetaarn. Åh! tænkte hun da, dersom jeg nu ikke havde tilsoiet denne Træl saa

stor Forsmædelse, saa funde han nu vel hiespe mig.
 Men da Baudvild forresten besad et mandigt og
 uforsagt Sindelag, saa tænkte hun videre: Jeg vil,
 naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par
 smaa Årer, roe mig selv over til hans Buur, og
 true ham til at giøre mig Ringen i stand; sætter han
 sig derimod, da skal jeg vel vide at hævne mig, og
 vil det ikke falde mig vanskeligt at tvinge en lønket
 Krobling. Da det nu var blevet temmelig mørkt,
 og hun ikke behovede at frygte for at blive seet
 eller forstyrret, satte den modige Baudvilde sig i
 Baaden, der var lønket til en Pæl ved Stranden,
 og til hvis Laas hun havde låst sig Nøglen; roede
 sig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da
 hun omtrent var kommen den halve Vei, hævede en
 gammel Nøkke, med et langt Skieg af Tang, sit
 Hoved op over Havsladen, i det han med den ene
 Haand stansede Baaden; og quæd:

Havet er bedrageligt !
 Mere bedragelig
 Tangen Mands Troe.
 Ey han boder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere rover han
 Dig et bedre !

Gaudvild sleg den gamle Nøkke med Varen paa
 Hovedet og sagde: Smyk tilbunds Tang - Skieg!
 Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa
 Guderne, eller de Warler hvorigiennem de øste lige-
 som advarer Menniskene. Saaledes kom hun da
 nu til Vaulundurs Taarn, som hun aabnede med en
 ligeledes tillistet Nøgle. Neppé havde Vaulundur
 seet hende, forend der strax opstod et Anslag i hans
 Hoved, hvis Iværksættelse tyktes ham at ville være
 den kraftigste Hævn. Tilstalte han derfor Gaudvilde
 meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en
 Hast at giore Smykket i stand igien; men for at Ar-
 beidet skulde gaae hurtigt, sagde han: maatte hun
 træde Blæsebælgen. Gaudvilde sagde: Hvoraf kom-
 mer det at disse Blæsebælge ere overstænkede med
 Blod? Vaulundur svarede: Det er af et Par unge
 Gælhunde, som længe have drillet mig, men som
 det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ven-
 tede det. Bad hende derpaa træde Bælgen vel.
 Da hun nu over dette Arbeid var blevet baade træt
 og torstig, rakte han hende et Hlbæger, i hvilket
 han havde krydset dosiggjorende Urter. Dette uddrak
 hun sur, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk og
 faldt strax i Sovn. Da nu Vaulundur mærkede at
 hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig og sik-
 kin Billie med hende, hvorpaa han sagde: Gak nu
 hjem til din Fader og siig ham, at nu doer Vaul-

undur rolig og trost; thi skont han paa en siendig
Maade har tilredet og svækket mig, og berovet mig alt
mit Gods, saa har jeg dog midt i min Afmagt hæv-
net mig over ham og hans Et, paa den kraftig-
ste Maade. Lad ham vide, at de Drifkesaaler han
saa begierlig fylder med Misid og lader vanke om-
kring, naar han har Giester hos sig, ere hans kio-
delige Sonners, Grams og Skules, Hiernessaller,
hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og ned-
gravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er
deres Blod hvormed du seer disse Blæsebælge at være
besprængte. Dog de varer ubetydelige Mænd, heller
ikke var hans Hierlighed til dem saa stor, at jeg
skulde holde deres Død for Hevn nok, mod den store
Forsmædelse og Ondskab, mig var tilsoiet. Men nu
er jeg noksom og tifold hevnet! Thi du, som berove-
de mig det kostelige Klenodie mit halve Syn, uag-
tet min ynkelige Bon, dig haver jeg nu berovet det
som kosteligere er. Og neppe vil nu Nogen af de mæg-
tige Konger, som din Fader i Lanferne haver anset
for dine Beilere, faae Lyst til at ægte dig, der er
krænket af hans usædste Træl.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt og sag-
de: Disse tykke Mure have ligesaalidet Tunger, som
Mine. Hvad der er seet bliver en Hemmelighed
hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig
Hevn er ingen Hevn, faer altsaa uhævnet til Mis-

heim, Torræder! Hvorpaa hun tog et Spiud og stak med det efter Vaulundur. Men Vaulundur undgik Stodet, greb Gaudvilde, bandt hendes Hænder og Fodder og fastede hende ud i Baaden. Derpaa lufkede han Doren, tog en stor Guldblade, og indgravede deri alle sine Bedrifter, samt sin Havn; hvorpaa han opstillede den saaledes at den maatte falde Midudr i Qinene. Da det var skeet greb han Spiudet og raabte: Nu er min Time kommen! Hvorpaa han satte det mod Væggen for at skytte sig deri.

Da herte han langt borte en sagte og sod Sang, ledsgaget med Strængeleeg; og siont det allerede var hoi lys Dag, og Himlen var reen og blaae uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stierne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække; ligeledes blev han, til ikke lidens Forundring, i det klare utaagede Veir, en stor og i alle Farver sterktspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stiernen glimte, og sank ned i Havet, ligesor hans Buur. Vaulundur glemte ganse sit Forsæt, ved dette saare sionne og heist behagelige Syn, og steeg op i vinduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hisset paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stiernen kom nærmere; og siont der var et langt Stykke Bei mellem

Saarnet og Jordtungen, saa funde han dog for-
 nemme den sode Lugg af de unge Roser, som aab-
 nede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den
 var kommen mod Enden af den dalende Regnhue,
 saae han, at hvad han havde taget for en Stierne
 var Freyas straalende Guldkarm. Paa Karmen
 sad den høye Asynia selv, i al sin Pragt og Herlighed,
 og ved hver Side af hende tvende Moer, som han
 endnu ikke kiedte. Freya selv havde et stort, blaat,
 bølgende Klædebøn om sine hvide Skuldre, som
 slagrede langt tilbage og tabte sig i den rene Him-
 mel. Moen paa venstre Side havde en underlig
 Dragt af friske, sammenhæftede Blad og grønne
 Krandse; men den, der sad paa hoire Side, var ifort
 en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit.
 Thi meget ligere tyktes ham de trende Gudin-
 der paa Guldkarmen at være Guldklumpen med
 Edelstenene, han og hans Brødre fordum havde
 fundet i Finmarken, end Moerne, paa Marken
 med de gule Blomster, havde vxret. En Skare af
 hvide, lyse Ulser omsvævede Karmen, medens den
 bevægede sig frem; Nogle af dem spillede, Andre
 sang, atter Andre frembragte en mild Kiolning,
 ved at flagre med de brede Svanevinger. For Kar-
 men vare tvende store Bildkatte, der i Vext og Ud-
 seende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa
 en sindrig og billedriig Maade gave tilkiende, hvor-

lunde det sommer sig Gellysten at være den rene
 Elskovs Slave, i det den tillige, ved sin ubændige
 Higen, skynder den frem. Da Karmen var kommen
 til Regnbuens Ende, blev Baulundur hartad for-
 færdet; thi det lod som om den vilde styrte sig ned
 i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham
 snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og
 Kvinde skiede sig op fra Havsens Bund, omringet
 af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle
 Mand var Havguden Egir, Kvinden hans Hustrue
 Ran, og de unge Havfruer vare hendes Dottre.
 Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk al-
 vorlig Mine og et Næt i Haanden, hvori hun fan-
 gede de druknede Mænds Legemer, havde idag ikke
 dette Næt, og saae mild ud. De unge, smidige
 Havfruer, hvis lange Haar alle vare indfættede
 med Siv, og snoede sig rundt om deres smekfre
 Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Hen
 paa denne Hval kørte Freya fra Regnbuen. Hvor-
 paa Alferne gave sig til at flyve oven omkring
 hende, men neden omkring svommede Havfruerne,
 blandt hvilke Nogle greb i Harpen og sang, hvilket lod
 som naar milde Vaaerbolger slaaer op paa Strandbred-
 den, søger tusinde Udbeie tilbage, giennem de smaae
 runde Stene, og skummer imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundurs aabne
 Fængselsdør, med de skionne Kvinder, der sadde ved

Siden af hende, hvoraf Baulundur, da de komme
 nærmere, strax kiedte den i det røde Klædebon
 at være hans fiere Hustrue Alvilde; kunde der-
 for ikke tale, men stod blot maalss med udstrakte
 Arme, i det Taarerne runde ned af hans blege
 Kinder. — Da nu Karmen var kommen lige for
 Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa
 Freya steeg ned med Alvilde ved Haanden, som hun
 ledte frem for Baulundur og sagde: Din Kræng-
 selstid er nu forbi, Baulundur Finneson! Den
 Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv
 hævnet, men den Lykke, som dig herefter skal veder-
 fares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for
 nogentid siden spaet af en Havfrue, og vil du er-
 indre dig hvad hun sang om Farerne, om Kier-
 lighed fra Himlen, og om den smilende Sommer.
 Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din
 rodmende og luende Edelsteen herefter bryde frem
 igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket
 Spil den ogsaa kun vilde robe et dødt og glæde-
 lost Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i
 Hlidskialf, paa min Forbon, nu skenker dig for
 din hele Livstid; og naar du eengang dser, da skal
 hun tage dig i sine fierlighedsfulde Arme og svinge
 sig op med dig til Valassialf, hvor du skal smedde
 straalende Drifkehorn og Harnisser for Guder og
 Einheriar! Derpaa vinkte Freya den sionne Dvin-

de frem, i den selsomme gronne Dragt af sammen-
satte Blæde. Hun havde en af Jorden opgravet
Rod i den ene Haand, og en Skarp Kniv i den Anderen.
Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver
af Roden og lagde dem paa Haulundurs over-
skærne Ankelsener, samt paa hans udstukne Øie; der-
paa tog hun nogle Blæde af sit Skjort og lagde der-
paa, hvorefter hun gandede derpaa. Da sagde
Haulundur: Nu soler jeg fuldvel at den hulde Eyr,
Ægekunstens milde Disa, haver lagt Haand paa
mig. Freya smilte i sit himmelblaue Klædebon
og sagde hertil: Naar Sielen har en vis og vir-
kelig fier Gienstand, da kan Eyr læge, og Freya
lyksaliggjøre Hiertet i dennes Folgeskab; men uden
den magatte de hver for sig blive grumme Valky-
rier, som Svanhvide og Ulruna, der ikke lade sig
noie med blot at dræbe paa Valpladsen. Da hun
havde sagt dette, traadde hendes Mose, den hin-
blide Si ofna frem, med de hulde Blik og de halv-
sillukede Gienlaage, og med Valmuekransen over
de mørke Løffer. Hun rorte med sin Finger ved
Haulundurs Øye, hvorpaa han faldt hen i en mild
Sovn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet,
hen i en frisk Lovhytte midt i Skoven. Baudvilde
løste de af hendes Baand og lod Baaden drive til Land.

Haulundursov nu godt; men hen ad Dagnin-
gen havde han en underlig Drøm. Det kom ham

for, som om han laae i sin kiere Hustrue Alvildes
 Arme, og at i det samme Slagsidur og Eigil traadde
 frem for hans Seng, med bedrovelige, blege kinder
 blodige, og med sammenfoldede Hænder, stirrende paa
 ham. Da de saae hans Lyksalighed smilte de, og
 han mærkede det var dem kiert. Slagsidur, den
 Aeldste, stod ham nærmest, og beiede sit Hoved hen
 over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde
 tilkiendegive ham Noget. Eigil var længere borte.
 Han havde sat sig paa en Steen udenfor Hytten, og
 talde uophorlig; men saa sagte, forvirret, og Ordene
 saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke funde
 forstaaet Ord. Da nu Baulundur vaagnede,
 fandt han sig virkelig i sin kiere Hustrue Alvildes
 Arme. Men i det han hævede sine Hine i Veiret,
 saae han over sit Hoved en gron, stor, gyngende Green
 af Lovhytten, netop i samme Stilling, som han troede
 at have seet sin Broder Slagsidur, og ligesaadan
 vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummede,
 sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da
 nu Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af
 Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt
 dette kom Taarerne Baulundur i Hinen; thi han
 havde elsket sine Brodre høit, og gierne ønsket dem
 den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde
 omfavnet sin Husbonde sagde hun: Udentvivs, kie-
 resté Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne
 Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu
 hen til Midudrs Gaard. Han sover endnu, og veed
 Intet af hvad der er hændet. Men paa det at
 Ingen skal kiende dig, og hindre dig Gienneimgan-
 gen, men holde dig for een af Kongens Tienere, saa
 tag denne Kaabe over din Rustning. Siig ham der-
 paa at Vaulundur er brudt ud af sit Fængsel, og
 sporg ham hvad man nu skal giøre? — Om dette
 Forslag syntes Vaulundur vel. Han klædte sig i
 sit Harniss, tog derpaa Kaaben over sig, og kom
 saaledes uforhindret ind i Kongens Govekammer, da
 Drabanterne ved Døren holdt ham for at være een
 af hans Tienere. Vaulundur traadde frem for
 Kongens Seng. Midude laae og sov og skielvede i
 Sovne. Vaulundur raabte: Vaagner op, Kon-
 ning Midudr! Midudr vaagnede og sagde: Hvo vo-
 ver at vække mig af min kongelige Sovn? Vaul-
 undur sagde: Bredes ikke, men en sæl som Hændelse
 er skeet igaar, som maatte mældes Eder. Hvi ha-
 ver I ikke for længe siden dræbt Vaulundur, saa
 var ikke det skeet, som nu er skeet. Midudr sagde:
 Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham
 midt i hans Usselhed, thi siden han sendte mig de
 kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk

Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser og Tænderne klapprer i min Mund. Vaulundur sagde: De Muslingeskaller disse Skaaler ere giorte af, vare dog intet imod de Perler, som de have hvælvet over, thi de vare Eders Sonners Vandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Vaulundurs Værksted, men Eders Dotter svommer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Golger dog ikke vare nok til at astvette hendes Skamplet. Derpaa fortalte han hannem vitloftigen alt hvad hændet var; fæstede derpaa Kaaben til side, drog sit Sværd og raabte med hoy Rost: Og nu er jeg selv kommen herhvid, du Niding! for at give dig dit Ganesaar! Høvede derpaa sit Sværd for at slaae Nidudr ihiel. Men Nidudr var alt død af Skræk; og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales, for alle sine Ildgierninger.

Vaudvilde, da hun vaagnede, styrkede sig i Soen, men Dronningen tog Gist til sig, da hun hørte hvad der var stæet. Herpaa udraabte Almuen Vaulundur til Konge over alt Nidudrs Land. Han regerede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og sindrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han dode i en graae Alder, og ligger begravet i en Hsi, midt i Ulfsdalens, hvor hans Gaard skal have staet. Inden i Hsien finder man, endnu den Dag i Dag, en stort Bygning af store Kampestene. Paa Stenen

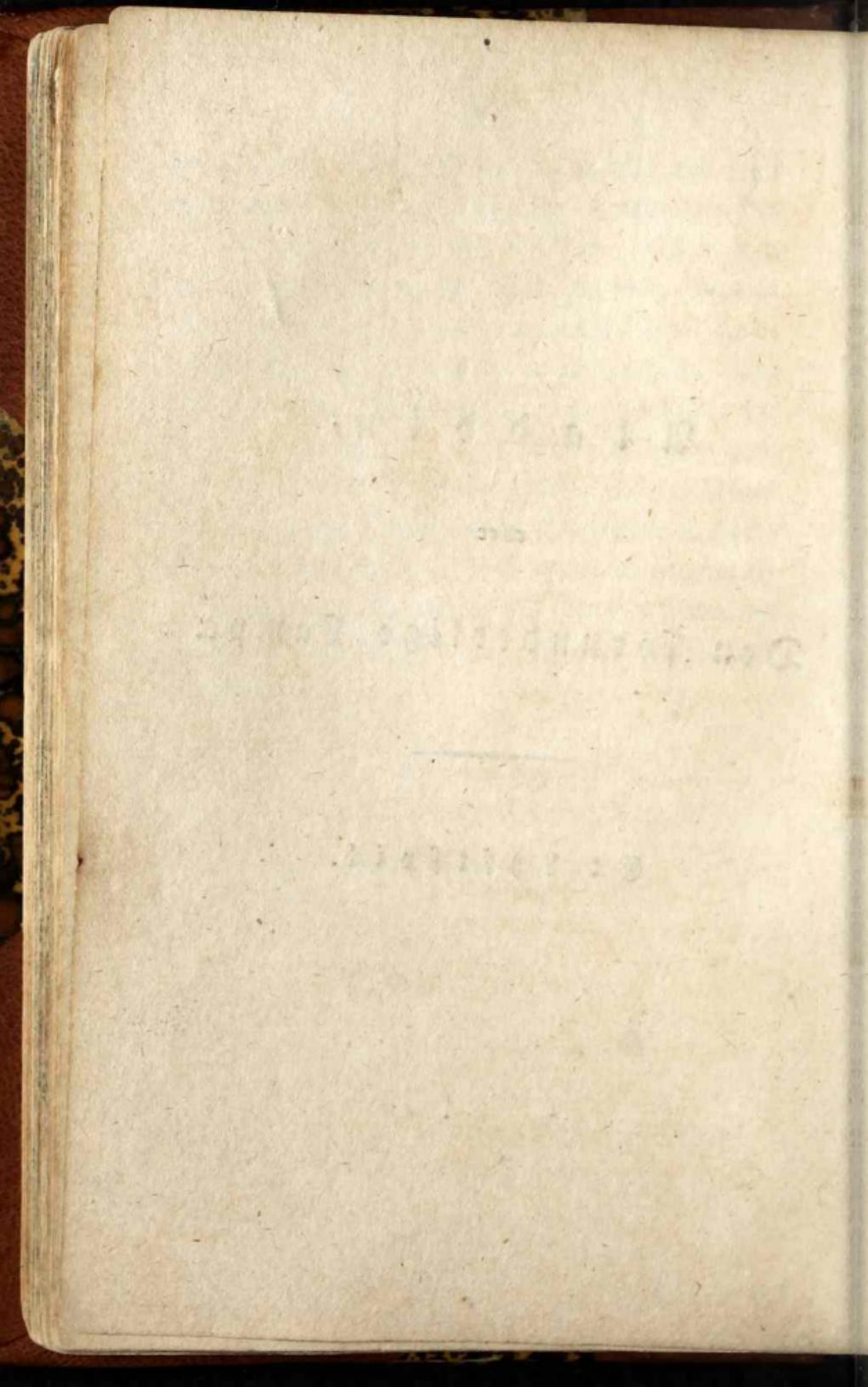
mod Norden, er der udhugget en Mand, med sammenlænede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud ester sin Dod, da man troede at hans Hustrue Alvilde, ester Freyas Tilsagn, havde hævet hans Siel i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretoge sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Vaulundur; og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Vaulundur smeddede Sværd, med de blaa Ædelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den dierveligen; men nu har det længe været borte! — Hermed endes Vaulundurs Saga.

A l a d d i n,

eller

Den forunderlige Lampe.

E t L y s t s p i l .

Personerne:

Gangbinikas, Prolog.
Soltiman, Sultan i Persien.
Bulima, hans Hustrue.
Gulnare, deres Datter.
Sfor - Bezirken.
Salladin, hans Sen.
Mustapha, Sønner.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Sen.
Noureddin, Troldmand.
Hindbad, hans Broder.
Selim.
Sindbad.
En Jøde.
En Christen Riebmand.
Bedreddin, } Riebmand.
Ali,
Gulnares Amme.
En Urtekremmer.
Ali Baba, Etternetyder.
En Staldfar.
En vagthavende Officer.
Ørste Vagt.
Anden Vagt.
En gammel Riebmand.
En Kobbersmed.
Beddelein og hans Dreng.
En Karl.
En gammel Mand.

Morgianes Dært.
En Apotheker.
Gulfanens Høfnar.
En Persiske Døgter.
Fatime, en hellig Kone.
Caravane.
Pillegrimme, Abdaller og Calendere.
Soldater, Pebel og.
Lampens Aand.
Ringens Aand.
Paribano, Feernes Dronning.
Løvende Biergpiger.
Symphra.
Sephyr.
En Gaarekylling.
En Spindelsvæv.
Første Alf.
Anden Alf.
To fugle.
Nattergaler.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets
Aander, af Alfer, Sandsgærinder
og fugle.
Phantasia, Epilog.

P r o l o g.

S a n g v i n i t a s

træder frem og siget:

Du Norden's mørke Moe, Melancholia!
 Som sidder hisset paa det tykke Bundt
 Af Kroniker fra Island, gamle Digte
 Fra Danmark, med en Harpe i din Haand.
 Af Bjornesener og af Egetræe,
 Modtag idag et lille kort Besøg
 Her af din Søster, af Gangvinitas,
 Den øldre, muntre, morgenlandſte Datter.

Glem for et Dieblik, du vorne Moe!
 Tilstoret, rank og ædel, svøbt i Maar,
 Din dybe Tungsind. Vaagn af din Erindring
 Om Frøde, Athelstein og Tryggeson.
 Huse at den Sidste tyede hen til mig,
 Da Rygen havde lært ham else Cypern.
 Stir heller ey saa taareblændt til Skyggen
 Med den tredobbelst-tunge Demantskrone,
 Og til hans Fader, med et spaltet Skæg,
 Der delte sig til England og til Danmark.
 O glem at en Forvorpen sprængte siden
 Knuds Kiste, og adsplitted fæmmeligt
 De hvide Been. Er det dig ey Triumf nok
 At Britten regner kun fra William Conqueror?
 Xenk heller nu paa Navnet Waldemar,
 Der blomstrede med Danmarks Ridderstid,
 Tag Saxon frem, og lad ham huldt erstatte
 Med spissende romantise Farveblanding
 Det Store i din Snorros Overblik
 Paa Livet om de sneebedælte Fielde.
 Erkiend min Skionhed, yngre, blege Søster!
 Og mindes at din Knud, din Eyegod,
 Din Haarderaade, og saa mange Flere

Blev løkket af mit sydlig milde Blik.

Thi Norden's Kraft er uden Østens Ild

Det samme som et hærdet Demant-Sværd,

Der mangler en varmblodig Muskel-Arm,

Før stærkt at svinges. Blomsten, sund af Troe,

Til Sølen trænger, for at giennemglsdes;

Og bliver der for langt et Mellemrumb,

Før Asianerne til Norden drage,

Før at forædle Slægten, varme den —

Da bliver Slægten, som du seer desværre!

En Blomst, forlængst engang fra Syden hentet,

Men som vantrives Aar for Aar, hentorres,

Blier bleg af Farve, sovnig, mat — og doer.

Hør rullen jeg fortrolig op for dig

Mit rigeligt indspængte Blomsterflor;

Som Østens Øther let og giennemsigtigt

Udruller jeg det paa dit sorte Skjold,

At det kan laane det en hellig Grund

Af nordisk Aftendæmring.

Og finder du ey i det hele Billed

Alt hvad der turde høre til mit Rige,

Blier undertiden Farven mere mat,

End Straalerne fra Orienten taaler —

Da tilgiv Kunstneren, som malte det.
Erindre dig, det var din Son, min Søster!
Der saae det Hele, ssjont med henrykt Aand,
Dog giennem dit, sin Moders, Sorgessor;
Og harmes ikke over den Natur,
Der sødt har bragt ham til at elske dig!

Første Aft.

Ispahan.

Et lidet fattigt Dørelse.

Mustapha sidder paa et Bord og syer. Morgiane
spinder Bomuld.

Mustapha.

Nu Morgiane? Gover du igien?

Morgiane.

Nei Mustapha! der gjorde du mig Uret.
Jeg sad og læste just min Aftenbon,
Og lukte Hinen fast i, for en
At blive adspredt. Det er-ellers fulde.

Mustapha.

Hvad fulde? Kom mig ey med saadan Snak!
Jeg siger det er tidlig. Hvem er Herre
I Huset her? Du eller jeg? Du er
Et Murmeldyr. Er det nu Lid at læse
Sin Aftenbon, for fattig Folk som vi?

Morgiane.

Hvad kan det stade at man er gudsfrøgtig?

Mustapha.

Meer end du troer. Imens du læser, seer du!
 Gaa spinder du ey Homuld. Af din Bon
 Kan vi ey leve. Gaaer man Grod for Bonner?
 Hvad? Kan man kose Kjed for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand — min Kraft er borte.
 Jeg kan ey længer sye saa flink som før.
 Du er min Medhjelp, seer du! Det vil sige
 At du skal rappe dig og hjelpe mig.

Morgiane græder.

Jeg hielper dig med Alt jo hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu nu, græd ikke. Jeg er god igien!
 Du er ey stem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv ey for du skylde være
 For meget med. Da bad jeg selv dig gaae
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt
 For Solen. Men saa gaaer det nu i Verden!
 Nu er Forgyldningen af dig, og jeg er fattig.
 Nu maa du spinde. Ellers gaaer det galt.
 Det er ey blot os selv, den lange Lommel,
 Som driver om og gør slet ingen Nytte;
 Ham skal vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du

Saameget nu imod den stakkels Dreng.
Han er saa ung, og med hans varme Blod
Er man en stikket til at sidde stille,
Med Venet overkors den hele Dag.

Mustapha.

Men at gaae om med Armen overkors
Den hele Dag, dertil er Blodet foldt nok.
Hør Morgiane!

Morgiane.

Nu saa vær dog rolig.

Der kommer han.

Aladdin

Kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja

Jeg skal gydaftne dig, din lange Slyngel!
Har du nu drevet hele Aftnen om
Paa Gaden med de andre Drenge? Hvad?

Aladdin.

Ney Fader! Jeg har ikke drevet om.
See her er Penge fra den rige Kistmand,
For den violblaau Silkekaftan. Manden
Var ikke hjemme selv, men som en Dreng

Har jeg frie Adgang i det hele Huus,
 Og naar jeg kommer der engang iblandt,
 Kan jeg en slippe fra hans Fruentimmer.
 Du hellige Prophet ! hvad dog de Piger
 Er deilige. De giorde Loier med mig,
 Og spurgte Skiemtvüs om jeg ogsaa vel
 Forstod mig noget paa min Profession ?
 At jeg nok var den rette Skrädder, jeg !
 Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,
 Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.
 Dertil var de nu alle villige,
 Og bragte lange Strimler af Papir.
 Da skulde I fun seet en Maalen, Fader !
 Om Armene, om Livet, og om Barmen.
 O hvor det dog er skont at være Skrädder !

Muſapha.

Ja jeg skal ſræddre dig ! Ja jeg skal ſræddre
 Dig Kieltring.

Vil ſpringe ned af Bordet, men glider og er færdig
 at styre.

Af du hellige Prophet !
 Hielp ! Hielp ! Jeg glider. Hielp ! Jeg brækker Hassen.

Aladdin hielper ham.
 Ja saadan er det at forhaste sig.

Muſapha
 med indbidte Fortiftrelſe.
 Min Son ! Tag mig den Alen, som der hænger.

Aladdin ræller ham Alnen. Mustafa hugger efter ham; men Aladdin springer til side, saa at han slaaer Bomstotten paa Morgianes Nok ned i Lyset. Aladdin løber ud.

Morgiane,

som vaagner af den Eorn, huu nylig var falden i,
seer Totten brænde og raaber:

Brand! Brand! Brand! Ispahan! Brand! Ispahan!
Den store Hovedstad i Persien
Staaer i lys Lue.

Mustapha.

Ney, det er for galt.

Jeg gamle Mand, det holder jeg ey ud.
O stemme Skarn! Du lidelige Fugl!
Som ey vil staae imens man straffer ham!
Som stiller mig ved al min Næring, hos
De rige, de mistænkelige Kisbmænd;
Som — Morgiane! Er du fra Forstanden?
Du sidder stille og laer Totten brænde?
Sluk! Sluk! Om du saa aldrig slukker meer.

Morgiane ganste forstyrret.

Sluk! Hvormed skal jeg arme Kone slukke?
Her er jo ingen Gyrsyte eller Brandspand.
Af! Af! min Bomuld! Af min Spindelson!

Hun gaaer i Forstrekelsen hen og tager den Gilkellædning, som Mustapha nylig har syet paa, og kaster over Ilden.

Mu stapha.

Ney, nu er det forbi. Kaftanen brænder!
 Jeg mægter ikke at betale den.
 Jeg arme Mand. O Himmel! jeg faaer Ondt.

Synker i Morgianes Arme.

A f r i k a.

Et stort Værelse, oplyst af en døsig Lampe. Rundkomeling paa Væggene hænge alle slags underlige Instrumenter. Adskillige Voghylder paa den ene Side. I Baggrunden sidder

Noureddin Troldmand,

i et langt sort Klædebond, med et Agefslør om Livet, bemasket med hemmelige Ziffer. Foran sig paa et Bord har han en siden Kasie staende, fyldt med fine Sand. Han sidder meget fordypbet og hensunken; tegner Punkter i Sandet med en Ibenholdts Griffel, forbinder dem med Streger og punkterer. Pludselig bryder han ud:

En Skat! En sielden Skat! — I Verden ingen
 Saa stor. — Udi en Hule. Hvor? — I Asien!
 Og hvor i Asien? — Ved Ispanhan!
 Dybt under Jorden; i en hvælvet Grotte;

Indkrandst af Gierge. — Hellige Prophet!
 Hvad Hemmelighedaabenbarer sig
 Her for min Siel! Saa lykkes det mig dog,
 At efter syrgetyve lange Aars
 Utrættede, vedholdne, strænge Flid
 I Midnatsstunden — Stille! Lad mig see:
 Hvad er det for en Skat? — En Kobber-Lampe!
 En gammel, plump, ansloben Kobber-Lampe!
 Hvori bestaaer dens Kraft? — I Taager skult!
 Det seer først Enermanden. Og skal jeg
 (Min Lunge knap af Frygt og Haab indlænket
 Her mægte kan at tale Ordet ud)
 Skal jeg da blive denne Enermand? —
 Det sine Sand, som Vandet, sammenruller,
 Og esterlader ikke Grisens Spor.
 Utlydligt! — Dog stille! Runde Bolger
 Sig taerner i det torre Hav, som naar
 En Stormynd gaaer i Biledulgerid.
 Hvad sige disse Koppe? — Jeg skal hente
 Hin gamle Digters Bog, som staaer paa Hylden,
 Øster i Galen. Paa den første Side
 Mit Pie falder, naar jeg staaer den op,
 Jeg læse skal. Det bringer mig paa Spor!

Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliank,
 Slærer den op, og læser paa den første Side, han
 træffer:

Gæl somt er Lykkens Gaver rundt fordeelt,
 Som Funker er de spredt fra Syd til Norden,
 Og saare Gaae besidde Lykken heest.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden,
 Hvor Druens Blod er varmest, lurer Dod,
 I hule Jordbund buldre Lyn og Torden.

Glanpt Østens Palmer mellem Frugten, sed
 Sig Brilleslangen under Lovet sniger,
 Og Gisten blusser giennem Blomsten, sed.

Ira folde Nord snart varme Sol bortviger,
 Men uden Jordskelsv, uden Gift og Pest,
 Modtorftig Rugen groer for stærke Kriger.

Naturens muntre Son er Lykken næst.
 Hvorefster Mattens Grubler sittig grunder,
 Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
 Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
 Imode, mens han godt og sorgfrit blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
 At den umiddelbar, ved skulte Kræfter,
 Hen til sin elste Gienstand sikret naer.

Den kommer selv, den vil ey gribes efter.
 Det hielper lidt kun at du føge vil,
 At du din Tanke paa dens Ankomst hæfter.

Du griber — Haabets Dor sig lukker til.
 Hvis ey umiddelbar din Lod er falden,
 Da blier du for din Higen kun et Spil.
 Da hielper ey din Forsten og din Kalden.

Han lukker Bogen langsomt.

En Dødelig har skrevet dette Digt.
 En ringe Sanger, uindviet i
 Naturens helligste Mysterium.
 Mild aabner den for mig sin skulste Skat.
 Var det for strax derpaa at spotte mig,
 Af quindligt Lune? Nej! Den vise Rost
 Var ingen Spottesugls; dens rene Lys
 Er ingen Lygtemand, som leder vild.
 Alvorlig, blid dens Finger peger hen
 Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
 Men jeg forstaaer hvad, mystisk underlig,
 Den, og ey Sangeren igienem dette
 Umodne Digt, mig giver at forstaae.
 Adspredt er Jordens Kræster, mange Hænder
 Forenes maae at lette svare Byrder.
 Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Aand,
 At sue i Naturens Inderste,

Men det udvortes Nedskab er jeg ey.
 Naturens muntre Son Cen melkeblods
 Natur, hvis rene Fattigdom paa Tanker
 Har alle Kræster spart til Kiod- og Blod)
 En ung enfoldig Dreng skal hielpe mig,
 Skal tage Skatten, næsten som i Sovne,
 Og flye mig den, uklog paa dens Værdie.
 Er det ey saa, du store Salomon?

Han sætter sig atter til at punktere.

Ja det er saa! En Ild med Røgelse
 Skal giøre Hulens Indgang fiendelig;
 Og en rødmøsset, uopdragen Dreng,
 Som ved et Lotterie hist i Europa,
 Skal trække Loddet ud, til min Gevinst.
 Tak være dig, du mægtige Prophet!
 Min Siel er mat af sin Anstrængelse.
 Min Lykke fundet er. Det trætte Legem
 Til Hvile stunder. Godt kan slumres nu.
 I Morgen staær jeg paa mit blotte Ord
 I Asien; og inden Overmorgen
 Staær jeg med Lampen, Jordens bedste Stierne,
 (Som Himlens lykkelige Stierner skenkte mig)
 Her atter i min Haand.

Gaer.

I s p a h a n.

Mustaphas Stue. **M u s t a p h a** ligger liig. **M o r-**
g i a n e og hendes **N a b o e s k e r** staer omkring
 Kisten.

M o r g i a n e.

Endnu engang, hav Tak, I gode Hvinder!
 Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond.
 Han er nu død! Af hellige Prophet! Græder.
 Han sidder aldrig meer paa Bordet der,
 Og sver og skjender paa mig for min Sovn.
 Nu sover han langt sterkere end jeg.
 Hav Tak, min gode Mirza! Du Amine!
 Hav Tak! Isald Propheten skulde falde
 Snart een af Eders Mænd, skal Morgiane
 Sig vise redebon, som I har piist Jer,
 Med Basning, Svætning, Kistelægning, Pyntning.
 Al Allah! Tænk, det Taft han ligger i
 Det blev hans Død. Han vilde slae Aladdin,
 Gaa slog han i min Bonuldstot; den saldt
 I Lyset; jeg, forsørklet af min Sovn,
 Sprang op og vilde slukke Ildebranden;
 Men da jeg ikke funde sille Sort
 Fra Hvidt, i Angsten, tog jeg Silkekiosken
 Og vilde slukke med. Min arme Mand!
 Blev sank han i min Arm, og døde fort
 Derpaa af Skræk. Græder. Du gode, gamle Mand!

Nu, den Vey skal vi alle gaae. Men Himmel!
 Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
 Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel
 I gode Lovinder! Hisset kommer alt
 Ligbærerne. Jeg holder det ey ud.

Ligbærerne komme.

Mit Hierte brister! — Af I gode Mænd!
 Saa tag da Kisten, men tag ey for haardt.
 Det er en gammel Mand, af baer ham varlig,
 Han taaler ikke mange flere Sted.
 Og vend hans solvgraae Hoved imod Mekka,
 Og Fodderne, koldt udstrakt, mod Medina.
 Endnu et Kys! Af hvor han ligger roligt.
 For foer han altid op. Det er forbi.
 Farvel min Mand! Min Mustapha! Farvel.

Ligbærerne gaae bort med Kisten. Lovinderne hyle
 over Liget.

G a d e.

Aladdin; en Hoben andre Drenge.
 I Baggrunden Moureddin, som giver Agt paa de-
 res Tale og Adfærd.

S e l i m.

Der er Aladdin! Gaa, nu kan vor Leeg
 Begynde ret.

Aladdin.

God Morgen Kammerater.

Selim.

Hvor blev du af saalænge ?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse her uden Byen,

Paa Kirkegaarden ved Moskeen hist.

Det maatte jeg forst see. Det er saa morsomt

At høre Sangen, og at see dem gaae

Saa langsomt gravitetist hen med Liget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var

Jeg gaaet med. Hvem blev idag begravet ?

Aladdin ganste ligegeyldig.

Min Fader.

Selim.

Hvad ? Din Fader ? Er han død ?

Aladdin.

I Førgaarsaftes døde han.

Selim.

Og derom

Har du ey talt et Ord ?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og serger ey ?

Aladdin.

Nu har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener ey med Klæder, men med Gielcn.

Aladdin.

Ey hvad! Den som vil sørge over Alting
Til Nok at sørge over. Han var gammel.

Sindbad.

Naa kom nu! Kom! Den rige Kibmand hist
Paa Hjørnet, vil idag igien udkasse
Tre Pomeranzer her, i Gramsetag.

Aladdin.

Ta jeg er med.

Sindbad.

Er du? Det troer jeg nok.

Der kommer alt den Ene. Baerkoe, Dreng!

En Pomeranz bliver fastet ud af et vindue, Aladdin giber den.

Selim.

Du er nu altid lykkelig.

Drengene.

Fleer! Fleer!

En Pomeranz fastes etter ud, som Aladdin ligeledes giber.

Aladdin.

Det var den Unden. Nu har jeg alt Zo.

Noureddin.

Som bestandig vilde

At man sig Noget skulde tage for,
Og ikke gaae paa Gaden om og drive.

Aladdin forundret.

Det er ham! Det er hans udtrykte Billed.

Noureddin omsavner ham.

Min Brodersen!

Aladdin.

Hvordan? I er hans Broder?

Noureddin.

Hans kædelige Broder! Muhamed

Du hellige Prophet! Jeg troede længst ham død,

Og haabed ey at træffe paa hans Slægt,

Og nu jeg finder en saa vacker Yngling.

Kom! Kom! Hvad hedder du?

Aladdin.

Aladdin.

Noureddin.

Rigtig!

Det skrev han froe mig til, da du var født,

Thi — hvad du sagde om Emiren nys —

Aladdin

undseelig og bange.

Ak! bryd Jer en om det. Det faldt mig kun
Saa ud af Munden, fiereste Herr Fætter!

Moureddin.

O kom Aladdin! Kiere Broderson!

Kom, bring mig til din Moer. Hun lever dog?

Aladdin.

Her voer hun! Her i dette lille Huus.

Moureddin.

Du hellige Prophet! Hvor Skiebnen fører

Dog Alt besynderligt i denne Verden.

De gaae ind.

Stue.

Moureddin, Morgiane og Aladdin
sidder om et Bord, ved et velsmagende Maaltid.

Morgiane.

Hoisterede Herr Fætter! Kiere Svoger!

Groer Moureddin! (Tag ikke ilde op

At jeg saa dristig taler) Ney saa vilde

Jeg heller troet at Caucasus var støiset,

At Solen havde torret Euphrat ud,

End at min kiere, brave Egtefælle,

Nu er han i Prophetens Paradis,

Hvor unge Houris, smukkere end ieg,

Omsavner ham og flæser ham af og paa,
 Og stryger ham med Multum for sin Gigt.
 Af lad dem det! Jeg er fun lidt jaloux
 Men — hvad jeg vilde sige, kiere Svoger!
 Det funde jeg, som sagt, dog aldrig troe,
 At Mustapha, det gamle stakkels Skrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herré.
 Jeg har en heller i mit hele Liv
 Hørte Manden tale om Jer. Derfor troede
 Jeg ogiaa først — tilgiv min dumme Mistroe —
 At J nu var en Tyy, en Kieltringknægt,
 Som kom fun for at see paa Veiligheden.
 Men da jeg saa betenkte mig igien,
 At her var intet meer at stiele af,
 End paa en Banke Sand i Sahras Ørkner,
 Og da J nu lod hente Mad og Sherbet,
 Og gav os et saa herligt Træktement,
 Da bortsvandt al min Mistroe, kiere Fætter.
 Thi ak! hvad skulde bragt Jer til at giore
 Mig arme Kone, med min stakkels Dreng,
 Saameget Godt; var det en Slægtfæabs Skyld?

Nour ed din.

Ja kiere Svigeriske! Hvad jeg kan giøre
 For Eder, og for Eders gode Son,
 Det skal jeg giøre som en ærlig Fætter.
 Hvi hindred Skiebnen mig bestandig i
 At høre om min Broders trange Haar?

Jeg skulde vist forlængst, med vilstigt Hierte
 Og med usfromtet Glæde hiulpet Eder.
 Dog skeet er skeet og kan en giores om.
 Det hielper en at klynke over det
 Som en kan ændres, lad os altsaa nu
 Betragte det Mærværende. Glienker. Aladdin!
 Kom Sen, og drif mig til.

Aladdin.

God Laar, Herr Fætter!

Noureddin.

Sig altsaa, kiere Morgiane! nu
 Hvordan J har det? Hvoraf lever J?
 Hvad gisr Aladdin? Er han flittig? Har
 Han alt bestemt sig? Hvortil har han Lyft?

Morgiane.

At hvortil han har Lyft? At gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skorsteen,
 Mærimest til Væg, Klink, Pind, og Soe i Hullset;
 At sole sig i Snavset, som et Svin,
 At rive Huxerne itu for Knæet,
 At slide Hul paa sine Albueærmer,
 At slaaes, at bande, og at lobe gal.
 At, kiereste Herr Fætter! J kan troe
 At han har giort mig mangen Hiertesorg.
 Han gisr mig en saa glad; det staer jeg for!
 Det er min Sen, det er mit Kied og Blod.
 Han er en hæslig! Deiligt rød og hvid.

Og Alle siger at han ligner mig !
 Men Sandhed maa for Dagen, om den saa
 Skal ud igienem mine Sidebeen.
 Jeg spinder Bomuld hele Dagen, men
 Hvad vil vel det forslae ? Han gidder ej
 Bestille — Gud forlade ham, det Skarn ! —
 Saameget som at kæmme selv sit Haar.
 Alt ligger paa mig arme stakkels Kone !
 Han skulde være Skredder, som hans Fader,
 Men af Gud bedre ham for Skredd'r han er !
 Ney, der vil Andet til, end gaae og drive. —
 Da Mustapha var endnu levende
 Log jeg det Skarn i Forsvar. Himmelens Straf
 Nu kommer over mig, for al min Svaghed.

Mourreddin.

Nu, fiere Svigerke ! Giv Jer tilfreds.
 Saavidt som jeg kan mærke paa Aladdin,
 Saa er han af en ødel, stolt Natur.
 For ung til selv ataabne sig en Bane,
 Nedtrykt af al den Armod rundt omkring sig,
 Er han ej vaagnet ret endnu ; og derfor
 Har Leeg og Lediggang bestandig tumlet
 Den ubevidste Siel, som i en Wugge.
 Jeg vedder, naar man satte ham istand
 Til at begynde en anstændig Handel.
 At naar man skaffed ham en God, med Varer
 Af allelags fortræffelige Stosser,

Fra China, Indien og fra Levanten,
 Jeg vædder To mod Een at han blev fied
 Af al sin gamle Tidsfordriv, og sit
 Til bedre Sysler Lyst. Ey sandt Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! I kan læse i mit Hjerte.
 Af! jeg kan aldrig gaae en God forbi,
 Som hænger fuld af Guldmor og af Solvmor,
 Af Flor, af Atlass og af Silketøier,
 Og klare Perlebaand, og slige Sager,
 For strax ieg tanker: Havde du dig dog
 En saadan herlig God! Saa kom hver Dag
 De skionne Perserinder i din God,
 Og slog de lange Solversslør tilside,
 For ret de smukke Varer at besee;
 Og mens de saa besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O kiere Fætter! Skaf mig sleg en God.
 Og her jeg lover Jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive ordentlig, fornuftig,
 Selv rede Haaret, vase, tvætte mig,
 Og ikke lege med de dumme Drenge.

Moureddin
 røkker ham Haanden.

Et Ord et Ord?

Aladdin tager den.

En Mand en Mand!

Noureddin.

Top Fætter!

I Overmorgen har du dig en God.

Morgiane.

Ak hellige Prophet! Den arme Orm!

Hvor fulde han saae den fra?

Noureddin.

Kiere Moder!

Jeg kisber og forører ham en God.

Aladdin

falder ham om Halsen.

Nu! det kan man dog falde en oprigtig,

Og ørlig Fætter. Kiere, kiere Fætter!

I er af mine Folk. Men kiere Fætter!

Der er saa længe til i Overmorgen,

Var det ey bedre strax, — imorgen tidlig —

At kisbe Goen? Det er dog saa godt

At saae fra Haanden, hvad man skal; og jeg

Kan ikke taale godt at bie.

Morgiane.

Døsmer!

Kiodhoved! Lange Lommel! Er der da

Ey mindste Tanke i dit tykke Hoved?

Er det Læknemlighed? Og taber du

Ey Mælet over saa uventet Godhed?

Ak jeg maa græde! Kiereste Herr Fætter!

Er I en Engel, sendt fra Himlen ned,

At hielpe denne faderlose Oerm.

Den arme stakkels Dreng. Flux hen, dit Aftuum!
 Og kys Herr Fætteren smukt paa sin Haand,
 Og tak ham. — At er det ey alt en Drom?
 Jeg er saa vandt til Sorg og Usselhed,
 Alt denne Lykke gior mig reent forplumret.

Noureddin.

Vær rolig, gode Kone! Ney Aladdin,
 I Morgen er det Fredag, Helligdag,
 Da kan man ikke kisblaae. Hver en God
 Er lukket til, og Livet deler sig
 I Guds frygt og uskyldig Tidsfordriv.
 I Morgen vil jeg skaffe dig en Klædning,
 Som passer for din nye Stand, saa vil vi,
 Isald din Moder ey er derimod,
 Spadsere sammen ud af Stadens Porte,
 Igennem disse smukke kiolne Haver,
 Som rundt omringe den. Du har dog Lyft?

Aladdin.

Stor Lyft, Herr Fætter! Grumme megen Lyft.

Noureddin.

Saa vil vi skilles ad i Aften; thi
 Det er alt sildig, og jeg mørker at
 Jeg er af Neisen træt. I Morgen sees vi.
 Farvel saalænge Born.

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fætter!

En vild Bierg-Egn.

Twende store Klipper staane brat ned imod hinanden og
danne et snevert Pas, i hvilke Midte er en siden beha-
gelig Straekning, bevoret med Græs og Blomster.
Træerne fra Nielset lude tildeels derover, og ud af
Klippen springer en Kilde, som snoer sig ned i Af-
grundens.

Moureddin, Aladdin.

De komme gaaende sammen, fordybet i en Samtale.

Aladdin.

Af kiereste Herr Fætter! I fortæller
De bedste Eventyr, som jeg har hørt
I al min Levetid. Det er en Lyst
At høre Eder saadan tale, Fætter!
Det forekommer mig, som om jeg var
Langt klogere, end da vi først gik ud
Af Porten. I har viist mig rundtomkring
I alle Verdens Dele. Hvad I siger
Om Handelsdristen, er fornzieligt
At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
At hvad I talde om Naturens Kræfter,
Dens skulde, underlige Skatte, om
De Mennesker, som af en venlig Skiebne,
Tit pludselig faae det som Andre hige
Forgieves efter deres hele Liv;
Om det usynliges Indvirkning i

Det synlige, og alle slige Sager,
Det mored mig af alle Ting dog meest!

Moureddin.

Det er og det Mærkværdigste, min Son!
Det Helligste, hvortil vor Giel sig haver.

Aladdin
seer sig forbause omkring.

Men Hillemand! Hvor er vi kommen hen?
Henrevet af hvert Ord, I sagde mig,
Har jeg saa reent forglemt at huske Veyen,
At langt fra Haverne; ud over Marken
Vi komme er, og staae nu midt imellem
De vilde Bierge. Rigtignok det kom
Mig for, som jeg blev træt engang paa Veyen,
Men det var snart forglemt. Er det maaskee
Saaledes ogsaa gaar Eder, Fætter?

Moureddin.

Ney, elſte Son! Med Forsæt har jeg ført
Dig uformært fra Stadens Larm og Bulder,
Ind i den vilde, herlige Natur.
Af barnlig Glæde slog dit unge Hjerte,
Da hist igiennem Haverne vi gif,
Der, som en stor uhyre Blomsterkrands,
Den store Steenhob kisler og omdusfer.
Og skønt jeg nægter ey at disse Lunde,
Hvor Kilden risler, Pomeranzen lugter
Og quæger Tungen med sin hulde Gast,

Er et husvalende og venligt Syn,
 Saa staer dog denne smaalige Natur,
 Af Nodtorst sammentraengt i visse Grændser,
 Oppoxet inden Eyendommens Skranker,
 Og under Eyermandens Herrekblif,
 Saa langt tilbage for Naturen, i
 Sin dristige og grændselose Rigdom,
 Som Matte-Taklen for den lyse Sol. —
 Tilsyneladende tilfældigvis fun,
 Men i mit Hierte sindrig overtaenk,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Aand,
 Fra ringe Gienstand til en storre Udsigt.
 Jeg vilde stemme dig til, uformært,
 At vennes til det højt Forunderlige.
 At ikke, som en ræv og vælig Ganger
 Vel af Natur, men stakket paa Forstand,
 Du skulde studse ved uventet Knald.
 Det har jeg giort; og troer nu at jeg vel
 Kan uden Fare sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Tael fun, Herr Fætter! Jeg er ikke bange.

Moureddin.

Saa viid, min Son! At jeg i mange Aar
 Har grandset i Naturens lufte Bog,
 Og at det endelig ved usortroden,
 Anstrenget og usvækket Elid til sidst
 Mig lykedes at spore Sager op,

Som ikke sees af Mængdens matte Øye.
 Blandt Andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted vi staae,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor alt hvad Vierget glemmer i sin Favn
 Langt skionnere og mere glandfuldt blomstrer,
 Med stærke Straaler i en evig Vaar,
 End Overfladens skrobelige Planter,
 Hvor Farven falmer hurtig som den kom,
 Og esterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu min Ven Aladdin! du har Mod
 Til at betragte denne skionne Hule,
 (For din Skyld gif jeg kun den lange Vei,
 Thi jeg har ofte seet slig Herlighed.)
 Gaa vil jeg, ved et mørkt forblummet Ord,
 Og ved at tænde Ild i nogle Øviste,
 Snart sikkert finde ud den skulde Indgang.

Aladdin.

Hvordan, Herr Fætter! Her? Her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Moureddin.

En deiligt Hule, hvor Naturen har
 Gavmild forenet al sin spredte Skønhed.

Aladdin.

Og denne Indgang, som er ganske skuult,
 Den kan I finde ved at brænde Øviste
 Og tale nogle underlige Ord?

Moureddin.

Ja, elſte Son! Det ſkunke Allah mig.

Aladdin.

Nu har jeg aldrig hørt ſaa galt!

Moureddin.

Du er

Dog ikke bange?

Aladdin.

Bange? Paa det lav.

Men — det er dog jo højt besynderligt!

Moureddin.

Hjst hvor de torre Grene hænge ned,
Af Solen marvet ud, paa brændte Field,
Did gaf! og hent en Dragt af trosset Qvas;
Men ſynd dig Son! Thi Matten ſunder til.

Aladdin.

Herr Fætter! Eders Willie er min Lov.
Jeg higer efter denne ſionne Hule,
Og henter Træ til den fornodne Ild.

Saaer.

Moureddin.

Saa er da nu den store Time kommen,
Der sætter mig i fast Besiddelse
Af alle Jordens mange Herligheder!
Her er det lidet, ubekendte Sted,
Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
Og reift ſaa mange, mange hundred Mile.

Aladdin er mit Værktøi. Hisset kommer
 Han sorgeslos, med en Dragt Ved paa Ryggen.
 Af Hastværk har han neppe Tid at see
 Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
 O du enfoldige Letsindighed!
 See dig omkring, og hvæg for sidste Gang
 Dit Øie i det friske Blomsterstæder,
 Dit arme Legem i det blide Solskin.
 Snart gisper du i Mørket, uden Sol,
 Og uden Blomster efter Hungersdoden.
 Dog hvad Medlidenhed? Enfoldig Svaghed!
 Betænker sig Naturens Grubler paa,
 At stikke Maalen i Insekrets Ryg?

Aladdin

Kommer tilbage med Brændende paa Ryggen.

Herr Fætter! Her er Brændende til en Ild,
 Hvorved I stege kan en Elefant.
 Men, medens jeg gik hisset om, og ledte,
 Og samled Øviste op, og bandt dem sammen,
 Og lagde dem paa Ryggen, og gik fort,
 Saa faldt det gamle Eventyr mig ind
 Om Abraham, som vilde offre Isak,
 Hvordan den arme Dreng selv maatte slæbe
 Det Træe hvorpaa han skulde være brændt.
 Men Allah sendte ham en Cherubim
 Til Hjælp fra Himmel. Allah hælper altid,
 Naar Noden störst er. Ikkesandt Herr Fætter?

Moureddin forvirret.

Ugrundelig er Allahs Viisdoms - Ven!

Aladdin.

Den gode Isak var dog ganske vist
En lille bitte Smule alt for dum,
At ey han kunde mørke slige Stræger.
Det skulde været mig? Jo jo min Karl!
Dog, det er vel et Eventyr det Hele!

Moureddin.

Formodentlig. Saa! Læg nu Riset der.
Saa vil jeg strax slaae Ild. Men end et Ord.
Jeg stedse, fra det første Hieblik,
Jeg saae dig gramse Pommeranzen hist,
Har holdt dig for en vacker Dreng, en Knøs,
Der en var bange, som en gammel Kierling,
Men rass og usorsagt, og gierne vilde
I lav med det, som var besynderligt.

Aladdin.

Hvis det er Eders tanker om mig, Fætter!
Saa haaber jeg I ey har taget feil.

Moureddin.

Belan da! Da du er min Brodersøn,
Og da jeg elsker dig og gierne vil
Forstaffe dig en Glæde, som tilforn du
Har aldrig nydt — saa gaaer vi nu til Sagen.
Maar jeg har slaaet Ild i dette Øvas,
Og kastet Roselsen, og talt derover,

Saa ryser Jorden. Og naar det er skeet,
 Gaaer du en Steen at see, som skyder frem sig
 Af Jordens Skiod, sirkantet, med en Jernring.
 Den lofter du med ringe Kræster op,
 I det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bestefaders Mavn.
 Og neppe har du veltet Stenen bort,
 For strax du seer en Trappe, ned ad denne
 Du stiger. Frygt dig ey for Hulens Mørke,
 Det svinder snart; thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierner spillende i alle Farver,
 Snart lyser atter, med langt mere Skønhed,
 End denne lumre, spovelstændte Sol.
 Forst kommer du igennem trende Grotter,
 Hvor Guld og Sølv, ret som i store Tonder,
 Er sluttet ind udi Granitens Kloster.
 Gaae det forbi, rør heller en derved,
 Det sidder fast, du spilder ikun Tiden.
 Maar disse trende Kamre nu du først
 Har giennemvandret, af! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Var ey saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som skyted did ned efter Syndefaldet.
 De herligste og straaleri Frugter
 Af allehaande Farver, rode, blaae,
 Græsgronne, violette, hvide, gule,
 Som Edelstene i en Sultanindes

Guldenring, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne gif jeg ikke selv derned.
 Men af desværre! En ad Gangen fun
 Kan nyde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne nægter selv mig denne Lykke.
 Alt hvad jeg fordrer for min Godhed mod dig
 Er, at du heelt gaaer op igennem Haven,
 Til Muren ligefor i den dunkle Baggrund.
 Der hænger i en roget, mørk Fordybning
 En gammel Kobber-Lampe. Den skal du
 Hidbringe mig. Du veed jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; ieg
 Har sagt dig at jeg samler slige Sager,
 Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saamange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hjem.
 Men skuld dig fun, og bring for alt mig Lampen.
 Du har en nedig selv at frygte for
 At den skal smudsse dig; naar du har slukt
 Dens Ild, og øst dens Olie ud paa Jorden,
 Gaa torres den strax ganse af sig selv.

A. S. d i n.

Godt, kiere Fætter! Jeg er redebon.

Moureddin

tager en Aesse frem med Nøgelse, og laster Noget deraf i

Jorden. Stæg derpaa høres et svagt Tordenbrag. En
Synstraale slæer ned i Jorden, hvor Nægelsen brænder.
Jorden skiver. En stor firkantet Marmorsteen skyder
sig op, horizontal med Jordens Overslade. I Midten
deraf er besæt en stor Jernring.

Moureddin.

Kom nu Aladdin! Skjyd dig! Usortovet!

Aladdin angst.

Af nej, Herr Fætter! Kiereste Herr Fætter!
Forstaaan mig! Af! Jeg tor det ej! Jeg ryster!

Moureddin

Slaer ham i Hovedet saa han tumler.

Garnagtige, foragtelige Dreng!

Troer du at giekke mig? Har jeg for din Skyld
Saa svart et Arbeid foretaget mig,
At du, som en forkielet Skiorehund,
Skal staae og ryste, mens man klapper dig?
Flux grib i Ringen! Eller ved Propheten
Og ved den store Salomon, jeg tanker
Dig fast til denne Steen, og reiser bort
Til Afrika, hvorfra jeg kom, og lader
Dig og din Moder i Elendighed.

Aladdin.

Af kiereste Herr Fætter! Vær dog ej
Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne giøre
Hvad I befaler mig.

Moureddin formildet.

Net saa, min Son!

Saa vil du ogsaa vorde lykkelig.

Du blode Sind! Staaer ikke Taarerne
Ham alt i Diet.

Klapper ham paa kinden.

Skam dig dog, Aladdin!

Vær en fornuftig Dreng, saa skal i mig
Du altid see en god, en gavmild Fætter.
Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,
Og dersor er det Pligt at straffe dig,
Maar du fortienner det. Det er jo til
Dit eget Bedste. Kom nu hid, min Son!
Og lad mig see at du har Mod i Brystet,
Grib Ringen fat og nævn din Faders Navn,
Og saa din Bestefaders.

Aladdin.

Nu velan da!

Han mumler sagte ved sig selv, griber derpaa i Steinen,
men kan ikke rolle den.

No ureddin

affides, i det han farer forfærdet tilbage.

Ha! hvad er det? Du hellige Prophet!

Hat jeg en skuet ret? og gaaer jeg vild?

Aladdin

med en stille Forundring.

Ja tænkte jeg det ikke nok.

No ureddin.

Hvad tænkte

Du Døsmer! Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

At Agtelse for Eder, fiere Fætter!

Jeg nævnte Mustaphas og Casems Navne,
Men Stenen ligger fast som Bierget selv.

Men vil I nu tillade mig at nævne

(At sige uden al Fortrydelse)

Emirens Navn, tilligemed hans Faders,
Saa skal I bare see.

Moureddin.

Ha nævn dem da!

Aladdin

i det han løfter.

Al Mamon og Al Sefi! — Der er Stenen.

Moureddin.

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,

Saa blive vi paa denne Maade jo

Ey engang Fættere?

Moureddin.

Saa er vi Venner.

Gak nu fun ned og hent mig Lampen op.

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.

Der seer ey farligt ud; og hisset skimter

Jeg allerede Lyset. Morsomt nok!

Nu er jeg ikke længer bange, da jeg

I Hullet staer. For giss jeg, messem os sagt.
Det maa nu briste eller bære.

Moureddin.

Glem

Ey Lampen.

Aladdin stiger ned.

Hav fun ingen Frygt for det.

Moureddin.

Hør Fætter! Endnu Et. For at du deg
Kan være ganske sikker i din Sag,
Saa tag her af min Finger denne Ring
Og sat paa din. Den skiermer dig for alt,
Hvad maaske ellers kunde mode dig.

Aladdin.

Godt, fiere Fætter! Lad mig nu kun gaae.

En underjordisk Hvælving høi, ret som en Have bram-
mer,

Thi store Træer af blankt Metal udbrede deres Stam-
mer,

Af Kobber, Jern, og Zink og Blve, med stærke Skud i
Bugter,

Og paa hver udstrakt sielden Green nedhænge siedne
Frugter.

Thi nogle hvide er, som Mel, og klare, som Chry-
staller.

Blodrede Nøgle, Andre blegt Kun tödme, som Ev-
raller;

Og grønne, violette, blaae, og brunlige, og
gule,

Med Funklen hænge rundt omkring udi den flenne
Hule.

De hvide Frugter Perler er, de klare Diaman-
ter;

Nubinen spiller i sit Blod med sine flebne Kan-
ter.

Smoragder er det grønne Græs, de blaae Saphiter
finder

Du lavt ved Træets stærke Nod, som smilende Kiermin-
der.

Og overalt hvor Diet seer det sig saa huldt for-
lyster,

Paa Jaspis, paa indsprængt Agat, violblaae Ame-
tyster.

En siden Biergelsb flynger sig, snart stærkt, og snart den
mattes,

Dens Gang, skient lidt utydelig, kan dog af Giesen
fattes.

Og inderst paa den sorte Væg, imellem Reg og
Dampe,

Der brænder, i sit merke Hul, den undersulde
Lampe.

Af den faaer Hulen alt sit Skin, thi skient den
lyser ene,

Gienstraaler Lyset tusindfold, fra Guld og Edel-
stene,

Usynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Torden
Sit Lyn har nedsendt.
Flux revnede Torden,
Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa herligt sig rører,
Med Blodet, saa varmt og saa rødt,
Hid Skiebnen nu venligent fører,
Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ej min Straale,
Uvirksem stengslet med sin Magt,
Kun denne tause Hvalving maale,
Og lygne rundtomkring til Pragt!
Alt rasler, Biergets Dør! din Hængsel,
Og alt betrædes nu din Stie!
Fra dette dødningstille Tængsel
Vil evig Vijsdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

Af! skal vi miste dig, du Biergets Rue!
Saa miste vi jo med vort Farvespil.
Hvad er vor Skionhed vel, naar Hulens Rue
For hulde Lysning grumt sig lukker til?

Stemmen fra Lampen.

Giv Eder fun tilfreds, I smukke Stene!
 En anden Ild snart tænder sig paa Stand.
 Troer ikke det er mig, som lyser ene;
 I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lykkelig forundet
 At trænge dybt udi Naturen ind.
 Da først det store Underværk er fundet,
 Naar Diet blander sig med Biergets Skin.

Naar Intet længer Jordens Hersker blinder,
 Da seer han Undervirkning rundt omkring;
 En Land til at udrette Alt han finder,
 Og Harmonia stenker ham sin Ring.

Den fierner fra hans Hierte Angst og Krampe,
 Den gør ham let og lykkelig og mild,
 Mens Helligdommenes dybtfundne Lampe
 Udretter Alting med sin Himmelild.

En nye Prometheus etter vil forene
 Det høje Lys med Mennesket idag,
 En anden Odin, gien nem Biergets Stene,
 Gaaer Driften, ved Gundlødes Favnetag.

A l a d d i n

Pommer ind, han studser og seer sig om.

Ak hvilken deilig Have! Alle Træer
 Af Frugter hænge fuld. Hvor rede Ebler!
 Og violette Pferkner! Grenne Blommer!
 Og gule Pommeranzer! Hvide Ribs!
 Og Druer! Nogle ganske himmelblaae,
 Og nogle klare, som det rene Vand.
 Hvor Bakken huldt sig gennem Alting slynger!
 Ak! det er Skade, her er ingen Fugle,
 Der synde kan i disse gronne Toppe.
 Alt er saa stille. — Hvilke smukke Blomster!
 Saa gule, som det rene, rode Guld.
 Jeg troer de kaldes Fandens Melkebotter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Ak hvilke hvide Lillier! Hvor de straale!
 Man skulde sværge paa de var af Sølv.
 Jeg vil dog lugte Gen. — De lugter ej.
 Ak! det er Skade, de har ingen Lugt.
 Naa det er sandt! Det maa jeg dog tilstaa
 Min Fætter havde Net, dengang han paastod
 At fligt var værd at see. — Der hænger Lampen!
 Hvor underligt den med sit rode Skin
 Oplyser Alt, og giver det sin Glans.
 Min Fætter er dog ret en egen Mand.
 Hvad nu han vil med den? De sionne Frugter,
 Det er dog noget ganske Undet. Naa da!

Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,
 Som denne her. Af den maa lœdse godt!
 Jeg er saa torstig. Jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O vee! Det er ej en naturlig Drue.
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maaske at denne Rode smager bedre. —
 Hvad? — Ogsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! Det var da Loyen, det. —

Grædefærdig.

Jeg tænkte det var Frugter, og saa er
 Det haardt, som Steen. Ney sikke Narrerie!
 Ja saa! Saa er det bedst at skynde sig
 At man kan komme hjem til Ispahan,
 For at faae nogen Mad, som laer sig spise. —
 Men smukke er dog disse glatte Stene.
 Troe mig! de andre Drenge, de vil vist
 Nok giore store Pine, naar de seer
 Al denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange jeg kan bære. — Saa! Nu er jeg
 Belæsset, som en reisende Kameel.
 Og nu afsted. — Men stop! Ha det er sandt,
 Jeg havde nær jo glemt den rare Lampe.
 Saa havde Pøkker været los med Fætter.
 Han tager den ud af Hullet.
 Saa kom da nu, dit gamle Skumpelstud!

Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.
 Jeg vil en slukke den, for jeg kan see
 Daglyset, giennem Hulens Åbning hisset.

Ceer sig endnu engang omkring.

Det er dog ret en grumme deilige Hule.
 Der hænger endnu Gen! Den er saa blaae,
 Den kan jeg sagtens bære med de andre.
 Saa, nu farvel, du smukke Glasboutik!
 Nu maa jeg gaae; min Fatter venter paa mig.

Gaaer.

Det snevre Pas mellem Biergene.

Noureddin

Staaer ved Hulens Indgang, beier sig over den, og lytter.

Der kommer han! Jeg hører alt hans Tied,
 Han gaaer belæsset, langsomt, tynget ned
 Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.
 Saa lad den det! Maar nu jeg Lampen har,
 Saa kaster jeg paa Ilden denne Haandsuld
 Og mumler Ordet ud. Saa lufkes Alt.
 Saa øngstes jeg ey daglig, at min Skat,

Min hemmelige Skat, skal blive røbet,
Ved denne slove Drengs Ensoldighed,
Hvis Giel staer aaben, som en ledig Lade.

Alvorlig og heitidelig.

O Muhamed! Vær nu din Tiener huld.
Jeg slog Aladdin, for at vænne ham
Til Lydighed. Thi strax, frivillig, mens han
Er end i Hulen, maa han Lampen række
Mig, uden Trudsel, uden mindste Frygt.
Isald han kommer ganske op af Grotten,
Er Lampen hans. Det vil den grumme Skiebne!
Og har ieg eengaang tryllet Hulen til,
Kan ey min hele Magt den etteraabne. —
Der kommer han. Nuvel! nu gielder det.

Aladdin i Hulen.

Her er jeg, Fætter! Ræk mig Eders Haand,
Alt jeg kan komme op.

Noureddin.

Ræk mig først Lampen,
Min kiere Son! saa skal jeg hielpe dig.

Aladdin.

Jeg har saamange af de smukke Stene,
Her i min Kortefsig. Den ligger mellem
Det Øvrige. Lad mig først komme op!

Noureddin.

Snik, Snak! Giv mig først Lampen. Lad det Snavs

Kun falde ! Kommer du paa nye igien
Med dine Barnefætter ? Giv mig Lampen.

Aladdin fortædelsig.

Først skal man rende, som en Mar, og hente
En gammel Lampe, og naar det er gjort,
Og jeg har fundet nogle smukke Stene,
Saa maa man en engang beholde dem. —
I faaer ey Lampen før jeg kommer op !

Moureddin satter sig.

Min Son ! læg dine Stene ned paa Jorden,
Og tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igien.

Aladdin.

Men hvor kan I
Dog bede mig om fligt ? Det er jo bedre
At bie til jeg først er kommen op.
Kom, skynd Jer, Fætter ! Ræk mig eders Haand.

Moureddin.

Jeg hielper ey, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin opbragte.

Saa kan jeg klætte uden Eders Hielp.

Han er allerede næsten oppe,

Moureddin

flæder ham forbittret for Bryset, saa han falder ned
igien, og siger :

Du skal en hoste Frugten af min Moie.

Kaster Rosgelsen paa Jlden.

Luk dig igien, du klippehaarde Field.

Biergek lukker sig; han staar længe og stirrer hen paa
den svundne Indgang.

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?
"Du gribet — Haabets Dør sig lukker til."
Den Lykke var mig altsaa en bestemt!
Men end er Noureddin dog en forsagt.
Naturen bukke skal for Sielens Magt.
Paa nye jeg søger Lykkens skulde Ven;
Thi denne lukte sig, den var det en.
Til Afrika jeg atter haster hen,
Begnyder paa min Grublen der igien,
Og ved anstrenget, uforstyrret Glid,
Det lykkes maa at lokke Kraften hid.
Her er det nede. Lig du der og bliv
Til Stov, du Usle! Stakket var dit Liv.

Hier bort.

Trappen af den undersjodiske Hule.

Alt er bælmerkt; Indgangen tilslukket.

Aladdin

Kryber omkring, famler og steder sig; endelig synker han
magteslos ned.

Af, kiere Fætter! Luk dog op igien.

Jeg vil jo gierne giøre alt hvad I

Besaler mig. Af Fætter ! luk dog op. —
 Han er alt borte ! Af ! langt borte er han.
 Hvor længe har jeg siddet her og grædt,
 I dette mørke, græsselige Dyb ?
 Ha ! du er ingen Fætter. Nej du er
 En skammebog, en ond, en nedrig Troldmand,
 Som søger at forløkke unge Børn.
 Din Glæde er kun deres Oval og Død,
 Dit blege Aftum. — Allah ! Muhamed !
 Forløser mig af denne Rædselsnod.
 Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet
 Misgierninger, som kreve grusom Straf.
 Hvad kan jeg dertil at min Fader døde ?
 O red mig, red mig, red mig, af min Smerte !
 Lad mig en doe af Hunget store Allah.

Han synker hen i en magtesles Taushed en tidlang, og
 lytter rundtomkring. Derpaa siger han relig, med
 en barnlig Adspredelse :

Hør Bækken, inde i den store Have,
 Hvor rislende, besynderligt den rinder ! —
 Saadan den rislet har i mange Aar,
 For jeg blev født. I mange hundred Aar !
 Hvor underligt ned fra det høye Loft
 Den blode Drypsteen falder. Hvor det plumper !
 Bestandig samme Lyd. Dryp ! Dryp ! Dryp ! Dryp !
 Faer det da ingen Ende ? End bestandig —

Den eensformige Lyd dygger ham lidt ester lidt i en blid
 Gevn.

Evende Biergpiger

Komme sagte snigende sig frem, giennem en Biergkloest, hvor
med sin Kerle i Haand; de hælde sig hen over Aladdin
og betragte ham.

Den Forste hvidskende.

Seer du, min Søster! den deilige Dreng?

Den Anden ligesaa.

Ak! hvo har redt ham den steenhaarde Seng?

Den Forste.

Hvilken Lykhalighed stienkes vort Bierg!

Den Anden.

Deiligt, som han, er en Alf eller Overg.

Den Forste.

See hvor han blusser!

Den Anden.

Ak hvor han er smuk.

Den Forste.

Skielver og udstoder Sukke paa Suk.

De kysser ham.

Den Anden.

Godesse Kys!

Den Forste.

Nu hvi est du saa blye?

Den Anden.

Stille, han vaagner.

Den Forste.

Ak saa maa vi flye!

De forsvinde.

Aladdin

farer sammen og seer sig om.

Hvordan? Endnu i denne mørke Hule?
 Hvad folde, flamme Læber rorte mine?
 Af! det var Døden, nok, som kyste mig.
 Thi Hungren plager. Ha! forbandet være
 De haarde, stolte, de grusomme Frugter,
 Som lokke fun og skaffer ingen Næring.

Springer op.

Ha! jeg vil ned til Kilden at faae Vand.
 Jeg kan ey! Der er sat et Skillerum
 Imellem mig og den. Fortvivlesse!
 O Allah tag min Siel! —

Han støder den Ring, Noureddin har givet ham paa
 Fingeren, imod Klippen, En Snit springer ud deraf,
 Bliver ved at brænde og opklarer Hulen.

Ringens Aand

Iader sig tilsyne udi en stor Kæmpestikkelse, og siger med
 tordnende Rost:

Herre! hvad vil du mig?
 See! jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Aand.
 Ey er det mig, som maa
 Ene tilrede staae.
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lystre dit Magtens Ord.

Aladdin

paa Knæ med sammenfoldede Hænder.

Af skækkelige Magt! Ifald du kan,
Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
Da skaf mig ud af denne føle Hule,
Hjem, hvor min Moder boer, i Ispahan!

Aanden.

Herre! du byder,
Din er min Magt.
Elux jeg dig lyder,
Som Ordet er sagt.
Snart, paa min Vinge,
Freidig og tryg,
Skal jeg dig svinge
Over Caucasus Ryg.
Paa Zephyrens Fod,
Over bolgende Vand,
Over Euphrats Flod,
Til Ispahan.

Han tager Aladdin i sin Fabn og flyver højt med ham.

Anden Aft.

Tidlig Morgen under Solens Organg.

Aladdin

staer udenfor een af Ispahans Porte, med Mortelstigene
fulde af Hulens Edelstene.

Mit Hoved svimler! Men en saadan Reise
Har jeg endnu en giort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig. Det var som Vandet,
Naar det omslynger Gen, i lune Bad.
Hvor hoit han sloj, mens Maanen skinte klar!
Af hvor besynderlig da Jorden lod!
Det store Ispahan, med sine Lys,
Som sluktes uformaest, lidt ester lidt,
Gaae ud fun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Bornene gaaer langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundtomkring med mig, en Omver,
For ret, i Nattens klare Tryselslys,

At vise mig den vidtudstrakte Jord.

Jeg glemmer ej, da over Caucasus
 Han sloj, og hvilte lidt paa Giergets Linde,
 Og skyted sig saa straas igennem Landet,
 Som om han vilde druknet mig i Euphrat.
 For Stormen drev nu vaeldig Tremast hist,
 Midt paa det sorte Hav. Did sloj han hen,
 Herorte Skibets Vimpel med sin Laae,
 Og strakte sig stift ud, ret som en Stotte,
 Paa dette faste Postament, med mig
 I Armene, hoit opstrakt imod Himlen.

Derpaa, da Maanen, som en Dodning bleg,
 Forsvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandled han sig til en Purpurske,
 Og staunte blidt sig ned med Morgenduggen,
 Imellemt Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steeg han
 Igjen i Lusten, quiddrende, og svandt. —
 Af jeg er traet, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder giøre store Nine!
 Af! havde hun kun det fornødne Brød;
 Thi jeg er hungrig; meget, meget hungrig.

Gaaer.

S t u e.

M o r g i a n e , A l a d d i n .

Han sidder og spiser.

M o r g i a n e .

Min herte Son! vær langsom, giv dig Tid,
 Spis en for hastig — pust imellem lidt,
 Drif til din Mad — og spild en paa Salvenen.
 Skær dig med Kniven ey i Gingrene!
 Af Gud! Man har dog idel Oval og Kummer
 Af sine Born. Den som Gud giver Born,
 Den gier han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At vist du fulde blevet noget Stort.
 At altid jeg mit Lærred fulde kisbe
 Hos dig, naar først du var en fornem Kisbmand.
 Jo paa det Lav! — Af Himlen straffe dog
 Den skammelige Trold, for sine Streger.

A l a d d i n .

Ja Moder! Var det ikke skindigt gjort,
 At lukke i for mig, og overlade
 Mig grusom til den visse Hungerød.

M o r g i a n e opbragt.

Og hvad som værre var: Glæde dig paa Dret,
 Saa nær du næsten havde tumlet om.
 Den Næsvis! Hvem har givet ham vel Lov til

At tugte fremmede Foraldres Born?
Den slette Karl!

Aladdin.

Men hør nu, kiere Moder!
Hvad der er skeet, er skeet, og kan en ændres.
Men derimod er jeg endnu saa sulten,
At absolut jeg maa ha'e mere Mad.

Morgiane.

Af, hierte Son! Jeg har en mere til dig.
Jeg glemte dig min egen Mundportion,
Og tænkte der var nok. Og Penge har jeg
Ej heller nu, at kiske noget for,
For jeg faaer solgt min sidste Bomulds-Spind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa bekende,
At jeg har en velsignet Appetit.
Men — stille — Alt kan blive godt endnu.
Glem I kun Eders Bomuld, kiere Moder!
Og ræk mig hid den gamle Kobber-Lampe,
Som jeg tog med fra Hulen. Jeg faaer altid
Saameget for den, hos en Kobber-Smed,
At vi kan kiske Mad for tvende Dage.

Morgiane.

Her er den. Af hvad kan du faae for den?
Den seer jo ud, som om den havde lagt
I Jorden, hundred Aar paa samme Sted.
Det maa dog være nogle Sviin, som voer

I disse Hierge. Man kan neppe see
At den er giort af ordentligt Metal.

Jeg vil dog gnide den først af, en Smule,
Og kan du saa faae solgt den, kiere Son!
Saa er det godt, hvis ikke maa du bie,
Og styre Spiselysten til imorgen.

Hun tager et Klæde, gier det vaadt, dypper det i Sand,
og begyndet at skure Lampen.

Lampens Aand,

en stor, men velskabt Kæmpe, skyder sig op igennem
Jorden og siger:

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo
dit Bink.

Herfferinde, naar du kalder, kommer jeg som Ly-
nets Blink.

Ikke jeg allene, Frue! men hver anden Lampens
Aand,

Bukker sine Knæ og lyder den, som Lampen har i
Haand.

Morgiane falder i Asmagt.

Af hellige Prophet! Af red mig, red mig!

Aladdin

som i Førstningen blev noget bestyrket, griber Lampen,
og siger:

Af! jeg er mægtig hungrig, kiere Dievel!
Hvis du kan staffe mig et Maaltid Mad,
Saa skal jeg tiene dig en anden Gang,
Ifald du skulle trænge til min Hielp.

Aanden forsvinder; strax derpaa lader han sig igien til-
synne med et stort Golbækken paa sit hoved, tilsigemed
tolv tildækkede Selvfade, fulde af alleslogs nydelige
Retter. Sæt hvide Brød ligge ovenpaa Tallerknerne.
Han har tillige to Flæster med kostbar Vin, og svende
Glas i Haanden. Alt dette sætter han fra sig paa Bordet og forsvinder igien.

Aladdin

betrækker en tidlang med Forundring dette Eyn, endelig
giver Madlysten ham Mod; han gaaer langsomt hen
til Bordet, lukker Laaget op paa eet af Fadene og siger
fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt
betragter det altsammen:

Hvad? — Dyrekiod? — Kisodsuppe? — Kogte Riis?
Bagværk og Frugter! Fiskemad, Fasaner!
Min Livret. Ha! det falder jeg en Aand,
Som veed hvad der kan smage. O hvor vil
Det gotte mig. Jeg er ret opsat til det.

Pludselig angst.

Men store Muhamed! Det skulde dog
Vel ikke etter være Glas, kun alting,
Som Frugterne, hist i den store Hule?

Putter et dygtigt Stykke i Munden.

Ney, Allah være lovet! Ney det er
Naturlig rigtig Mad, af Kisod og Been.

Sætter sig tilbords.

Nu da! I Herrens Navn. — Men det er sandt,
Hvor blev min Moder af? Jeg troer hun faldt
Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

Raaber.

Hey! Moder! Reis Jer dog og kom og spiis!
 Han er alt borte, Moder! Reis jer dog.—
 See om hun vil? Jeg faaer vel reise mig.

Fortædelig, i det han staar op.

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet
 Guldkomment her i denne Jammerdal.

Muster i hende.

Hey, Moder! Hvad er det nu værd at ligge
 Paa Gulvet? Op! — Du hellige Prophet!
 Hun er dog aldrig dad af Skræk? O Himmel!
 Saa var jeg faderlös og moderlös.

Han løber hen til Bordet og henter en Vandkaraffel,
 putter med det samme en Mundfuld Mad i Munden.
 Kommer igien og stenker hende med Vand i Ansigtet.
 Af, kiere Moder! Faae dog Eders Samling.
 Hvis J er død, som Mastapha, min Fader,
 Saa smager der mig en en Mundfuld meer.

Morgiane

slaaer sine Øine op.

Af, naadigste Herr Geist! Af spar mit Liv.

Aladdin.

Han er alt borte. Kiender J da ikke
 Aladdin, Eders kodelige Son?

Morgiane reiser sig.

Af hvor blev Geisten af?

Aladdin.

Han gik igien,

Da først han havde bragt os Mad og Drikke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der staer?

Aladdin.

Taere Moder! Tænk engang.

Min Son!

Kast det i Rakkerkulen. Skynd dig! Skynd dig!

Aladdin.

Ney, jeg er ikke gal. Kom taere Moder!

Kom hid og smag hvor herligt at det smager.

Morgiane.

Jeg stikker ey en Krumme i min Mund.

Ak! Ak! Nu har jeg gaaet meget, meget

Igennem her i Verden, jeg er gammel.

Jeg veed hvad Verden gier; men dette vidste

Jeg endnu ey. Du store, milde Gud!

Man lære skal saalænge som man lever.

Men sig mig, taere Son: Hvor gif det til,

At dette græsselige Afskum kom?

Aladdin.

Det kom af det Jagneed paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? Er Lampen Skyld i den Ulykke?

Ak, taere Son! Saa skynd dig, gaae og sælg den.

Jeg er ey rolig, før jeg veed med Bisped,

At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? Slig en stelden Skat?

Nei, fiere Moder! kom dog til Jer selv,
 I taler endnu lidt i Feberheden.
 Ulykke! — Ja en stor Ulykke er det,
 At faae Gasaner, Dyrekiod, og Bagværk,
 Og alle Aarets sieldne, gode Ting,
 Maar man paatager sig det Kæmpeværk,
 At gnide Fingren irret paa en Lampe!

Mor gian e.

Af, fiere Son! Jeg raader dig, min Son!
 Tag dig iagt. Det er kun Dievelskab.
 Og har Propheten ey forbuden os,
 At giøre os gemech med slige Dievle?

Aladdin.

Min fiere Moder, jeg har altid hørt
 At Dievlene var onde Folk; men denne
 Er saa honest og god af Hiertelav,
 At han kan gaae i Nodsfald for en Engel.
 Giv Eder kun tilfreds. Hvis ey jeg feiler,
 Saa har den store, hellige Prophet
 Just giort os lykkelig med denne Lampe.
 Nu kan jeg først begribe hvorfor Krolden
 Var saa begierlig efter den, den Skalk!
 Og kaldte den kun Snurrepiberie.
 Jeg er alt eengang vandt, at see det Syn;
 Thi slig en Aand (Gud veed hvordan han kom,
 Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
 Har jeg at takke for Befrielsen

Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
 At lønne Godt med Ondt, og at foragte.
 En saadan venlig Aand, som hielper naar man
 Er meest i Nod, og trænger meest til Hiesp.
 See, hvilke rare Fader! Det er Sølv!
 Nu vil jeg tage eet af dem og gaae
 I Byen ud et Sted og sælge det;
 Og blive saadan ved til Alt er solgt.
 Thi det kan ikke sikke sig at falde
 Paa Lampens Aand, undtagen naar det kniber.
 Kom Morder nu, og spis dog ogsaa lidt.

Morgiane.

Jeg kan en spise efter denne Skræk,
 Men gør forresten hvad du vil, min Son!
 Jeg er en gammel og enfoldig Kone,
 Jeg vasker mine Hænder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel i dette Hexerie.

Aladdin.

Det skal Icheller ey; men vær kun rolig.
 Nu vil jeg strax gaae ud og sælge Fader.

Gaaet.

G a d e.

A l a d d i n med et Sølvfad under Kjolen. En gammel Jøde.

Jøden.

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
At skaffre med? Jeg seer han holder Noget
Her bag sin Kjole. Vil han sæ'ge det,
Saa kom til mig. Jeg være kan saa god,
Som Nogen anden Kjøber? Ikkesandt?

A l a d d i n.

Det kommer an derpaa. Hvad hyver du
Paa dette Sølvfad?

Jøden
griber begierlig derefter.

Dette Sølvfad? Jo

Nu kommer vi nok strax, min unge Ven!
Tin! Tin er ogsaa godt. Kom lad mig see.

A l a d d i n.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
For forst du har betalt mig det. Jeg kiender
Nok Joderne. Du kunde løbe bort
Og sige det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for nogle Tanker om mig.
Maa, siig, hvad vil han have for sit Fad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Jøden.

Ved han ikke meer

Af Kjøbmandstab? En Kjøbmand siger altid
Hvad Baren koste. Siden prutter man.

Aladdin.

Ak! jeg forstaaer mig lidt kun paa at høfre.
Siiig reent ud hvad det vel kan være værd,
Og jeg vil troe dig paa et ørligt Ansigt.

Jøden

betrugter først Fadet noie, derpaa Aladdin.
Et ørligt Ansigt? Nu det kan jeg lide.
Han troer endnu paa Erelighed i Verden!
Han er en vacker Gen, en vacker Gen.
Han seer saa ørlig ud. Han har vist ikke
Endnu ret seet sig om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad byder du mig Jøde, for mit Fad?

Jøden.

Nu! Fadet er ret smukt; det er af Sølv;
Men man kan ogsaa kose Guld for dyrt.

Tager vivlaadig en Guldpenge op af Lommen for at
prove Aladdin.

Hvad siger han om saadan Gen, min Ven?

Aladdin tager den.

Dermed er jeg tilfreds. Afsides. Den er af Guld!

Ha! ieg er bange, han betænker sig,
At han fortryder paa sit Kisb, og fordrer
Sit Guld tilbage. Jeg vil smore Haser.

Leber bort.

Ioden.

Hør, unge Ven! Han er alt fløten. Ha!
Han troede viist jeg skulde angre Kisbet!
Jeg Svin, jeg Klodrian, jeg dumme Bæst!
Han havde solgt mig det for halv saa meget,
For Fierdeparten, ja for Sietteparten. Maaber
Hei! Stop ham! Hold paa Lyven! Han er borte.
Ha gamle Dosmer! Taabe, som jeg er.

Betrugter Hadet.

Vel er det tred sindstyve Gange mere værd,
End ieg betalte ham. Giint, herligt Solv.—
Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
Nu som det er. Hvad hielper det at klage,
Nu det er giort? Af Moses! hvilken Skam
For slig en gammel, rynket Skielm, som dig,
At snydes af en slig glathaget Tosse.

Gaaer.

En fornem Kahn.

Adestillige Kiobmænd sidde hist og her, ryge Tobak og
drikke Sorbet.

Ali og Bedreddin staae i vinduer.

Ali.

See! hist paa Gaden kommer etter hid
Det smukke unge Menneske, som var her
I Gaar og Overgaars. Han, med den lysblaau,
Guldsnorte Kastan, og den hoie Turban.

Bedreddin.

En vacker Knos.

Ali.

Gaavidt som jeg har hørt,
Saa skal det ikke være længe siden,
Man saae ham gaae paa Gaden om og lege
Med Drengene. Men nu, paa ganse fort Tid,
Har han saa mærkelig forandret sig,
At man kan neppe kiende ham igien.
Nu gaaer han altid ordentlig og velflædt,
Besøger Kahnerne, og hører altid
Med stor Opmærksomhed og heel beseden,
Hvad lærde Folk og gamle Kiobmænd taler.

Bedreddin.

O see, den Skielm! See hvor han skotter op
Til Eben Hassans Vinduer. Han venter

At see den smukke Kone. Ha, din Strik!
 See hvor uskyldig dog han gaaer forbi.
 Tid du en Næse, som var lidt for lang,
 Min smukke Sommersfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha! vi skal drille ham.

Aladdin kommer.

Propheten og

Den store Allah signe Eder!

Ali.

Vel talt!

Men hor, min unge Ven! Om jeg maa spørge,
 Hvad har da Eders Nine vel at giøre
 Ved Eben Hassans vinduer?

Bedreddin.

Ih nu!

De vilde see om vinduerne stod
 I samme Retning, som de stod igaar.

Ali.

Du gior ham uret, Broder! Denne Herre
 Saae ey paa Eben Hassans vinduer,
 Han saae kun giennem dem.

Bedreddin.

Og smilte til
 Jernstangerne, som staae saa ranke, smekkre,

I vinduerne fra Morgen og til Aften.

Ali.

Og tale, stumme sion, et kraftigt Sprog,
Idet de sige: Fatme er saa smuk,
Som hendes gamle Egtemand er nidskier.

Aladdin.

I gode Herrer! Jeg er kun et ungt,
Enfoldigt Menneske,lad paa Forstand
Og usgen, som en Skive. Det er let
Paa mig at sigte Vittighedens Piil.

Gedreddin.

Af en Enfoldighed at være, var
Dog dette Indsald ikke saa enfoldigt.
Ih nu! Hvad er det meer det Hele da?
I finder Eben Hassans Hustrue smuk.
Hun er det og. Jeg kiender ikun En,
Som rigtig nok gør hende Rangen stridig.

Aladdin hurtig.

Og hvem er det?

Gedreddin.

Vor store Sultans Dotter,
Den deilige Gulnare. Hun er sion,
Som Morgensolen, i en giennemsigtig
Mild Purpurtaage. En den runde Maane
Ombølges saa velsyrtigt af en Solvæye,
Som Solversletret sadt ombolger disse
Hoithalte Hvælvinger, hvor Alt er Sne.

Blidt, som naar Gravenaabner sig og sender
 den saliggiorte Giel til Paradis,
 Saaledesaabner hun det hulde Dynlaag,
 Og hæver op til Himlen sine Blik.
 Naturen har i hende prøvet paa,
 At bringe hver Modsigelse til Skionhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Og venligt, under Sneens fridne Lag,
 Sedt blaaner Pulsns rode Purpur-Kilder!
 Hvo skulde troe at Mørket kunde lyse?
 Og dog er intet Mørke halv saa sort,
 Som hendes store, straalerige Øie.
 Smækker og syldig! Jordist og ætherist!
 Glat, som et Elsenbeen, og dog et Haar
 Der strømmer ned fra Nakken, som en Flod.
 Snart sparsom fin, snart yppig overslodig.
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt; En Fromhed
 I Sindet, som en sneehvid Turteldue.
 Hvad vil jeg male meer? De matte Ord
 Blier Spottegloser over mit Forsøg fun!

Aladdin.

Af kiere Herre! Tael ey heller længer.
 Om Hiertet fast jeg bliver gauße trang;
 Thi Aanden, saa nødvendig dog til Livet,
 Beseden holder sig tilbage, for
 Ey daarlig at bedove Eders Ord.
 Af! I har ret. Hvis dette Billed ligner,

Saa maa Prindessen være saare skion.

Men hvor er det vel muligt, for en Mand,

At see den Deilige i al sin Klarhed ?

Bestandig det misundelige Glor,

Ket som en gammel, skinsyn Egtesælle,

Jo ruger om den skulte Skionhed. Hvad ?

B e d r e d d i n.

Hver Dag, og næsten nu ved denne Tid,

Gaaer hun i Bad. Isald I havde Mod til

At skule Eder bag en Pille, ved

Den smukke Indgang, (saa har Flere gjort)

Saa funde I vel saae Jer Længsel stillet.

Chi hun slaaer altid gierne Sloret op,

Før Kislnings Skyld, for hun i Badet træder.

A l a d d i n.

Om jeg har Mod ? Hvad Straf var der at vente,

Isald man grebet blev ?

A l i.

En Bagatel !

Hvad Endr og hvad Gicæs saa tit maa taale :

At blive speddet; eller kom det høit,

At springe ned paa Krogene fra Zaarnet.

A l a d d i n.

Jeg sagde nys at fun jeg var ensoldig,

Og ved en Gaas at ligne vaa Forstand.

Men for flig Gaasestraf betakker jeg mig.

Bedreddin.

Af! troe ham en. Vor Sultan en god,
 En venlig Herre, som det altid smigrer,
 At lidt man voer, for saa smukt' et Gyndes Skyld.
 Den største Straf, hvis det blev aabenbaret,
 Var, hoit, et Klaps af Gildingernes Oberst.

Aladdin.

Er det og sandt?

Bedreddin.

Bed Allah og Propheten!

Aladdin.

Naar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil.
 Skal jeg dog proove det. Nu kan jeg ikke,
 Nu har jeg Ting af mere Vigtighed
 At passe. Dersor maa jeg gaae. Farvel!
 Propheten glæde Eder, mine Herrer!

Gaaet.

Bedreddin.

O hvor det unge Menneske er smild!
 Hør Ali! vil du tro han gaaer derhen
 Paa Dieblifikket?

Ali.

Ja naturligviis.

Men det er Gynd at sætte unge Folk
 Deslige Fluor ind i deres Hoved.
 Hvis nu den arme Dievel blier forelsket?

Gedreddin.

Saa blier han, hvad vi alt har været, Ven!
Og sveder snart sin Elfov ud igien.

En skøn Plads, noget afsides i Byen. I Baggrundsen Prindsesse Gulnarets Badehuus; en prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge Sider er prydet med høie Marmorpiller.

Aladdin kymmer.

Her er det! Her. Hvor disse Piller staae
Skal jeg forvandles til en Marmorpille,
Henrevet af Forundring og Elfov.
Her skal jeg from, som en caldæisk Hyrde,
See Stiernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
Ha stille! Thys! Hjæl kommer hun, hun kommer,
Omringet af de sorte Gildinger,
Som Castopeia eller som Capella,
Livsalig paa det mørke Firmament.
Op da! — Men hvis nu Gildingerne see mig?
Hvis her de blive, mens hun er i Badet?
Nei, det er sandt! Der er en Forsal inde,

Hvor de maa holde Vagt ! Der kommer hun !
Nu hurtig op da bag ved Marmorpslen.

Prindsesse Gulnare kommer, fulgt af sin Amme
og en stor Skare sorte Gildinger. Ved Indgan-
gen staaer hun Sloret op og blotter sit Ansigt.

A m m e n

sagte til Prindsessen.

Min Dotter ! Hvilken Uforstammenhed !
Seer du den unge Knos, bag Pillen, der ?
Der har han skjult sig, for at see dit Ansigt.
Slaa Sloret ned.

G u l n a r e betrækker ham.

Jeg er saa heed, min Moder !
Af ! lad ham see, jeg seer jo ham igien.
Kan du ey unde ham det forte Syn ?
De gaae ind i Badet.

A l a d d i n

Kommer frem paa Postamentet ; han stirrer stivt og ubevæ-
gelig hen for sig, med sammenfoldede Hænder.

O ! hvi er Marmor ikke giennemsigtigt,
Som Glas ? O ! hvi besidder Diet ey
Den Egenskab, at skeue giennem Alt ?
Hvi kan mit Blik ey giennemtrænge Muren,
Da hendes giennemtrængte dog mit Hierte ?
O skeue Houris ! Undersulde Syn !
Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

Han staaer ubevægelig, som en Støtte.

Morgiane

Kommer gaaende med en Torvespand paa Armen. I det
hun gaaer forbi, bliver hun staaende lidt, og betragter
Badehuset.

Skiont ieg har ikke megen Tid idag,
Men skal paa Torvet, ester Kjød og Urter,
Saa maa jeg altid dog betragte dette
Fortraffelige Huus; hvergang jeg nu
Gaaer her forbi. Af hvilke smukke Stotter!
Hvor her maa være rart at bade sig.
Men hvad er det? Der er jo bleven opsat
En splinternye og deilig Billedstotte,
Der forestiller et ungt Menneske,
Et skikkeligt Mands Barn, i dybe Tanker,
Med sine Hine vendt til Doren hisset.
Jeg maa dog have mine Briller frem.

Sætter Brillerne paa.

Hvad nu? Du salige Prophet fra Mekka!
Det er min Son! Min kædelige Son!
Med Haftan paa, med Buxer, Turban, Støvler,
Livagtig, som han staaer og gaaer paa Jorden.
Hvorledes kommer han til denne Ære? Demodig.
Det skulde dog vel aldrig være Spot,
Fordi det er et fattigt Skredderbarn?
Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
Han Haanden lidt. Nu slog han til en Flue,
Som havde sat sig midt paa Næsen af ham.
Nu Kloer han sig paa Næsen. Nei det er

Umuligt ! Det er Hexerie ; det er
Formeget fordret af en Billedstotte.

Hun gaaer nærmere

Aladdin ! Hierte Son ! Af svær mig dog.
Giv dog en Lyd fra dig, at jeg kan høre
Om det er dig, min Son ! Men taer jeg feil,
Dg er du en Aladdin, Men en Anden,
Saa bliv en vred ; men tilgiv smukt din Moder
Som en god, fierlig Son.

Aladdin

bliver Moderen vær og springer ned.

Hvad nu ? Min Moder ?

Hvad gier I her, min Moer ?

Morgiane.

Jeg kisber Kist.

Men hvad gier du paa Huset, som en Stotte ?

Aladdin henvælt.

Jeg stod fordybet i Betragtning over
Den sionne Bygning.

Morgiane.

Ta, min fiere Son !

Om det er mig, som kun forstaer mig lidt
Paa Kitekturen, ellers hvad den hedder,
Saa maa jeg dog betragte den hver Dag.

Aladdin.

Hvad ? Kryber ogsaa I, min Moder ! op,
Og staer bag Pillen ?

Morgiane.

Nei, min fiere Son !

Thi først kan jeg slet ikke voltigere,
Da mine Been er gamle. Og desuden
Er der en Bidde nok i mine Skorter.
Desuden sikker det sig heller ey.
Men stille ! Doren bliver lukket op.
Prindsessen kommer ud af Badet. Skynd dig !
Lad os gaae bort ; thi ingen Mandsperson
Maa være, hvor Prindsessen gaaer forbi.

Aladdin

dvæler og seer sig tilbage.

Af, fiere Moder !

Morgiane
trækker af med ham.

O ! saa kom dog med.

Følg mig paa Torvet. Bær min Torvespand.
Giv nogen Mytte for din gamle Moder,
Og skab dig ikke længer som en Nar.

De gaae.

G a d e.

Aladdin

Kommer med det store Selvbækken under sin Kappe.

Af Himmel! Af! Nu har jeg hende seet,
 Jeg stod og saae; og saae, og saae, og saae.
 Jeg har en mindste Roe, blier hun en min,
 Saa er de reent forbi, saa var det bedre
 At jeg var bleven qvælt i Giergets Hule.
 Min Moder spørger, for at undgaae hende
 Løb jeg herhid, at sælge dette Bæffen.
 Det sidste! Saa kan jeg vel etter vove
 At falde Lampens Vand. Maaskee! — hvem veed! —
 Af! saadan har jeg aldrig været før.
 Nei! Saadan har jeg aldrig, aldrig været!

En gammel christen Guldsmed

Kommer ud af sin Bod, og gnaer hen mod Aladdin.

Oliv ikke vred, min vakkre, unge Herre!
 Jeg ofte alt tilforn har Eder seet,
 Her uden for min God. I kisbæaer med
 En Jede. Der kan gives brave Folk
 Blandt Joderne, som iblandt andre Sekter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jode, som I handler med, det er

En Ærkefjælsm. Hvad gier han Eder vel
For slige Føde, som I alt har solgt?

Aladdin.

En god Zechin.

Guldsmeden

faaer Hænderne sammen.

Du milde Fredsens Gud!

Jeg giver jer femhundrede Zechiner
For dette Bækken. Hvis der er en Guldsmed,
Som troer at kunne give noget mere,
Saa vil jeg giøre det, saavel som han.

Aladdin.

I er en ørlig Mand. Uffides. Hvem skalde troe,
At der var slige Folk iblandt de Christne? —
Kom lad os da gaae ind i Eders God.

Ioden kommer farende.

Hei! Holdt! Gevalt! Ha Skarn! Du Christenhund!
Bersover du mig lume min Næring! Hvad?

Guldsmeden.

Tie! Eller jeg skal rykke dig saalænge i
Dit røde Skieg, du gamle, blege Snyder,
At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Ioden rasende.

Hvad snyde? Snyde! Det er en Idee,
En Phantasié. — Det som man vil, det vil man!
Det som man sælger, see det sælger man!
Og det, man faaer dersor, det faaer man for det.

Og har man A sagt, skal maa sige B.
 Det er med andre Ord: Er Fadet folgt,
 Saa skal man ogsaa følge Bækkenet.
 Men den, som lumm̄ berover Een sin Mæring,
 Det er en Thy! en Kieltring!

Aladdin.

Bisne Jode!

Men er du gal?

Joden.

Ja, hvis jeg ey faaer Bækk'net,
 Saa blier jeg gal; thi Bækk'net maa jeg have!
 Thi Bækk'net havde jeg giort Regning paa!

Aladdin prygler ham.

Gaae hjem med det, du blege Lumpenhund!
 Og siig at du har snydt en Musselman.

Joden.

Hvad Musselman? Hvem spor om Religion?
 Naar kun det gelder om at snyde, snyder
 Jeg alle Mennesker, om det saa var
 Vor Herre selv.

Guldsmeden.

Kom med mig. Han er gal.
 Han ofte har et Anfal, som idag,
 Af Raserie, af Guldetorst. Lad os gaae.

Aladdin.

Da du er gal, saa vil jeg skenke dig,
 Hvad ellers godt du kunde havt fortient.

Du burde føres frem for Gadi, Skielm!
Og bankes under Fodder til du gisped.

De gaae.

I Æden.

Abraham! Isak! Jakob! Snytter. I Halunker!
Er det at hielpe Eders Slægt og Aftom?
Ha! jeg vil hænge mig! Ja, jeg vil hænge.
Jeg havde sikkert giort Negning paa
Det sionne Fad. Det hvide, blanke Solv!
Af! hvad er Livet uden Solv og Guld?
Hvis jeg for Døden laae, med brustne Hine,
Og En fun vilde komme hid, og holde
Et saadant Fad hen over mine Blik,
Gaa sik de Liv igien, og jeg blev frist;
Tilbage i de dødblaae Fingerender
Da Blodet foer, og de sik Muskelkraft,
Og kørte sig med Bellyst op mod Solvet. —
Nu er jeg syg. — Jeg ryster! — Jeg er kold.
Det Fad var en uhyre Summe værd!
Jeg hænger mig; — thi efter dette Smæk
Har jeg en længer til at leve raad.
Jeg hænger mig! — Men først vil jeg gaae hen,
I næste Christen-Bod, og stiele Strikken.

Gaaer.

G t u e.

Morgiane

sidder og spinder Bomuld.

Teg veed ey hvordan det er med min Son.

Han skulde dog vel aldrig være syg?

Han trækker Veiret tungt, og stirrer hen

Bestandig i den samme Krog, og taler

Fast ey et Ord. Og taler han engang,

Saa er der ikke mere Samling i,

Og ikke mere sund Philosophie,

Som man jo falder det, end hos min Kat.

Jeg var saa glad, thi paa den sidste Tid

Har han dog lagt sig ester noget Klogt;

Tortiener og sit Brod med denne Lampe,

Og er paa denne Maade kommen dog

I en Slags Næringsvey. Det er endda godt.

Men dette Væsen, paa den sidste Tid!

Han skulde dog vel aldrig have Svindset,

Sting, Vattersot, Smaakopper, eller Sligt?

Der kommer han. Af Gud! hvor han seer ud.

Aladdin kommer.

God Asten, Moder! Her er Penge nok.

Lægger en Pung paa Bordet.

Morgiane.

Himmel og Jord, min herte Son! hvor har

Du faaet alle disse Penge fra ?

Saa riig har du jo aldrig været før.

Aladdin svarer.

Saa fattig har jeg aldrig været før.

Morgiane.

Hvormed er denne Pung da fyldt ?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Son !

Aladdin.

Min Moder , giv mig noget Sorbet.

Morgiane.

Du er saa heed. Det er en godt at drikke,

Naar man er saa heed.

Aladdin.

Men da er Tørsten sterst.

Morgiane.

Det var fornuftig talt. Det glæder mig

Hvergang du siger et fornuftigt Ord ;

Thi paa den sidste Kig, min kiere Son !

Saa falder dine — Slutninger, — Sentenzer, —

Og Meningsfriheder, — og saadant Noget —

(Jeg veed kun lidt hvad alt det Misbrug hedder)

Saavidt mig synes, Noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad mener I ? Hvad falder i det Gale ?

Morgiane.

Jeg siger jo at jeg forstaaer det ey.

Jeg er beskeden, en ensfoldig kone,

Som kiender lidt til Meningen i Verden. —

Men hvad jeg mener, maa jeg sige dog!

Aladdin.

Hvad mener I da, Moer? Giig Eders Mening.

Morgiane.

Det som jeg mener, Son! er at jeg mener,

At hvad du mener, er ey rigtig meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Moer?

Morgiane.

Ja, det veed himlen!

Derom bekymrer jeg mig ey, min Son!

Jeg spinder Bomuld, der er Mening i,

Og bryder ey mit Hoved med deslige

Hoithentet Hiernespind.

Aladdin.

Nu, det er vel giort.

Enhver bor spinde paa sin egen Nok.

Isald den Hor, som jeg nu spinder af,

Er Eder lidt for sin, og sidder Totten

Før hoit for Eders Haand, og er jert

Før svagt, til Traaden overalt at see,

Saa at den brister under Eders Hænder,

Saa hold jer smukt til Eders gamle Nok,

Og spind paa den fra Morgen og til Aften.
 Men smør den med Undseelighedens Olie,
 At ikke den skal snurre alt for høit;
 Kald en dens tit gientagne Sladdren Viisdom,
 Og spot en den, som fræver mere Kunst.

Morgiane.

Nu nu, min Son! Jeg gad dog gierne vide,
 Hvad der er mere Arbeid ved og Slid:
 At spinde, eller gnide paa en Lampe?

Aladdin.

Jo mere Kraft, desmindre Slid, min Moder!
 Mens Ormen borer sig et Hul i Træet,
 Omsvinger Allah Solen flere Gange.
 Og hvo anstrenger sig vel mest derved?

Morgiane.

Den Strebsomste, min herte, kiere Son!
 Er dog jo altid den Agtværdigste.

Aladdin.

Ta, saa er Allah intet imod Ormen!

Morgiane.

Du blander Ulting sammen: Rokken, Lampen,
 Fornuftig Snakkerads og Kunst; Orm, Allah!
 Min Son! jeg troer du er en riktig klog,
 Fra den Eid du sikkert sat paa disse Boger.

Aladdin.

I taler en ubilligt. Jeg, som I,
 Snart vilde domme Indiens Gramin

Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
 At tale Sanskrit, naar en fiendtlig Storm
 Ham havde kastet hen paa Madagasgar.

Morgiane.

Saa lad os tale da om noget Andet.
 Hvad seiler dig ? Hvorfor er du saa bleg ?
 Hvi sukker du, og stirrer altid hen
 Paa samme Sted. Hvad seiler dig, min Son ?

Aladdin.

Jeg er forelsket, Moder ! Inderlig
 Forelsket. Dersor trækker jeg mit Veir
 Saa dybt, med en saa langt nedsenket Spand,
 Som I, ved Sommerstid, naar Bronden slipper.

Morgiane.

Forelsket, kiere Son ? I hvem, min Son ?

Aladdin.

Af ! I vor Sultans Dotter.

Morgiane.

I Gulnare ?

Aladdin.

Ta Moder.

Morgiane.

I Prindsessen ?

Aladdin.

Ta, min Moder !

Morgiane græder.

Aladdin.

Hvi græder I?

Morgiane.

Af! det gør mig saa ondt
At du har mistet din Forstand, min Son!

Aladdin.

Hør, Moder! Jeg veed ej hvordan det er,
Jeg gidder ikke længer snakket saadan,
Svø Lange og svø Brede, saa som før.
Jeg hader fast at lukke Munden op.
Min Fryd er nu at gaae i Eensomhed,
Hvor Skoven tykkest er, hvor Tuglens Gloite
Nedsager Bakkens duse Strengeleeg.
Der tolker alting mig Gulnares Navn.
Hør altsaa mine Ord, og vil I ej
At Eders Son skal visne, som en Blomst,
Før tidlig fremkjadt i den kolde Vær,
Saa gaae og gør det, som jeg beder om.

Morgiane.

Hvad skal ieg giore?

Aladdin.

I skal frie for mig,

Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So —

Min Son! Er du da reent forrykt, min Son?

Hos Sultan Sol — Af Gud! jeg kan for Skræf
E, tale Ordet ud. Hos Sultan Solo —!

Aladdin.

Hvis ikke I vil see mig doe paa Stedet,
Gaa maa I love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! Men hvad bilder du dig ind?
Et Skredderbarn !!

Aladdin.

Om Skreddernaalen just
Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
Det troer jeg ej. Al Gesi er min Fader.

Morgiane.

Af! stemme Dreng, hvad stger du mig paa?
Du trænger Blodet op i mine Kinder;
En Tour, det ej har gjort i mange Aar.

Aladdin.

Spring altsaa over denne Punkt, min Moder!
Jeg er en vacker Son af en Emir.
I er en Dotter af en Haandværksmand.
Der Sultan er jo født af en Slavinde.
Han har et Kongerige, jeg en Lampe.
Seer I da endnu ej Balancen?

Aladdin.

Nei.

Du vipper op, min Son! du vipper op.
Hans Majestæt, han hænger dig i Neg.

En Lampe og et udstrakt Kongerige !
 Det er det samme, som jeg vilde sige :
 En Skammel — og en Gopha silkeblod !
 En Kringle — og et stort Huisbagerbrød !

Aladdin.

Glem ey fun, at min Lampe har den lille
 Bi-Egenskab, som en hver Lampe har,
 At den kan bringe Manden frem, som staar
 Parat, at giøre Alt, hvad jeg befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Jade,
 Det er vel sandt; men Det er Mad, min Son !
 Et Andet er Prindesser. Overalt
 Saa frygter jeg, at Krusken gaaer saalænge
 Lilvands, at den til sidst gaaer hanklos hjem.
 At Geisten, naar han eengang er i slet
 Houmer, (det kan vel haendes ham, som os) .
 At han da dreier Halsen om paa dig."

Aladdin.

Dersor er jeg aldeles ikke bange.
 Nok sagt, det som jeg beder om, maa skee,
 Hvis I vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Og naar ieg kommer der, — hvad skal jeg sige ?
 "Herr Sultan ! vil I ikke hae den Godhed,
 At gifte Eders Dotter med min Son ?"
 "Hvem er I Moer ?" "En fattig Skrädder-Enke."

"Og hvem er Eders Son?" "Han er min Son."
 "Og ellers Ingenting?" "Ney, strænge Herre!"
 "Og han vil giftes med min Datter!" "Ja
 Mænd vil han saa." — Saa staaer jeg, som en Mar.
 Og maaskee at vor Sultan blier saa opbragt,
 At han befaler sine Embedsmænd
 At prygle mig, med Lampe, ud af Huset.

Aladdin.

O! det har ingen Nod. Han er en grum.

Morgiane.

Og endnu Get! — Af, hvor du dog er daarlig!
 Der er jo et Re-skript, en Lov, en Tingest,
 Som siger os, at ingen Undersaat
 Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,
 Med mindre at man har en Gave, til ham.

Aladdin.

Nu kommer I til det just, som jeg vilde.
 I kiender jo de store, smukke Frugter,
 Som ligger oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af malet Glas? Skal ieg forære det
 Til Sultan? Er det Gaven den, min Son?
 Nu da, saa kan man sige ret med Sandhed:
 Som Nestet er, er Grimen! Hun græder.

Aladdin.

Kiere Moder!

Det, som I holder for at være Glas,

Det er fun lutter klare Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Saphirer,
 Af en uhyre stor Værdie. Vor Sultan
 Har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 Ham, Moder! og fortælle ham, at dette
 Altsammen kommer fra Gulnares Geiser.
 Troe mig, det vil forhindre hver en Bredde.
 O i det mindste kan I være vis paa,
 At en I falder Soliman besværlig.

Morgiane.

Hvad, er det sandt? Og er det virkelig
 Demanter og Smaphirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
 Og at jeg er Aladdin, Eders Son.
 Gaae altsaa fun. Forret mig alting godt.
 Men nævn dog ej en Loddel om min Lampe.

Morgiane.

Af! hvad man har Fortred af sine Born.
 Jeg faaer vel saie mig da i din Villie,
 Hvis det er Edelstene, som du siger.
 Men først maa jeg dog somme Multummet
 Haft til min Søndagskaabe, det er løbet
 Lidt op, og vase mine Hænder først
 Med Skiegge-Sæbe, thi den gronne lugter.

Et Flor jeg ogsaa skulde have kioft,
Hvis kun jeg havde Raad dertil.

Aladdin.

Hvad Raad ?
Der staer jo Penge nok paa Bordet, der.
I husker aldrig paa min Kobber-Lampe.

Morgiane.

Af ! gid den aldrig kommen var i Huset.

Aladdin.

Nu gaaer jeg hen i Lunden, uden Porten,
Og sætter mig ved Kilden til i Aften.
Der kan I finde mig, og sige mig
Om jeg skal leve, eller jeg skal doe.

Morgiane.

Saa vil jeg nu da pynte mig en Smule.

D i v a n .

Soliman sidder paa sin Throne. Storveziren og Raadet. En Mængde Tilstuere. Parterne have talt deres Gager. Raadet er endt. Mængden fordelet sig.

Veziren.

Befaler Eders hoie Majestæt,
At jeg skal lade Raadets Porte lukke ?

Soliman.

Bie lidt endnu. Den gamle Kone, hisset,
 Som seer saa fattig ud, der, midt i Doren,
 Har været her tre Gange nu i Træf,
 Og altid stillet sig ret for min Throne.
 Hun slæber paa to Byldter; sagtens er
 Der noget, som hun frøver Nefارد over.
 Maaskee har een og anden Bager givet
 Et Lod for lidt, og af en Enfoldighed,
 Isledet for at gaae til Cadi med det,
 Skal Soliman nu veje hendes Brød.
 Det være som det vil. Lad hende komme.

Begiren henter Morgiane, hun kaster sig paa Knæ for
 Sultanens Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Doren,
 Og stirre stivt paa mig, som om du vented,
 At jeg det Indsald skulle faae, at falde
 Dig frem. Det har jeg giort. Giig din Begiering.
 Hvad har du i dit Klæde? Er det Brød,
 Som Bageren, skont født en Musselman,
 Beskaaret har, som Joden en Zechin?
 Hør Slagteren paa Lovet havt det Indsald,
 At hugge Kistedt Skanken lidt for nær?
 Hvad? Eller har en Handlerske med Frugt
 Bidt Hodet af al Skam, og narret dig,
 Og solgt dig raaddeit Frugt, for dine Penge?

Morgiane.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser !
 Herr Sultan ! Tag til takke med, hvad saadan
 Jeg salder paa at titulere Eder.
 Jeg har en læst i Rangssorordninger.
 Jeg er en fattig Skrædderenke, som
 Kun hedder Morgiane, slet og ret.
 Min Mand, nu er han død, men da han leved —
 Saa heed han Mustapha; hvad nu han hedder,
 Det maa Propheten og Vor Herre vide.
 Min Son er heller ikke heit paa Straae, just!
 Han hedder — hvis jeg ogsaa mindes ret,
 Thi jeg er lidt forstyrret ved at tale
 Et saa talrigt Selskab, kan ey heller
 Godt taale saa at bøie mine Knæ,
 Thi jeg har gamle Been. Men hvis I først
 Vil lade denne store Sværme gaae bort,
 Og saa tillade mig at reise mig,
 Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

Sotiman giver et Vink, Alle gaae, uden Storvegten.

Soliman.

Reis dig kun op, min gode, gamle Kone !
 Og har du Lyst, saa sæt dig ned paa Teppet.

Morgiane.

Ney, min bevaagneste Herr Sultan ! Ney
 I maa en troe, fordi jeg kun er fattig,
 At jeg saa lidt forstager mig paa at leve.

Soliman.

Nu, siig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Bred eller Kiod. Hvad? Eller raaden Frugt.

Morgiane.

Det sidste, naadigste Herr Majestæt!
Det sidste, Frugt. Dog er den ikke raaden.
Man kunde sende den op til Siberien,
Dog stod jeg inde for den sik ey Skade.
Det er en Hoben gode Vinterchbler,
Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,
Som Eders naadige Tipoldefader,
Kong Salomon, engang skal have sagt.
Nu altsaa — som jeg sagde Eder for —
Jeg har en Son; Aladdin er hans Navn.
Lit over sytten Aar. Hoi, rank, og velskabt.
Og deiligt rød og hvid, som Melk og Blod.
Og vittig; nem, naar han vil lære Noget,
(Som dog er sielden.) Hidstig af Gemyt,
Men dertil god, som Dagen den er lang.
Jeg vædder paa, Herr Sultan! I og han,
I vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker hvad du ønsker. Ved mit Hof
Du saae vel gierne denne Knos antaget,
Imellem mine Gildinger.

Morgiane.

O ney!

Vidt seilet, Eders Herlighed, Herr Sultan!
 Vidt seilet. Nej, hvad denne Post angaaer,
 Gaa onser han at blive, som han er.

Soliman.

Hvad vil han da?

Morgiane.

Hvad ifkun den kan ville,
 Som uformært, har faaet sig et hul
 Paa Bunden af sin Hierne-Lomme, Herre!
 Og drattet Alting bort, lidt efter lidt.
 Det er min Son! Man siger: Eblet falder
 Ey langt fra Treæt; at man skuer Hund
 Paa Haarene; at Koen kiendes vel,
 Som Kalven har. Men der er nok et Ordsprog,
 Som siger: Der er Fæt i hver en Et;
 At Brodre har eet Blod, men ey eet Mod;
 At ey fordi eet Træe er skiet i Skoven,
 De dersor er det alle. Altsaa maa
 I ikke troe, bevaagneste Herr Sultan!
 At jeg har nogen Deel i dette Indsald.

Soliman.

Hvad er da faldet Eders Son vel ind?
 Siig det i Hass, og siig det fortelig.

Morgiane.

Det vil jeg da. Men først, Herr Sultan! maa I
 Dog love mig, at ey I bliver vred,
 Saavel paa mig, som paa min stakkels Son.

Soliman.

Nu, for et Indsald blier jeg ikke vred.
Hvad vil han da?

Morgiane.

Af, naadige Herr Sultan!
Han vilde gierne gifte sig, isald
Partiet kun stod Eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Dotter.

Soliman.

Med Gulnare?

Morgiane sylinder.

Ja!

Soliman smilende.

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
Og sligt et Skridt er dog af Vigtighed.

Morgiane.

Ja deri har I ret, høybaarne Herre!
Man elsker dog sit eget Kied og Blod,
Og vilde gierne see det vel forsorget.

Soliman.

Før en da at gaae længer, denne Gang,
Saa stig mig, hvad I har i Eders Byster.

Morgiane.

Det er jo Skif og Brug i dette Land.

At man skal give Eder en Present,
 For at faae Eders Majestæt i Tale.
 I andre Lande, har jeg ladt mig sige,
 Saaé Tinerne et saadant Gratial;
 I taer det selv, det er og meget bedre.
 Man er sig alsetider selv dog nærmest!
 Da altsaa nu jeg skulde snakke med Jer,
 Saa gav Aladdin mig de tvende Gyldter,
 Til en Present og en Slags Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret. Saavidt som jeg har hørt,
 Saa er det gode haarde Vinter - Ebler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! Men der er
 Og anden Frugt iblandt. Vær nu saa artig
 Og tag til Takke.

Soliman.

Tag det Alt, Bezir!
 Og lad det bringe til min Kiogemester.

Beziren.

Hvad? Det er tungt, som Steen, og glat, som Glas.
 Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? Saa lad mig see.
 Maaskee en ganske kunstig Esterligning.

Beziren leser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne
 og satser forfærdet tilbage.

Hvordan? Rubiner! Perler! Diamanter,
 Som Henseeg! Som Blommer blaae Saphirer!
 Og mange andre skionne Edelstene.
 En stor, uhyre Skat! Og den fra Eder?

Morgiane.

Eh fra mig selv, Herr Sultan! Fra min Son.

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!
 Mod disse Stene seer min Krone ud,
 Som en udklippet Tot af Guldpapir.
 Hvem er din Son?

Morgiane kiepheiet.

En fattig Skrædderdreng.

Han bad mig sige Eders Majestæt,
 At ey det skulde blive derved, naar
 Han først var bleven Eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat. O see de skionne Farver!
 Som nylig sprungne ud af Morgensolen,
 I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,
 Saaledes spille de. Ha, skionne Skær!
 Her Allah samlet har den stærke Pragt,
 Som spiller broget om i Østerland.
 Af skionne Stene! hvor I glæde mig.
 Gaae Kone! gaae; og siig din elskete Son,
 At den, som give kan sig Morgengave,
 Kan ogsaa blive en Prindsesses Husbond.

Beziren

afsides til Morgiane.

Gaae hjem! Vær rolig. Vent med Ødmughed,
Til Sultan Soliman dig atter falder.

Morgiane

gør et lille knits og gaaer.

Soliman

vender sig begejstret til Beziren.

Nu, Nuschirwan? Hvad siger du, min Ven!
Om disse Ting?

Beziren svarer.

At det er smukke Stene.

Soliman.

Og ellers intet?

Beziren.

At det er en kostbar

Og sielden Skat.

Soliman.

Ja ubetalelig!

Beziren.

Men at min store Sultan eyer dog

En Edelsteen af meget større Værd,

End alle disse.

Soliman.

Jeg en Edelsteen?

Jeg? Drommer du, Bezir! Og hvor er den?

Beziren.

I Eders Pallads, store Soliman!

Eg Diamant; og af saa sieldent Vand,
Som kun jomfruelig Usyldighed
Kan giøre Fordring paa.

Soliman.

Ha! Jeg forstaaer dig.

Min Dotter mener du.

Beziren.

En Edelsteen,

Der ikke Skinner blot i Skionheds Praat
Hold, som en Steen; men varm og blid, som deiligt.
En Edelsteen, der er sig selv bevidst.
En levende, en dobbelt Edelsteen,
Hvoraf den Indre overgaer den Ydre.
En Edelsteen, som indbefatter alle;
Hvis Purpurkind er som en rod Rubin,
Hvis Hie straaler klart, som Diamant,
Hvis Tænder er en sielden Perlerad;
Alt i et Marmorlegem, hvidt, som Sne,
Og varmt, som fyrig Ungdoms Rosenblod.
Og denne godt bevægelige Blomst,
Opporet i en ædel Jord, og under
Saa hoy en Gartners kongelige Blik,
Den vil I tuske bort for denne Steenhob?

Soliman.

Ha Nuschirvan! du taler viist.

Veziren.

Den vil I

Ombrytte til en ringe Knos, som tandt
En sielden Skat i Eders eget Rige?

Soliman.

Tie, Nuschirvan! Den skionne Farveglands
Henrev i første Øyeblik saa reent
Min Siel, at ey den lagde Mørke til
Hvad Munden sladdrede imidlertid
Paa egen Haand. Jeg har jo givet alt
Mit Lovste til min Dotters Giftermaal
Med Saladin, din Son. Var andet ey,
Gaa var jo dog mit første Ord i Venyen,
For dette sidste, ubevidste Tilsagn.

Veziren.

Naar, store Sultan! vil du holde Bryllup?

Soliman.

I Aften. For at du skal see hvor lidt
Den sidste Ruus har rokket min Beslutning.
Dumt var det dog, at disse Ord slap ud
I Glæden, til den gamle Skräderenke.

Veziren.

Ey hvad, min Sultan! Ord, blandt andet, har
Den Egenskab, at de er, Ord: En Lyd,
Der svinder let og hastig, som den kom;
Og endnu fødes skal den rappe Haand,
Der kan forstaae at grieve dem i Flugten.

Føruden Ord, der noget er i Verden,
 Som man Drabanter falder, stærke Karle,
 Som staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næssvise Giester bort, fra Glottets Porte.
 Hvis en en Sultan var saa frie en Mand,
 Og blev hvert Ord han sagde, til en Ænke,
 Hvad Forskiel var der da paa ham og Slaven?

S o l i m a n.

Nel talt, min Ven! Du est et værdigt Monstet.
 For hver en viis og duelig Bezir.
 Folg med nu i mit inderste Pallads;
 Jeg maa dog vise Zulima min Gave.

De gaae.

G a d e.

Aften. Stor Tummel i Byen af Mennester. De fleste
 Huse ere illuminerede. Man hører Musik langt borte.

M o r g i a n e

Kommer gaaende og banker paa hos en Urtekrammer.

U r t e k r æ m m e r e n

Sikker Hovedet ud af vinduet.

Hvad nu? Hvem banker atter paa min Dør?
 Jeg sælger ikke Noget ud i Aften.

En Urtekræmmer er dog ingen Hund,
 Som altid skal for Dissen staae i Lænke,
 Og fare ned med Næverne i Gæben,
 Rosinerne og Theen, naar I sløter ?
 I Aften er der Glæde overalt,
 Saa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

Morgiane.

Herr Naboe ! Glæd han sig i Herrens Navn,
 Saameget som han vil, det er ham vel undt !
 Men vil han ikke ogsaa glæde mig
 Med for en Skilling Olie til min Lampe ;
 Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
 I Mørke, mens den hele Ghe forresten
 Har slig en Overslodighed paa Ild,
 At det slaaer frem, som Hidsighed paa Huden,
 Saa Gaderne seer ud, som om de havde
 Skarlagensfeber, Frisler eller Tnat.

Urtekræmmeren.

Ey Morgiane ! Er det hende Moer ?
 Saa kom fun. Disse ubevante Lys,
 De blinde mig. Jeg kan ey see for Lys !

Morgiane.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Naboe.

Urtekræmmeren.

Ta, saadan er det. Begge gør os blinde,
 Man skulde troe at Dæmringen var bedst. —
 Naa siden det er hende, Moer ! saa skal det

Saa noye inst ey komme an derpaa.

Gorlanger hun den bedste Olie?

Morgiane.

Ney,

Ifald jeg turde bede Eder om

Den Sletteste; men det maa vere Noget,

Som der er godt.

Urtefræmmeren.

Hun er en Deconom.

Morgiane.

Ta ellers saae det galt ud. — Men hvad vil

Dog al den Stads og denne Lyshning sige?

Jeg hører ogsaa hisset en Musit.

Urtefræmmeren.

Er hun den Eneste i Ispahan,

Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,

Sin Datter gifter bort i Aften med

Bezirens Son, den unge Saladin?

Morgiane svimler.

Hvad siger I, Herr Naboe? Hvad, Herr Naboe?

Det forekom mig som I talde, Naboe!

Urtefræmmeren.

Saa tog I heller ikke seil, Moerlille.

Morgiane.

Af, kiere Naboe! Saa maal om igien,

Og gib mig noget Vand at lugte til,

Før Skillingen, jeg skal hæ Olie for;
Thi jeg faær ondt.

Urtekrømmeren.

Du hellige Prophet!
Hvad seiler Konen? Kiere Morgiane!
Hvad har I mod Partiet?

Morgiane.

Ah, jeg stodte
Min Ligtorn, Naboe! Det er hele Sagen.
Farvel! Jeg har en Tid at see mig for,
Jeg strax maa ind og tale med min Son.

Saaer.

Urtekrømmeren øngstelig.

Nu render hun sin Ven, og laer mig staae
Med hendes Skilling. Hm! Hvad skal jeg giøre?
Hei! Morgiane. Hun er sloiten alt. —
Jeg er en ordentlig, en redelig,
Retskassen Mand, som ikke Folk vil snyde.
Jeg har endnu til Dato aldrig staalet.
Hvad saadan man kan vinde ved sin Mæring,
Det er en anden Sag, deri er hver
En Thv. Men denne Skilling. Hm! Hm! Hm!
Det er en fattig Enke, Det har tit
Mig faaret i mit Hierte, naar jeg mærkte
At en der var en Krumme Brød i Huset.
Man kan en hielpe alle Folk. Forleden
Gav jeg den stakkels Kone dog to Svedske,

Før ingenting, at stille Hungren paa.
 Men denne Skilling! — Hvis jeg skulde døe!
 Jeg vil dog føre den til Vogs. Skriver. "Betroet
 En Skilling af den gamle Morgiane.
 Om der skal gives Olie eller Hodvand
 For samme, vides endnu ej med Vished." See saa!
 Det lettede! Det er saa godt
 At skrive Saadant op, for Livs og Døds Skyld.
 Gaaer ind.

Aladdins Kammer.

Han staer forbistret med Lampen i Haand. I det han gni-
 der den aabenbater **Lampens Land** sig straf og siger:
 Stærke Herre! siig hvad vil du? See jeg venter
 paa dit Bud.

Aladdin.

Knap tilstæder mig min Harme her at tale Dr-
 det ud.
 Hor, i Korthed, givne Lofte, hor i Korthed Loftets
 Brud.
 Sultan Soliman mig loved, med utvungen, vil-
 lig Hu,

Hende, som mit Hierte elsker. Af, det smækre
Villiestud!

At Gulnare fulde vorde min, jeg troede sikkert
nu.

Ha! men, med et trolost Hierte, vendte han sin Vil-
lie, lummæ.

Nu Bezirens Son den hulde Moe han giver hen
til Brud.

Dersor stormer høit mit Hierte mørkt i Nattens
Midnatshimmel.

Hør da nu hvad jeg dig byder, kief, af vældig Harme
fuld:

Naar Bezirens Son er kommen, sig til Fryd og
mig til Gru,

Inden Brudekamrets Vægge, til Gulnare, huld og
smuk,

Tog da Sengen, hvor han hviler med den hulde
Nose, flux,

Sving dig derpaa giennem Lusten, bring dem her-
hid. Hører du?

I de høie Etherstromme kief dem giennem Him-
len vug.

Sæt saa Sengen her i Kamret, men sæt ham af
Doren ud.

At han plat sig en kan røre, stiv ham med din Van-
de pust;

Men sad hende roligt hvile smekker, red og hvid
og rund.

Snart en Anden ved sin Side skuer og omfavner
hun.

Og naar hist i Østen Solen etter rømmer pur-
purfuld,

Kom da hid at hente Gengen. Sæt den hvor du
tog den flux.

Det er alt hvad jeg forlanger. Adlyd nu din Her-
res Bud!

A a n d e n .

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa
Tiden nu.

Havde du end tovet lidet, var det hulde Blomster
brudt.

Han forsvinder et Øyeblik; men kommer strax tilbage igien
med Brudesengen i sine Arme, hvori Gulnare og Sa-
ladin ligge. Han tager Saladin ud og siger til
Maddin:

Glæd dig nu, min ædle Herre! Denne Svend skal
holde Vagt
Uden Huset, kige Stierner, paa den fislige
Altan.

Han forsvinder med Saladin.

G u l n a r e

reiser sig op i Gengen.

Ak, hellige Prophet! Hvor er, hvor er jeg?
Hvo redded mig? Hvad stor, usynlig Magt?

Da plat fortvivlet, uden Haab om Frelse,
 Jeg skielved alt i den Forhadtes Arme ?
 Hvor er jeg ? Er det alt en venlig Drøm ?
 Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae
 Den sionne Yngling, som bag Pillen stod,
 Hjæl ved mit Gad, og som bestandig svæver
 Godt for min Siel, fra dette Dieblik.
 Hvor er jeg ? Hellige Prophet ! hvor er jeg ?

Aladdin

triner frem og læster sig ned for hendes Leie.

Tilbedte ! I din Elskers Varetægt.
 Han, som er intet, intet uden dig,
 Som elsker dig, og som den store Allah
 Gav stærke Midler til at vorde din.
 Tat Mod og skielv ey. Din forhadte Brudgom
 Er borte, frygt dig aldrig meer for ham.
 Han staarer paa Taget, som et Kirkespir.
 Men siig oprigtigt, deiligste Prinsesse !
 Om vel du muligt kunde elsker mig ?
 Du nævnte mig jo nys. O ! du har set mig,
 Og ikke glemt mit Aslyn. Gode Haab !

Lager hendes Haand.

Gulnare.

Eft du en hellig Engel, som Propheten
 Har sendt mig til min Redning, sionne Yngling ?

Aladdin henryet.

O ! hvor hun hviler soet. Det tynde Slot

Forgieves prover paa at hylle ind
De nppige, de sede Undigheder.
Ha stig, du deilige Usyldighed!
Giig! Kan du else mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig
Fra første Dieblik jeg saae dig, Engel!
Af! fra min Barndom i det stille Harem,
Har jeg kun seet saa faae af dine Lige,
Dog er jeg vis derpaa, at der er Ingen
Der kan henrykke mig saa godt, som du.

Aladdin.

O Galighed! kysser hende. Gaa! Nu est du min Brud.
Thi jeg er ingen Engel, Gud see Tak!
Men fun et Menneske, af Jord, som du.
Gov godt. Jeg hviler ved din hulde Side.
Men indtil Allah har besæt vort
Godtlungne Baand, skal dette blanke Sværd,
Som her jeg lægger mellem dig og mig,
Bortseræmme, som en blinkende Cherub,
Det syndefulde Stov fra Paradis.

Altanen paa Huset.

Saladin

Staaer stiv, som en Etette, opstillet til Relbørket, med Hovedet vendt imod Stiernerne.

Ha, Skjendsel og Foragt ! Fortvivlelse !
 Hvad ? End bestandig ? Usle, svage Arm !
 Kan du ey røre dig ? Af ! ey en Lem.
 Kold staaer jeg, uden al Bevægelse.
 Det var som om han havde frittet Marven
 Af alle mine Gene. Alt er huult.
 Stiv er jeg, mat, som om jeg havde slumret
 Paa Græsset, i den vaade Mattedug,
 Og vaagned lam, og rørt, som af et Slag.
 Staae der ! (saa grinte han, den fulle Aand)
 Staae, som Loths Hustrue, som en Stotte Salt.
 Saa raabte han og svandt. Ha Helvede !
 Nys, varm og kraestig, i en Brudeseng,
 Ved en Prindsesse trinde, hvide Barm,
 Paa Nippet til at styrte mig i Bellyst —
 Og nu ! — Stiv, som en Stokfis ! — Ingenting
 Bevæger sig ; — kun Binden i min Kastan,
 Og mine Nine vendt mod Stiernerne,
 Og Tungen, Afmagts bandende Herold.
 Jeg overlever ikke denne Nat.
 En Anden hviler nu i hendes Arm,

Og kommer Glædens Væger ud til Gundens,
Som først var skenket i og fyldt for mig.
Ha Raserie! Ha grumme Nidkierhed!
Gør Ende paa mit Liv. I blege Stierner!
Nedstyrter Eder slux og knuser mig.

Tredie Aft.

Sultanens Pallads.

Soliman. Zulima. Gulnare.
Saladin. Beziren.

Soliman.

Hvad I fortæller mig, som Aarsag her,
Hvorfor I atter nu vil fælles ad,
Er saa besynderligt, og saa utroeligt
Langt uden for Sandsynlighedens Grændser,
At knap jeg veed hvad jeg skal svare til det.

Beziren.

Det samme jeg har sagt, min store Sultan!
Man veed jo af Erfarenhed hvor ofte
Sligt Drømmerie af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de dromme Begge na det Samme?

Veziren.

Er hoist besynderligt, men ey umuligt.
 Og skal man sætte Lid til dette Udsagn,
 Saa er det mere rimeligt at troe
 Paa Mulighed end paa Umulighed.

Soliman.

Før altsaa ret at komme efter Sagen,
 Saa holder jeg det for at være bedst,
 At vi med Rølighed end oppebie
 Den tredie Nat; at jeg og du, Vezir!
 I Brudekamret siuler os, og seer,
 Med egne Hine, Sagens Sammenhæng.

Veziren.

Sindrig er din Beslutning, store Fyrste!
 Hvis kun det er en Feberdrom i Blodet,
 Saa see vi Intet; dersom det er Sandhed,
 Saa see vi det med vore egne Hine,
 Og kan da sige vore Born, (Endskont,
 Hvad mig angaaer, med Smerte) i at løse
 Det nylig helligslungne Egtebaand.

Zulima

Hvad siger da, min elste Dotter! du
 Til dette Forsslag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
Det vil jeg ikke sætte mig imod.

Hesiren.

Gaa er til videre da Tingen asgiort.

Saladin.

Ney bi! Jeg har dog vel et Ord at sige
I Lauget med, ved denne Beilighed?
Jeg elsker Eders Dotter, store Sultan!
Og indseer meget vel min sieldne Lykke,
Men ey for hende, ey for hele Verden,
Jeg proved end et saadant Dovespil.
I veed ey hvad det er, at staae med Ryggen,
Stiv, som et Stegespid, til Gittervarket,
Og uafsladelig, med tvungne Blik,
At see paa Stiernerne og Melkeveien.
I veed ey hvad det er at blive russet
Af Aander, mærker jeg, min store Sultan!
At see en anden Mand at gaae tilsgangs
Med Eders egen Kone, mens I staer
Og gaber, som en Hund paa Hundestierney.
Prinsessen, der, har godt nok for at soie;
Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
Som ligger mellem Dievelen og hende,
Kan ikke røre, naar hun selv ey vil.
Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —

I sagde selv: hvad ey man havde seet,
 Med egne Blik, var vanskeligt at troe —
 Og jeg har riktignoe min Kone seet.
 I Gengen hos den skammelige Trold,
 Men Sværdet har jeg ikke seet. Maaskee
 Er den Idee om Sværdet kun en Drom,
 (Som selv I sagde før, min store Sultan!)
 Et Foster af Prinsessens varme Blod.

Gulnare.

Forvonne!

Zulima opbrage.

Slige Tanker tor du ytte

Om —

Soliman.

Jeg kan ikke bare mig for latter.
 Kom op at siendes til! Alt bedre Born!
 Det forekommer mig ret som naar Hunden
 Om Natten staer og giser ad Maanen, og
 De lette Skyer, der drive den forbi.

Beziren.

Fat dig, min Son! Est du en Mand, og tor
 Ey vove dig en Mat endnu i Taren,
 For slig en Perle? Jag din Rædsel bort,
 Hvis du vil gielde for min Son.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ey min Moders Daad.

Hvis jeg er Eders Søn, saa blier jeg det,
 Om jeg saa aldrig mere staaer forstenet.
 Jeg indseer vel, at sfig Begivenhed
 Maa komme Eder her lidt ubesleiligt.
 At være Svoger til en persisk Sultan,
 Er herligt, som at være Svigerson;
 Men jeg kan ikke hielpe Eder heri.
 Og siont vel sonlig Lydighed er stor,
 Gaa er det dog en Smule sterkt forlangt,
 At jeg skal staae paa Taget, som en Jistap,
 Hver Nat til Ere for min elskte Slægt,
 Imens en Anden sover hos min Kone.

Bezir en.

Du glemmer den Erbodighed, du sylder
 Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elskte Fader! giv mig Eders Minde.
 Hvad Saladin forslanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bezir! Hvad skal vi giøre?

Obersten over Livbagten træder ind.

Den gamle Stiernetyder Ali Baba
 Staaer udenfor med sneehvidt, blottet Hoved.
 Han beder, store Sultan! om det Held
 At maatte fæste sig for dine Fodder.

S o l i m a n .

Han komme! Obersten gaaer. Det er en bedaget Olding,
 Som læser viis i Mattens blanke Stierner.
 Midt paa de flade Marker har jeg bygt ham
 Et veldigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
 Hvort sælsomt Tegn, der steer paa Himlen.

G a l a d i n ærgerlig.

Sælsomt?

Jeg kan forsikre Eder, store Sultan!
 Dér er en mindste Smule sælsomt ved.
 Man staaer og gaber, det er helse Sagen.

A l i B a b a træder ind.

Guds rige Fred med Persiens Monark,
 Hans Throne staae, huldt blomstre al hans Slægt.

S o l i m a n .

Tak, Ali Baba! Hvilken nye Gemærkning
 Har drevet dig fra Taarnet til mit Pallads?
 Thi uden sigt var du vel neppe kommen.
 Du elsker Ensomhed.

A l i B a b a .

Ja, store Sultan!

Jeg er en gammel Olding, træt af Verden.
 De smaae Begivenheder, som der see
 Paa Jorden, matte snart det vante Die,
 Der synes selv de Største mig kun Smaae.
 Naar Alderdommen, med sin Solvervinge,
 Bedækker os, da høver sig vort Blik,

Fra Jorden til den stiernerige Himmel;
 Did stirrer det, som til det rette-Hiem,
 Hvorhen vi om en foye Tid skal komme.
 Hvad mig angaacer, saa finder jeg min Trost i,
 Med from Opmerksomhed, at mærke paa
 De svage, matte, spredte Glimt af Himlen,
 Til Portenaabner sig og sender mig
 Sin samletsionne Morgenglands imøde.

Soliman.

Hvad har du da ataabenhare mig?

Ali Baba.

Som ester vandte Viis, i stille Midnat,
 Jeg vandred paa mit høie rode Taarn,
 Og som jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Saa lod jeg fromt mit Blik paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa hvordan Propheten eengang,
 For at bevise flux den vanstro Jord
 Sin Høihed og sin Velde, sendt fra Gud,
 Nedvinkte den fra Himlen, at den faldt
 Med Klang til Jorden brat, i tvende Stykker,
 Hver paa sin Kant af Bierget Eliais;
 Hvorpaa han atter, ved sit Magtens Bud,
 Den sammensmested, og lod lys den stige
 I Aethren, hvor den havde funklet nys.
 Som nu jeg vandred saa, med fromme tanker,
 Blev Maanen pludselig formørket brat,

Saa at den hele Jord blev sort, som Kul.
 Da kreg i Skoven Uglerne af Skræk,
 Og Hundeglammet standset her i Byen.
 Men jeg var rolig, skont jeg mærkte vel
 At det var ingen Skye; thi Himsens Gue
 Var reen og klar, og ingen Skye desuden
 Var mægtig til at mørkne saa som nu.
 Jeg tænkte: Er det Allahs Velbehag
 At falde hele Skabningen for Dommen,
 Har han alt givet Dodens Engel Vink,
 Den høie Israfil, som rede staer
 Bestandig, med sin blinkende Basun
 For Munden, til at stode Verden ned
 Med det uhyre Skrald? — Hans Villie skee!
 Men, som ieg knælende med usforstyrret
 Og roligt Blik betraged dette Syn,
 Gik Maanen pludselig sin Glands igien,
 Og veed dens lyse Skin jeg nu blev vær.
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Vinger,
 Der foer igennem Lusten, med en Osibænk
 Af Ibenholdt og Guld, hvorpaa der laae
 En Mand og Dvinde. Langsomt sank de ned,
 Og svandt til sidst bag Eders Pallads, Herre! —
 Hvad nu det sieldne, underlige Tegn
 Vil stige, veed jeg ey; men Pligten drev mig
 Til at kundgiøre dig det, store Sultan!

Den store Allah naadelig forbyde,
At noget Ondt det skulde varsele dig !

Gulnare.

Nu, kiere Fader ! Tivler du endnu ?
Saladin.

Er det endnu en daarlig Feberdrøm ?

Soliman.

Prophetens Venne er usporlige.
At dette Egteskab er Gud imod,
Det seer jeg tydeligt, og falder det
Tilbage flux.

Gulnare.

O Tak ! min elskete Fader.

Saladin.

Tak, store Sultan.

Beziren assides.

Ha, fordsomte Drøm !

Du vækker mig af alle mine Drømme,
Der sprang, som Blomster, ud af dette Gryllup.
Jeg faaer vel ogsaa takke. Heit. Tak, min Sultan !

Soliman.

Besynderligt ! — Kom ! Tog mig i mit Divan.

De gaae.

Sultanens Dibæn.

Soliman. Væziren. En Hob Folk.

Morgiane i Døren.

Morgiane
til En af Mængden.

Nu, nu! Han har jo ikke nodig juſt
At ſtode mig i Siden. Staae han rolig
Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
At prøve Styrke med en gammel Kone.

Karlen beſkienket.

Hvad har hun her at giøre? Gaae hun fun,
Hun faaer saa en vor Sultan nu i Tale.
Han taler fun med ſlige Folk, ſom jeg!
Der har en vigtig Ting at forebringe.

Morgiane.

En Ting af Vigtighed? Saa tænker han
At jeg har intet Vigtigt at forslange?
Jeg kommer for at bede om hans Dotter,
Gulnare, til min Son.

Karlen.

Aa hold fin Kieft!

Det er jo Galmands Snak. Men hun maa vide,
Jeg kommer for at klage paa hans Hest.
Thi jeg er Staldkarl, ſeer hun. Hun taer feil,
Ifald hun troer at jeg er fuld, min Moer!
Thi fuld kan ingen blive uden Viin,
Og Viin er jo forbudt i Alkoranen.

Og Dievlen maatte tygge Opium.
 Men nu har Hesten sparket mig for Næven,
 I Hiertekulen, saa jeg faldt omkuld.
 Og det er ikke forstegang, det Aseen!
 (O Gud forlade mig, jeg burde ikke
 Saaledes tale om vor Sultans Hest.)
 Men jeg har alt saa ofte værftoet den.
 Og troer den, den kan giore hvad den vil,
 Fordi at den er Hest, og jeg kun Staldkarl?
 Ney, ney, en fattig Karl har ogsaa Ret.

Morgiane for sig.

Hvad dog en Sultan alt maa høre paa?
 Det maa dog ikke være just saa let,
 At holde Staten riktig i Ballance,
 Især naar Undersatterne er fulde.

Soliman.

Bezir! Ha! seer du atter hist i Døren
 Den gamle Kone, som forleden bragte
 De sieldne Edelstene?

Beziren forbittret.

Hvilken Frækhed!

Jeg har forbudet hende, frem at komme
 For Eders Throne, Herre! Til I selv
 Lod hende falde, og dog kommer hun?
 Jeg vil strax lade Bagten — ”

Soliman.

Vie Bezir!

Jeg faaer vel atter nu, som flere Gange,
 Her være Eders Raad, istedet for
 I burde være mit. Damp Eders Brede,
 Og tænk paa hvad der staffer Thronen Ere,
 Og hvad der Skader den. I Glædens Ruus
 Slay der et Loste af min Mund, som vel
 Ej holdes kan, dog heller ej udsllettes
 Med Voldsomhed, thi Vold opvækker Harme,
 Og Harme Lyft til Hævn, og Lysten Torsæg.
 Hvor det kan undgaaes ved et Diebliks
 Velgiorte Overlæg, der bor det See.

Beziren.

Min Sultans muntre Lune noder mig
 Fast til lee — Harm! Lyft til Hævn og Torsæg.
 En Skrädderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat, og jeg hans Overherre.
 Min egen Hoihed vinder ved at agte
 Den Hiord mig Allah gav at forestaae.
 Behandler jeg den Skodeslos, som Øvæg,
 Gaa gior jeg selv mig til en ussel Hyrde.

Beziren.

Tilgiv min Hidsighed, min vise Sultan!
 For Godhed er den høist-begræbelig.
 Den koldeste Natur jo springer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar.

Dg mit! Behover jeg at sige meer?
 I veed, min ædle Herre! hvilken Glæde
 Der godt beruste mig, ved Tanken om
 At Eders hulde Maade havde vandet
 Mit gamle, halvuddede Stammetræe
 Med persie Fyrsteblod: Oplost Rubin
 Af Morgensolen venlig giennemvarmet!
 Jeg dølger ey de sode Dremme. Af!
 De svandt som Maanen for den lumre Dag.
 Og nu —

Soliman.

Bel! Jeg begriber det, min Ven.
 Men du har lovet, ey at røre ved
 Et Saar, der smarter mig saavel som dig.
 Gaae altsaa hiint forbi, og siig hvad her
 Du mener der er bedst for os at gjøre?

Waziren.

Da det er Eders Hensigt, fun at stræmme
 Den Daarlige herfra, og ey at straffe,
 Saa paalæg hendes høistforelseste Son,
 At gjøre hvad I veed han ey formaaer.
 Det staffer os for deres Daarskab Noe.

Soliman.

Bel talt. Lad hende strax da komme frem.
 Og lad de Andre bortgaae for idag.

Waziren vinker Morgiane frem. Hun kaster sig føc
 Thronen. Alle de Øvrige forseie sig bort.

Soliman.

Jeg kiender dig, og veed hvorfor du kommer;
 Har heller ikke glemt mit Ord til dig.
 Jeg sagde sidst, at den, som kunde give
 Slig Gave, som du bragte fra din Sen,
 Han kunde blive en Prindesses Husbond.
 Hvad da jeg sagde, siger jeg endnu.
 Thi er din Sen saa riig paa sieldne Sager,
 At han kan give slige Ting, som hine,
 blot i den brugelige Divanskat,
 Gaa er et sligt Partie ham en for hoit.
 For altsaa nu at komme efter dette,
 (Thi muligt var det, at kun Hændelsen
 Har støffet ham den sidste sieldne Skat)
 Gaa hør nu hvad ieg fordrer til Bevis:
 I Morgen, nu ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende fyrettyve Bæk'ner
 Af drevet Guld, og de skal være syldte
 Ned Edelstene af det sidste Slags.
 Og disse fyrettyve gyldne Bæk'ner
 Skal fyrettyve sorte Slaver bringe.
 Og disse fyrettyve sorte Slaver
 Skal følges hid af fyrettyve Hvide.
 Hvis dette seer, saa staer ieg ved mit Ord,
 Og givter strax min Dotter med din Sen.
 Hvis en det seer — saa lad mig aldrig høre
 Endnu et Ord fra Eder. For hans Gave

Tilgiver jeg da hans Forvovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prøver paa,
 Ved Eder eller nogen Auden, tiere
 Til mig at komme med sit frække Forstag.
 Han reiser sig og gaaer bort med Bejeren.

Morgiane ganske sukeret.

Ja, saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Kion. Det lader net!
 Har jeg ey ti, ey tyve Gange, sagt ham:
 Aladdin! nebbet Øvæg forliges bedst;
 En tintet Soe og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Kiere Son! sig mig, hvad skal
 Et Jettehoved paa et Overgelejem?
 Sye ikke Fløiels-Klud til Badmels-Kofte. -
 Behover jeg at sige dig, min Son!
 At Skarn og Vor ey brænder eens i Kirken?
 Men det var Præken kun for dove Dren,
 Det hialp ey meer end at slaae Vand paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bag efter kommer Humlen. Morgenlatter
 Blier ofte Aftengraad. Men som man redet
 Saa ligger mat. Hvad vilde du, min Son!
 Paa den Galley? Bag efter kommer tyndt Bl!

Gaaer.

Stue.

Aladdin. Morgiane kommer ind.

Aladdin

lebet hende imede.

Nu, kiere Moder ?

Morgiane.

Nu, min hierte Son ? ussides,

Af, gode Gud! jeg har en Hierte til
At sige ham hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder ? I har altsaa været hos —

Morgiane

falder ham i Talen.

Hos Slagteren ? Ja, kiere Son ! det har jeg.

Vi faaer en deiligt Drejteg imorgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har I været —

Morgiane.

Hos Skredderen ? O ja, min hierte Son.

Hvad det dog er en venlig, artig Mand !

Det var din Faders gode, gamle Ven,

Endført de dog var Skreddre beggeto.

Din Fader syede, som du veed, bedst Kapper,

Den Aanden havde meest Genie til Buxer ;

Gaaledes sad de i Samdrægtighed !

Hver var en dygtig Skredder i sit Tag.

Den Ene overskred den Anderen ey.
 Den Anderen roeste tit din Faders Kapper,
 Til Giengield blev hans Burer roest igien;
 Og saadan gif det herligt nogle Var.
 Af! det var Skrædderlaugets bedste Tid.

Aladdin.

Men siig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skrædderen vel sagde?
 Vær hun forsikret, sagde han, min Kone!
 At jeg skal sye for hendes liere Son,
 Saa godt som selv han kunde have syet,
 Hvis han var bleven ved sin Faders Haandverk.

Aladdin.

Ha! hvem spor da om Skrædderen?

Morgiane.

Min Son!

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok hvad Klokkens alt er slaaet.
 Men, ved min Kierlighed og fiendte Ere,
 Det bliver Sultan Soliman et farligt,
 Et rædsomt Lykkespil.

Morgiane.

Det er en godt

At spise Kirsebær med store Folk;
 Saa faaer man Stenene i Dinene.

Aladdin.

Ja jeg skal stene ham og sine ham!

Nu! Skynd jer Moder! Giig mig Alting! Alting!

Morgiane.

Hvad skal jeg sige dig? Du veed det jo.

Du har jo allerede giettet det.

Ved den King er der intet meer at giøre.

Det Bedste er at lade Stenen ligge,

Som en kan løftes, og at skrive alting

I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha! jeg brister fast

Af Harme. Vie du mig, min lille Sultan!

Du Stodderkonge! Vie du mig, du Stolte!

Ha! jeg skal vise dig med hvem du narres.

Troer du at trække mig frem og tilbage

Ved Næsen, estersom dit Lune byder,

Som dine svage Hverdagskryb maa taale,

Reent ubekymret for din Manddoms Ere,

Du Usling? Rolig ved den arme Tanke,

Som Faaret, da det brægede mod Ulven:

Jeg staær saa høit, han ey kan ramme mig.

Men jeg skal ramme dig. Vær du forsikkret!

Morgiane.

Aladdin! Dæmp dit hede Temprament,

Det gør dig reent ulykkelig, min Son.

Aladdin.

Ulykkelig? Hvorfor bestaaer min Lykke?
 Forstaaer I Jer paa den? Min Lykke er
 At sætte det igien nem, som jeg kan.
 At overvinde hver en ussel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynt med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drift,
 Saa kaldte jeg selv dette Buk en Lykke.

Morgiane.

Naar Strengen spændes høit saa springer den.

Aladdin.

Det hændes, nu og da, de raadne Strenge.
 Men nok om dette. Hvordan lod hans Ord?
 Han bod Jer, ligefrem vel, bort at gaae?
 Han tugtede vel min Forvovenhed,
 Og lod som om han havde alting glemt?

Morgiane.

Ney det ju st ikke, Son! Ney tvertimod
 Saa stod han ved hvert Ord, han havde sagt.
 Med det er jo det samme med hans Ord,
 Naar Folgen blier den samme.

Aladdin.

Nu, hvad sagde

Han da?

Morgiane.

Han sagde, hvis du sendte ham

I Morgen syrgethyve gyldne Bækkner,
 Hvert fuldt af malet Glas, som Frugterne,
 Gaa skulde du hans Dotter faae til Kone.
 Men, notabene, hvert et Bækken skulde
 Du lade bære af en kulsort Slave;
 Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
 Igien af Gen, som der var ganske hvid.
 Hvis dette nu du bragte strax istand,
 Gaa blev Prindessen din. Men, gode Gud!
 Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? Er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Son, mig synes det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I, uden Aarsag, bragt mit Blod
 I Kaag, og giort mig opbragt paa vor Sultan?
 Den Fordring er jo overmaade billig,
 Og skal i Morgen blive opfyldt.

Morgiane.

Hvad?

Imorgen? Hvad? Imorgen? Og hvordan?

Aladdin.

Ved Lampen.

Morgiane himmelsalden.

Lampen! — Lampen! — Hillemænd,
 Den havde jeg reent glemt. — Ved Lampen? En!

Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen ?

Ved Lampen , Son ! Saa mener du at Lampen —
Aladdin .

Ta, kiere Moer ! Det mener jeg forvist .

Morgiane .

Du med din Lampe ! Andre Folk har en
Saadan en Lampe . Det er da at sige ,
Hvermand har vel en Lampe , som den er ;
Men denne —

Aladdin .

Er iust ingen Hverdags-Lampe .

Morgiane .

Jeg twivler dog , min Son ! Troe mig , det gaaer
Vist over Geistens Kræster .

Aladdin .

Vi faaer see .

Hvad der gaaer over Geistens Kraft , hvad ey ,
Veed ingen bedre , Moer ! end Geisten selv .
Vi strax vil nu forsøge det —

Morgiane .

Bie lidt ,

Min Son ! Jeg skal et Wrind ud i Byen .

Hun gaaer .

Aladdin .

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved .
Hun glemmer den bestandig . Det er sært nok !
Maar hun vil lægge Planer for mit Liv ,

Saa kommer Lampen aldrig i Betragtning,
 Saa er jeg slet og ret fun hendes Son,
 Og ikke Lampens Herre. Nu velan,

Han tager Lampen frem.

Om jeg er Herre, gielder et Forsøg.

Han gnider.

Lampens Vandaabnbarer sig.

Holla ho! min ædle Herre! Knap du gneed for
 strax jeg kom;

Floy herhid, og staer nu rede at fuldsere hvert dit
 Ord.

Aladdin.

Aldrig meer end nu jeg traengte til din Hielp. Din
 Kraft er stor,

Dette troster mig og gør mig sikker, driver Fryg-
 ten bort.

Lampens Vand.

Meget vel, min ædle Herre! Giug din Trang og
 spar din Noes.

Aladdin.

Fyretbyve gyldne Bæk'ner, drevet Guld, mærk vel
 mit Ord!

Maa du skaffe mig, og bringe giennem Lustens thylde
 Blod;

Fyldt maa hvert et Bækken være, stablet i en Straa-
 letop,

Med Demantens klare Æther, med Rubinens røde
 Blod,
 Med Smaragdens grønne Jordbund, med Saphi-
 ren Himmelost;
 Store, funklende og sieldne, som de stolt og listigt
 groer,
 Hjæl i Viergets dybe Have, sprungen af den skulste
 Rod.
 Men da ingen Edelsteen er til i Verden, ganske
 sort,
 Maa du skaffe sorte Slaver til at bære Skatten
 fort;
 Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Far-
 vedlof,
 Gaa lad syrgetyve Hvide følge disse, God for
 God,
 At de Parviis vandre langsomt: Sort med Hvid og
 Hvid med Sort.
 Hyl et Tæppe om hvert gyldent Bækken af det gyld-
 ne Mor,
 Hvor, med Silke, ind er vævet Markens nydeligste
 Blomst.
 Bring mig dette hid imorgen, har du Kraft, som du
 har Mod.
 Lampens Vand.
 Alt skal staae, min edle Herre! paa det Sted hvor nys
 jeg stod. Forsvinder.

Aladdin gnider igien.

Ey saa hurtig, kiere Slave! Vi er ikke færdig end.

Lampens Aand.

Du behøver kun at gnide, saa er jeg der strax igien.

Aladdin.

Hør da nu opmærksom hvad jeg meer dig har at
sige her.

Denne Gave, som du staffer, er til Soliman en
Skienk.

Naar han den har faaet, nægter han mig en sin
Dotter meer.

At jeg altsaa nu maa komme i et saadant Optog
frem,

Som det sommer sig en Fyrste, sig en Sultan, seer
du selv,

Først et Bad du frem maa trylle, hvor paa alle
Bægge leer

Groget Marmor og Agater, venligt sænkt i Mid-
ten ned.

Der maae sprudle twende Kilder, hoyre fold, og
venstre heed,

At jeg selv kan Vandet blande, estersom mig ty-
kes bedst.

Deilige Oprarterinder der maa stande godt be-
redt,

Før med Gadejord og Duge mig at vederqvæge
ret.

Skaf mig saa en prægtig Klædning, stærke Vand!
naar det er skeet;

Og en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk
Hest,

Som min steenbesatte Toile dog kan tæmme flux
og let.

Skaf min Moder hvad hun bruger: Klæder, Lin-
net, Flor, og sex
Unge, deilige Slavinder, til at følge hendes
Tied.

Meget bliver jeg dig forbunden, mægter du en slig
Idræt.

Lampens Vand.

Af hvad du endnu har fordret er mig intet mere
let.

Nørshinder.

Aladdin gnider igien.

Atter frem dig jeg maa kalde. Selv du gør dig
Beien lang.

Lampens Vand.

Før din Finger af at gnide, end min God bliver træt
af Gang.

Aladdin.

Naar nu Alt gaaer ester Onse, naar nu Alt er.
kant og klart,

Naar det lækker mod den elste, længstforsonste
Brudenat,

Byg mig da, af pariss Marmor, hest et blændende
Pallads,

Lige for vor Sultans Harem, paa den rummelige
Plads;

Byg det, som din Wiisdom byder, men hvad Her-
lighed og Pragt

Kan formaae, lad det fremtræde; byg i dette Slot
en Gal,

I en Giirkant, viid og prægtig, med en Kuppel
oven, hvælt;

Giirogthyve hoie vinduer skue til hver Verdens-
kant.

Ikkun eet af disse vinduer usuldendt dog blive
lad.

Hvorsor dette jeg forslanger, skal du vel erfare
snart.

Hold mig der et herligt Bryllup, gør den mørke
Nat til Dag,

Med de virakblandte Takler, i den rummelige
Gal.

Lad et Chor Sandsigerinder føre op et lustigt
Bal,

Mens de Andre os forlyste, sådt, med Eitherspil og
Sang.

Kan du det, min elskete Slave! Siig oprigtig om
du kan?

Lampens Vand.

Ta saa let, min ædle Herre! som Wind kan fruse
Vand.

Forsvinder.

Indgangen til Sultanens Pallads.

Første Vagt.

Ha! hvad er det? Seer du den store Sværm
Af Mennesker? Den nærmer sig til Slottet.
En prægtig Flok af Herrer, vistnok Prindser,
Gaaer mellem den. Skynd dig og mæld vor Sultan,
At nys en Flok af andre Rigers Fyrster
Herhid er' dragne for at gieste ham.

Vagten gaaer.

De Firsindstyre sorte og hvide Slaver
Komme gaaende langsomt i Orden. De Gorke have
Bælterne paa deres Hoveder. Bug ester kommer
Morgiane prægtig klædt, fulgt af sine sef Glavinder,

Soliman fulgt af Beziren og sin Livvagt kom-
mer dem imede paa Slottstrappen. I det den første Slave
fræder op siger

Soliman.

Velkommen, elste Broder! Megen Glæde,

Net megen Glæde skenker I Vort Herte,
Med dette saa uventede Besøg.

Slaven sner

Teg er en Slave, Herre ! Ingen Prinds.

Den Firsindstyvende i denne Række.

Vi komme for at bringe Eder her

Den Gave, som Aladdin skylder Eder.

Soliman.

Hvordan ? I Slaver ? Klædt i Fyrstepragt !

Fra ham ? Fra Skæd — fra Ynglingen Aladdin ?

Slaven.

Ja, stolte Sultan !

Soliman.

Og den gamle Frue,

Omringet af de deilige Slavinder ?

Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad ? Den gamle Skædderenke !

Morgiane

slaaer Sloret tilside.

Ja, naadigste Herr Sultan ! Kiender I
Mig ikke ? O, det kom nok deraf at
Jeg havde Sloret over Qinene.

Soliman.

Bezir !

Beziren.

Min Sultan!

Soliman.

Jeg forstenes brat.

Beziren.

Jeg er det alt.

Soliman.

Kom Morgiane! Kom!

Lad alt dit Folge træde i mit Slot.

Der skal du vække mig af denne Drom.

Morgiane.

Det er slet ingen Drom, Herr Soliman!

Det er en ordentlig Begivenhed,

Hvor Alt gaaer til foruden Hererie.

Kom Slaver! Folger mig og Eders Herre.

Soliman.

Hvis det er ingen Drom, og intet Blindværk,

Saa er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.

Vor Sultan og hans Son Aladdin leve!

De gaae ind.

Et prægtigt Marmor - Bad.

Aladdin. Sandfigurer
opvarke ham usynlige.

Paribanou, deres Drenning.

Kom nu, min vakkre Ungling !

Nu Alt er tilberedt.

Alt, hvad dit Hjerte ønsker.

Er efter Ønske Seet.

En sval og fiolig Grotte

Nu hertiligt hvælver sig,

De flebne Marmorsider

Saa huldt omgive dig.

Paa Bunden stroet er blevet

Flint Alabaster - Sand.

I Badet holger Rosen-

Og klart Lavendelvand ;

Saa huldt det sig forened,

Da sit Bassin det fandt.

O see den klare Bolge !

Saa klar, som Diamant.

Her, paa din høyre Side,

Du lede kan en Bæk,

Den klostes gien nem Villier

Og bag en Rosenhæk.

Her, paa din venstre Side,

En Anden strømmer ned,

Den skummer ud fra Vierget,
 Og den er vild og heed.
 Nu, Elste! kan du blande,
 Gaa som dig lyster selv,
 Den kiolne Bæk, fra Dalen,
 Med heden Klippe-Elv;
 Og naar du da er tvættet,
 Og vederqvæget nok,
 Skal dine Lemmer rives
 Godt af en Tomfrue-Glok.

Aladdin.

Ha, sionne Stemme! Lad mig see den Mund,
 Den Gloite, hvoraf dine Toner strømme.
 Hvi skuler du dig, milde Rosenbusk?
 Hvi skuler du dig grumt, mens Mattergalen
 Godt synger giennem dine Purpurblade?

Paribano.

Ovæg dig, min vakkre Yngling!
 Ved Rosens milde Duft,
 Men ej forlang at ske
 Og at omfavne Luf.
 Vi staae for dig, men jordiske
 Er kun dit hede Blik,
 Det giennemborer Bæsnet
 Blux, som et Dolkfestik.
 Forlang da Intet mere.
 Du soler jo vor Magt!

Kun sielden frem vi komme
 I iordisk Øvindedragt.
 Kun saare, saare sielden,
 Og mindst, som nu, min Ven !
 I Badet hos en afslædt
 Letsindig Ungersvend.

Aladdin.

O Oval ! i al min Vellyst og min Glæde.
 Han springer i Badet.

Sandsigerinderne syngে.

Skyller, hulde Bolger ! skyller
 Mundt omkring de runde Musler,
 Smidig gør de stærke Sener,
 Styrk den friske Nervesaft !

Aladdin.

Hvordan ? Det kom mig for som Bolgen sang ?

Sandsigerinderne.

Kislt er Blodets varme Purpur,
 Svalt er nu dit unge Hjerte,
 Friss din sorte Haarlok glindser,
 Stig nu atter i din Kraft !

Aladdin.

Hvordan ? Det kom mig for som Lusten klang ?

Sandsigerinderne.

Stig nu atter i din Kraft !

Aladdin.

Jeg stiger alt! Jeg stiger,
Usynlige, tilbedte, sode Piger!
Omfavner mig da nu! — O hvilken salig
Fornemmelse! Jeg torres af Zephyrer,
Af lune Vinde fra en Gyldenlak.

Paribano.

Bringer nu i Badet ind
Skionhed, i sit Rosenstein,
Styrke, med sin lodne Krop.
Henter dem fra Fielrets Top.

Styrke og Skionhed

Komme, ligeledes usynlige for Aladdin. Den Første med en
ter Svamp, den Anden med en Hyazint i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Styrke faaer du snart, o
Lykkens Son!

Skionhed.

Skion du er, men snart du bliver dog, Aladdin! mere
Skion.

Styrke.

Hvor min torre Svamp dig rriver, svulme dine Mus-
ler frem.

Skionhed.

Denne Hyazint uddanner, runder og forbinder
dem.

S t y r k e.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skulden
bredes meer.

S k i s n h e d.

Mere brunt dit brune Øie funde vorde, som jeg
seer.

S t y r k e.

Brystet er en fladt, men hvælves maa det dog med
mere Kraft.

S k i s n h e d.

Med lidt mindre Rødme Kinden rødme maa, end den
har havt.

S t y r k e.

Ryggen maa jeg knudre mere, fuld af Gener slette
den.

S k i s n h e d.

Dine Læber maa forthyndes endnu lidt, min unge
Ven !

S t y r k e.

Dine Ankellodder mere stærke her sig vide
maae.

S k i s n h e d.

S t y r k e ! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for
fast at staae.

S t y r k e.

Løgne Haar omkring dit Hjerte vidne skal om Kraft
og Mod.

Skionhed.

Dine hvalte Dienbryne vidne skal at du er
god.

Styrke.

Skionhed! husk, at det er ingen fierlig Pige, men
en Mand.

Skionhed.

Du har Net. Med rolig Stolthed skal det sænke sig,
paa Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Lænder! Armen, som en knud-
ret Green!

Skionhed.

Mere rund om dine Hænder! mere smal om dine
Been!

Styrke.

Her jeg puster i dit Hjerte Kæmpeblod, en herlig
Drik.

Skionhed.

Her jeg simler i dit Hellig Elskovs sode
Blik.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Løve, gram
i Strid.

Skionhed.

Bliv en Lyft for alle Piger, bliv en Elßer, varm
og blid.

B e g g e.

Saadan har jeg nu begavet dig med alt, hvad jeg
formaaer.

Nu Farvel, du rasse Yngling! Myd din frisse Ung-
doms Vaar.

D e f o r s v i n d e.

Sultanens Pallads.

S o l i m a n. A l a d d i n.

S o l i m a n.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig ssienker til en værdig Sviger.
Fast ubegribelig er Eders Rigdom,
Og Eders Skionhed sielden; stærkt og kieft
Og sindrigt funkler Eders Ungdoms Øie.
O ! I fortiner rigeligt min Dotter,
Derom er jeg forvisset. Mangen Anden
Faldt maaskee paa at fritte Eder ud,
Om hvor I havde Eders Rigdoms Kilder?
Om hvor I vel var kommen fra? Og sligt.
Jeg gior det ej; da hidtil I har dulgt det,
Saa har I ogsaa vist en grundet Aarsag.

I stiuler den, og det er ligemeget;
 Jeg seer jo hvad I har, hvordan I har det,
 Det veed jeg ej; og veed jeg mere da
 Hvordan jeg selv og alle Adams Born
 Vel har det? Det er nok at vide hvad,
 Kun Daaren spørger altid om hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! Eders hulde Viisdoms Ord
 Neddrykke quægende, som Morgenduggen,
 Fra Cedrens Top, ned paa den ringe Urt,
 Som sandt sit sikre Tilslugt i dens Lye.

Soliman.

Saa vil jeg da imorgen holde Eder
 Et prægtigt Bryllup, mine elskete Born!

Aladdin.

Skjont Bien ikke længes meer, min Sultan!
 Om Mornnen efter Rosens Honningbæger
 End jeg, af! efter hendes Gavnetag;
 Skjont Græsset, klamt og nedtrykt af en Storm,
 I Natten ikke higer mere efter
 Den varme Straale, for at reise sig,
 End jeg, af! efter hendes hulde Blik,
 Saa ønskete jeg dog gierne, elskete Fader!
 Saa længe blot at sætte op vort Bryllup,

Til høst paa Sletten, ret for Eders Slot,
 Jeg op sik bygget mig et lidet Pallads,
 Hvor jeg modtage kunde først min Brud.

S o l i m a n.

Det vil jeg ikke nægte dig, min Son !
 Hvor lang Tid mener du at bruge dertil ?

A l a d d i n.

Saa lige kan jeg en beregne det,
 Dog vil det sikkert ikke være længe ;
 Thi min Bygmester er en flygtig Mand.

S o l i m a n

Saa blier det derved. — Følg mig nu i Raadet,
 At jeg kan giøre dig bekjendt, min Son !
 Med Thykstens Pligter, og de Øvder, som
 Du sonlig nu skal dele med din Fader.

A l a d d i n.

Af ! maatte jeg kun have Styrke nok.
 Dog, I skal styrke mig, og Eders Viisdom
 Skal grieve mig i Faldet, naar jeg snubler.

D e g a a e.

Nat. Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Lampens Nander

er bestiestiget med, i hast, at opbygge det prægtige Pallads.

Den Forste

Alt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
Jeg murer hurtigt op, naar I kun kasse Steen!

To Andre

Komme flyvende giennem Lusten med store Steenmasser.

Her har du Stene nok! Giint Marmor, melkehvidt,
Med vlegblaar Varer, som i Huden paa en Moe.
Vi hug det hurtigt af dybt under Caucasus,
Og ilte hid, og dog er Tiden alt dig lang.
En Flok Hyrdinder sad ved Biergets Blomstersod;
I det vi svævede den Skionneste forbi,
Saa rev vi Floret bort, og blotted hendes Barm,
Og vilde sammenlignet Marmoret med den;
Men hurtig gisod om Barmen sig et Purpurskær,
Af qwindlig Bluelse; da raabte vi med Smil:
Vort Marmor er saa hvidt, Hyrdinde! som din Barm,
Men rødme sødt, som den, det mægter ingen Steen!

Den Forste.

Hvo kaffer Kalk? Ha, Kalk behover jeg! Saa kom.

To Andre med Kalk.

Her har du Kalk fra Bretland. Dybt vi søgte den.
Hvor den er hvid! men her dog lidt bestænkt med Blod.

I Mattens Malm lod Kongen opbragt Hov'det slae
 Fra Kroppen af en Vantroe, som bespotted Gud.
 Mysgierrig' syang vi os om skumle Rettersted,
 Vi hørte Øyen klang, da stankte Blodet hid.
 Desbedre binder Kalken her paa dette Sted.

Den Förste.

Hvor faaer ieg mig mod Norden her en Hjernesteen?

To Andre.

Her har du dig en Steen, en Steen, som holde kan.
 Vi tog den høit i Norden fra en Bonderflok,
 Som slæbte den fra Fieldet til en Konges Grav,
 Der nylig fæstet var. See! Stenen er lidt vaad.
 Det hærder den og gør den usforgiengelig;
 Thi Folket græd derpaa, mens hen de slæbte den.

Den Förste.

Hvo staffer mig Zirater under Taget, her.

To Andre.

Vi hurtig os forvandled' Begge til en Hval,
 Og bruste dernæst om rundt under Havets Skum,
 Indtil i Syden, hist, vi stodte mod en De
 Af flettede Coraller og af Musling-Skæl,
 Den knuste vi itu, og paa vort Hoved tog
 Den røde Tørgang, med sit hele Flitterhæng.
 Det kan du flette nu og fæste om din Væg.

Den Förste.

Hvor saaer jeg Verser nok og Edelstene fra?

To Andre.

Fra Demantsdalen her vi hynge dig et Læs,
Du veedst den er af steile Bierge sluttet ind,
At ingen Dodelig kan flytte did sin God.

Paa Bierget, rundt omkring stod der en Kibmandslok,
Som vented, haabefuld, paa Ornenes Utterkomst.
Du veedst, de binde Kied fast rundt omkring dens Klo,
Naar nu i Dalen da den styrter vældigt ned,
At mette sig paa Slanger og paa andet Kryb,
Saa flæber Diamanten sig til Kiodet fast.

Hver Kibmand har sin Rede, hvor han lurer paa,
At ind hans Lykke, tung, skal komme flagrende.
Idag bedrog vi dem. Vi tog hver Edelsteen,
Med Rede, Orn og Alt; og lod de Stakler staae
Og gabe hen i Veiret, uden Haab og Fængst.

Den Förste.

Hvo stasser Gilledstotter af en sielden Værd?

To Andre.

Her har du dem. Vi sloi hen ad Italien,
Der sad to Elste i den maaneklare Nat,
Og Bruden sang saa godt til Mandens Citherspil,
Skulst sad de, ved en sunken gyselig Ruin,
(Man falder den i Landet Herculaneum.)

Der dukked vi os ned, som Wildgæs i en Søe,
 Og bragte disse Stotter op fra Jorden hid.
 De vil vist prydé deiligt i den store Sal.

Den Förste.

Hvor faaer jeg Guld nok fra, til at indsatte med?

To Andre.

Giv Tid! Her har du nok. Meer bruges sikkert ej.
 Vi svang os' giennem Afrika til heden Ørk.
 Det var en kislig Midnat; i det gule Sand
 Nedskinte Maanen guul, og gule Løver gik
 I Ørken rundt omkring, og grove Guldet op
 Med stærken Senekloe, af løse, skiare Sand.
 Og legte Bold dermed, i klaren Maanessin.
 Ti Ørne hented vi fra Barbariet, hist,
 Og mens de aad dem op, saa tog vi Guldet bort.
 Gaa store Klumper har du sikkert aldrig seet!

Den Förste.

Hvor faaer jeg Silke nok, til disse Vægge her?

To Andre.

Fra China svæve vi, just fra en Morbærskov.
 Mens Bækken risled hen i Maanens Sølverstkin,
 Spandt Silkeormene saa flittigt deres Væv.
 Jeg troer vist ikke, Ven! at du bebøver meer.

Den Förste.

Hvor faaer jeg Stolper fra, til denne høie Port?

To Andre.

Vi stege høit paa Taurus, for at see os om,
 Da saae vi Elephanter dybt i Dalen gaae,
 Som skyndte sig at træde ned en Bondes Mark.
 Did ilte vi, at straffe dem for dette Spil,
 I det vi, som et Lyn, brod deres Tænder ud.
 See, hvilke Stotter! Har du endnu Mage seet?

Den Forste.

Jeg krummer lige dem, ved Midnatsmaanens Ild.
 Hvor faaer jeg Kobber fra at tække Huset med?

To Andre.

Bed Rhinen stod to store Leire fyldt med Mænd,
 Med Harniss, Hjelm og Daggert, Spyd og Sværd
 og Skjold;
 Hvert Skjold var drevet Kobber, langt og blodigt rødt.
 De tyktes gode os at tække Huset med.
 Thi tog vi sagte bort fra hver en Mand sic Skjold,
 Skjont under Hov'det, som en Pude, tæt det laae.
 Imorgen naar de vaagne har de intet Skjold,
 Desmeer de stole maae paa deres skarpe Sværd.

Den Forste.

Hvor finder jeg et Spir med Diamant besat,
 Der værdigt er at kneise, her, paa dette Taarn?

To Andre.

En flodestiegget Konge hist paa Thronen sad,

Ogsov, med Sceptret bagvendt i sin venstre Haand,
Og rarte det i Sovne, som til Tidsfordriv,
Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
Af Kraft og Orden svandt, og Alt blev Russomnus.
Forbittret vred' vi Spiret af den matte Haand.
Her vil det passe bedre, hoit mod Himlen raft.

Den Første.

Og skionne Spir! Kom med det! Snart er Alt
fuldbragt.

See hvor i Natten, i den sumrende Natur,
Solvmaanen spiller paa den hvide Marmor-Muur,
Og titter med sin Straale giennem Vindvet her;
Mens Stiernen spiller hoit i Spirets Demant-Skiær.
Men stille! Mornnen vibler frem bag Solgen, kold,
Og skimter alt paa Tagets røde Kobberstiold.
Hvor vil ey Dagen undres, naar den Rue faaer
Den pludselige Borg, som stolt paa Jorden staaer.
See Kuppen! hvor den hoi og herlig hvælver sig!
Kom! Bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig.
Og duk i Havet, synd dig, du! ved Sidons Strand,
Og bring en Purpur-Musling fra det dybe Vand,
Gaa skal jeg Roser male, som skal staae i Blod,
Naar Blade hvirvler sig om Have-Rosens Tod.
Her maler jeg Gulnare. Hvilken Svanebarm!
O den skal giøre Son, og Sonnesonner varm.
Den matte Oldings Blif skal paa det malte Taft

Gienstraale med et Glimt af svundne Ungdoms Kraft.
 See hvor hun smiler ! Hurtig nu ! Fuldender Alt !
 Hjæl er det lidt for bredt, her er det lidt for smalt.
 Saa ! stille ! Intet meer ! Ha, skionne Harmonie !
 Hanen galter.

Alle Aanderne.

Redkammet Vægter goel. Nu er vor Tid forbi.
 De forsvinde.

Sultanens Hatem.

Gulnare

allene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyselig Stund !
 Den nærmer sig ; Af ! hvor mit Legem isner.
 O Himmel ! hav Medlidenhed, og se
 Veldædig til den unge Hind , der staaer
 Bag Busken, zittrende ; snart Tigrens Rov.
 See mine Kinder ! langsomt falmet hen,
 Som Maanen, naar den blegnende forlader
 Sin trægge Horizont, og svimler gusten,
 Som nylig purpurred, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelørk.

Af, sionne Yngling ! Saa skal jeg da aldrig,
 Af ! aldrig, aldrig ske dig igien ?
 O ! det var alt en Drom, en Ahnelse
 Om Paradis. Du ranke Cedertræ !
 Som Palmeblade slyngte sig dit Haar.
 Dit Øie var en Antelopes Øie,
 Din Kind én frise udsprungens Tulipan.
 Af ! Maanen skinner ey saa blid og klar
 Paa Himmelens Firmament, som du paa Elfovå.
 Hvor er paa Fieldet den fribaarne Tyrr,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du ?
 Og dog var Hyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elfovås sode Rue i dit Hierge.
 O ! det var Alt en salig Drom. Du varst
 Den vennesælle Engel Gabriel.
 Du kom og kyssed' mig. Det var et Indsegl,
 Som sedt forbundt mig med den hvalte Himmel.
 Snart kommer Israfel og vinker mig,
 Den blege, sorgelige Dødens Engel.
 Ha ! hvilken sæl som Skiebne signer min ?
 Nys sluppen ud fra Garen, ud fra Doden,
 Ved et fra Himmel nedsendt Underværk,
 Ndrevet af den øffle Brudgoms Arme,
 Et Øieblik i Elfovås Favnetag — —
 Og nu igien — bortsolgt, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene, til en Slave,
 En ringe, halvopsløben, dristig Kuss.

Jeg har en seet ham end. Snart er det lid.
 O du, som kælde dig min Elfer, Engel!
 Var en det hele Spil en Feberdrøm,
 Da træn herind! Træn kraftig paa din God,
 Som Elephanten stærk, som Tigren smidig,
 Som Løven stolt, som Hyacinten mild,
 Som Solen varm, som Maanen elskovsfuld.
 O vederqvæg mig med din sode Stemme,
 Der toner fra sin hulde Rosenhuse,
 Som Feernes, fra Sommernattens Grotter.
 Omflet mig fast i dine stærke Arme,
 Du friske Epheuranke! lad, bag den,
 Mig hente Tryghed i dit Stierneblit,
 Sødt ved dit Hiertes varme Purpurkilde!

Sultanen træder ind med Aladdin. Følge.

Gulnare forfærdet.

O Himmel! Kaster sig paa Knæe. Engel! du har hørt
 min Bon?

Du redder andengang den arme Hind
 Fra Leoparden's Kloie? O Gabriel!
 Livsalige, forklarte Cherubim!
 For min Skyld, andengang, forslader du
 Almagtens Throne? Engel! tag mig med
 Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin omfavner hende.

Min elskede Gulnare! Søde Brud!

Soliman.

Min Dotter! Kom dog til dig selv, min Dotter!
Hvad vil den underlige Vanvid sige?
Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?
Du havde jo bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Det er Aladdin her, som for dig staer.

Gulnare.

Eg du?

Aladdin.

Ja, Elste!

Soliman.

Fat dig da, min Dotter!

Kamelen staer alt sadlet, tilberedt,
At hære, paa et udstrakt Gloielsteppe,
Sin hulde Byrde til Aladdins Pallads.
Seer du en hist den store Marmorbygning,
Hvor Fakler viste i den mørke Nat,
Og slynger hen i Mattens Mulm den tunge,
Halvgjennemlyste Virakskye? Der staer
Din blomsterkrandste Brudeseng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Elskete! ja.

Gulnare.

Og du Aladdin?

Aladdin.

Ta, Huldeste!

Gulnare.

Og hisset staer dit Slot?

Aladdin.

Ney dit, livsaligste blandt Kvinderne!

Der staer dit Tempel, Kierlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed en om jeg drømmer eller vaager.

Men vaager jeg, da er jeg hoist lyksalig,

Og drømmer jeg igien — o, sode Drøm!

Da folg mig i min Slummer dybt i Graven,

De gaae.

Soliman til sit Folge.

Giv flux nu til Altanen hist et Vink,

At de kan røre Pauker og Trompeter!

Gaaer.

A f r i k a .

N o u r e d d i n

sidder ved sit Bord; han har længe punkteret, endelig
lægger han Griffelen, træt.

Ha, Skiebne! hvil est du mig saa imod?
Min Haand er mat af sit forgieves Værk;
Mit Øje stirrer starblindt, uden Nutte.
Hvorhen jeg vender Stregerne, er tomt
Og øde, som i afrikanske Sandørk. —
Ney! Aldrig var min Lykke mig saa nær,
Som da jeg troede mig at eye Lampen.
Forhadte Skiebne! Ha, fordomme Dreng!
Nu er dit jammerlige Legem Stov,
Og Elven skyller hvide dine Been. —
Ha! fulde aldrig nogensinde da
Den skionne Lampe kunne vorde min?
Er intet, intet Forsøg mere muligt? — —
Og har jeg da forsøgt? — Vel veed jeg forud
At jeg kan aldrig bryde Hulsen mere! —
Jeg vil en være mig det selv bekjendt:
Hidtil jeg affyret har at see derhen.
Jeg vidste jo alt forud hvad jeg saae:
Et blegt, et blaat, et halvforraadnet Liig!
Nu er det oplost, og de hvide Been
Er intet Gyselfigt og Ekkelt ved.
Bort, usle Svaghed! — Jeg vil see i Hulsen.

Han punkterer og taber Græselen af Forsædelse.

O Himmel ! Allah ! Store Muhamed !

Han sonderriver sine Klæder.

I Velstand ! Færdig til at øgte en

Prindsesse ! Lampens Eier ! Slavens Herre !

Befriet ved Ringen , som jeg Rasende

Selv satte paa hans Finger ? — Helvede !

Forbandelse ! Forbandelse og Hevn !

Ha ! hvilken Diebel blindte mig, og dyssed

Min Tanke, min Erindring, reent i Sovn ?

Den skiermede for Hulens Trylleerie,

Det vidste jeg , den anden Egenskab

Jeg funde glemme , glemme den til nu !

Forbandelse ! Forbandelse og Hevn !

Det er en gaaet rigtig til ; en Engel

Fra Helvede har givet ham sin Bistand.

Forvorrne ! Plat uduelige Dreng !

Du høster Frugten af min sure Glid ?

Du plyndrer nu det Træ, som jeg har plantet ?

Hindbad kommer.

Min Broder ! Hvad betyde disse Skrig ?

Du sidder ellers rolig paa dit Kammer ,

Om Natten grublende og taus, som Uglen

Om Dagen, dybt, hvor Skoven mørkest er.

Hvad fattes dig ? Hvad siger denne Bleghed ?

Noureddin.

Morgen reiser jeg til Ispahan.

Thi viid, med eet Ord: Lampen er paa Jorden!
 Og den besiddes af den usle Dreng,
 Som længst jeg troede død.

Hindbad.

Hvad siger du?

Noureddin.

Du est min Broder! Du har mig at tafke
 For hvad du veed. Du funde mere vidst,
 Isald du havde Stadighed, som Klogskab.
 Imorgen bort jeg reiser ufortøvet,
 Som Jason efter dette gyldne Skind,
 Men Skiebnen er mig avindsyg og grum;
 Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved alt
 Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
 At du vil bruge al din Klegt, dit Mod
 Til mine Fienders Undergang og Død,
 Isald jeg skulde bukke for min Skiebne!

Hindbad.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
 At hvis du falder, skal en torstig Tunge
 Ej mere længes efter Vand i Ørken,
 End Hindbads Dolk efter Aladdins Blod.

Noureddin.

Her giver jeg dig denne Talisman.
 Nu er den sort, men blier, som Blod, den rød,
 Da har den varslet dig din Broders Død.

Guner.

Hindbad efter et Ophold.

Min Broders Død? — Ha! Lampen er paa Jorden.
 Gaa logst du ikke, Noureddin? Gaa var
 Det hele Eventyr da Sandhed dog?
 O Salighed at eye denne Lampe!
 For ham er ingen Skat og intet Harem
 Tilsluttet. Ney! Som en velystig Bie,
 Han svommer i et Hav af Luther Straaler,
 Og suger Honning af hver sielden Blomst.
 O! hvad er Drab og List og Brodermord,
 Naar man for dem kan kisbe slig en Skat?
 Det er den værd, fuld værd imellem Brodre!
 Gaae, skynd dig Noureddin, bring Lampen hjem,
 Og dræb dens Eyer! Her den samme Skiebne
 Gienmosder dig. Og er først Lampen min,
 Skal intet Hiernespind om Ret og Dyd
 Indblande Angst og Anger i min Fryd.

Aladdins Passads.

Den store Gal. Aladdin og hans Brud.
Soliman, Zulima, Beziren og Flere
 sidde til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saalænge jeg har levet,

Ey seet saa herligt og saa skjont et Pallads,
 Men siig mig, elste Son! da Alting dog
 Er fuldført med saamegen Flid og Kunst,
 Hvi er det ene Vindue da ey færdigt,
 Her midt i Salen?

Aladdin.

Store Soliman!

Min Sultan og min Fader! Alting skylder
 Jeg Eders Godhed; til et svagt Bevis
 Paa min Ærbødighed og Kierlighed,
 Saa lod jeg dette Vindue ufuldendt,
 At J, min Fader! kunde lade lægge
 Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
 Var nødt til, ligesom, at takke Eder
 For sin Guldendelse.

Soliman.

En udtaenk Artighed.

Aladdin! Du henrykker mig. Imorgen
 Jeg strax vil sende mine Mestre hid.

Aladdin.

Tillader nu min Sultan, at et Chor
 Af Sangerinder og af Dandserinder
 Forlyster os her under dette Maaltid?

Soliman.

Min Son! giv hvad du vil. Her er du Herre!

Aladdin giver et Dink. Straxaabnes en Bagder hvori-
gennem der kommer en Skare **Sandfigurerinder**,
Nogle opkildrede til Dans, Andre med Instrumenter. I
det de Dansende begynder synge de Andre.

Chor.

Rosens Tid er kommen! Bag det grønne Blad
Svulmer den, og skiller Knoppen huldt sig ad.
Lad da Strengen riſle, som en Søverbæk,
Lad da Stemmen tone, som en Fugl bag Hæk.
Kierlighed opgloder al Naturens Barm;
Selv den gamle Olding smiler elskovsvarm.
Jorden blusser op mod Himlen i sin Kraft,
Lad da freidig sprudle Druens Purpursæt;
Lad den hulde Væde, funklende, som mild,
Slukke huldt og kiolne Elskovs Rosenild.
En Propheten vredes, mildt han smiler ned.
Vinker hid, med Myrther, Viin og Kierlighed!

Nogle.

Prise vil vi her med Sang, du hulde Vaar!
Nu den bedste Rose i din Urtegaard.

Andre.

Siunger I Gulnares Deilighed og Priis,
Siunge vi Aladdins Roses, paa samme Viis.

De Forste.

Zephyr! har du vistet i min Roses Klust,

Da du bringer Elfov's sode Valsamduft ?
 Har du venligt bølget i de sorte Haar,
 Som, i store Ringe, sig om Skulden slaaer ?
 Har du skuet dig i Barmens glatte Speil,
 Svulmende, som Snekken's fulde Silkeisel ?
 Gaae du hendes Hals, som Antelupen, hvid ?
 Gaae du Astenstiernen sordt ved Skumringstid ?
 Glandte du dig med den hulde Muskuslugt ?
 Dvalte du og stirred ned i Elfov's Bugt ?
 Legte du, o Zephyr ! med den hvide Krop,
 Med den smalle Fingers rode Fingertop,
 Lynde Karmosin-Orm liig, paa hviden Sand ?
 Kielte du det unge Hiertes sode Brand ?
 Svar mig, hulde Zephyr ! Stands din Flugt og svar.
 Sodt beskriv hver Skionhed, du ombølget har !

De Andre.

Zephyr ! Tie, og flye til Fredens dunkle Skov !
 Her vi siunge Hestens hoie Priis og Lov.
 Skjont endnu hans Glavind aldrig klang i Krig,
 Hør dog, Verden ! hvad vi her forkynde dig :
 Stiernen selv skal zittre for hans Landses Klang,
 Solen ønske skal at vende om sin Gang.
 Hesten vild skal trampe hen paa Ørnens Rov,
 Som en Carneol i Blod, dens rode Hov.
 Hver en Piges Haarlok sordt skal ønske sig :
 Var jeg dog en Lænke, til at fange dig !

Evende Elementer, høit forskellig hver,
 Blinke skal fra Heltens krumme Bredessværd:
 Vand, naar roligt fun det hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larim.
 Høit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog,
 Dødens trodsende, uoverlagte Sprog.
 Hil dig, Ven! Din Hæder tolker ingen Kunst.
 Du skal staae i Ørken, som en Himmeldunst,
 Kraftig i den ødle Harm, og brunligrød
 Klæbe til dit Sværd skal sig den visse Død.

Aladdin og hans Brud reise sig.

Chor.

See! nu vandre de, af Elskovsluen varm,
 Hen til Brudekamret, fierligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomster ud maa springe, hvilken Flok!
 Maar sleg Rose slynges til sleg Blomsterstok.
 Skynder Eder, Piger! under Gang og Dands,
 Tag fra Brudens Isse hendes Villiekrands,
 Een med Pommeranzer sætter atter ned,
 At den tolker: Skionhed, Styrke, Frugtbarhed.

F i e r d e A f t.

Aladdins Pallads.

Soliman og Aladdin med Følge
bevæbnede til Jagt. Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed ej,
Skjont vant til Lykke, født af Fyrsteblod,
Og høit bestemt for Thronen. Elskte Son!
Hvad skal jeg først begynde at beundre?
Din Rigdom, Viisdom, Elskov, eller Kiekhed?
Hvdr findes Mage til et Slot, som dette?
Du snildt lod staae et Hindue ufuldendt,
Paa det jeg kunde sole Værkets Verd,
Maar selv jeg rørte det med kraftlos Haand.
Du bygged dette Pallads i en Nat —

I florten Dage var en Persiens Sultan
 Guldmægtig at faae giort et Windve fun.
 Og nu din høie Elskov til min Dotter,
 Din Viisdom og din Klogtighed i Raadet,
 Dit gode Sindelav for mig, for Alle,
 Hvorved du vinder hele Landets Hierte;
 Og nu . hvad ligesom tilsidst med Höihed
 Forherliger det Alt og kroner det :
 Din Tapperhed , der, som et kraftigt Lyn,
 Forsærdeligt, som øyeblikligt slog
 Rebellerne, og tæmte dem igien.
 Min Dotter havde Ret , da hun dig faldte
 En Cherubim. Du est en Cherubim,
 Som staer for Persien, som hiin for Eden.
 Kom nu , min Son ! Det hule Jagthorn lyder,
 Og lokker os med sine underlige,
 Utydelige Suk, til dunkle Skov.
 Der har jeg rettet an en barnlig Krig.
 Den, som gaaer kief imod et oprort Folk,
 For ham er Tigerjagt et Børnespil.
 Farvel, min Datier ! Lev ret vel saalænge.

Gulnare.

Min elste Fader ! Elste Husbond ! ak,
 Hvad vil I Tigren ? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giv ham en en ubetænsom Ret,
 At sonderrive brat de bedste Hierter.

Aladdin.

Belsignet er din qvindelige Frygt.

Hvad der er smukt hos dig, som Qvinde, bør

Vi veie op med hvad for Mænd er smukt.

Og det er: Godt at frydes ved din Frygt,

Og ey at agte den. Farvel, min Hustrue!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin.

Imorgen, Elste!

Hvis Tigren ikke sonderriver mig.

Gulnare.

Du spotter?

Aladdin.

Ta, som Faaret spotted Rosen,

Fordi den ikke ogsaa kunde brage.

Farvel! Imorgen seer du mig igien.

Han gnaer med Soliman og sit Felge.

K a h n.

Noureddin. En gammel K is b m a n d.

K is b m a n d e n.

Det troer jeg nok! en saadan Reise trætter.
 Men, dersom I vil troe mig paa mit Ord,
 Saa vær forsikret om, I har en reist
 For Intet. Persien er værd at see.
 Det var den altid, nu dog meer end før,
 Fra den Tid, som jeg sagde Jer, Aladdin
 Forskiennen og forherliger vort Rige.
 Der er nu først det underlige Pallads!

N ou r e d d i n.

Ta, dette Pallads, hvordan hænger det
 Med det ret sammen? Gør mig klog paa det?

K is b m a n d e n
langsom og tolig.

Hvordan det hænger sammen? Vie, min Pibe
 Gik ud, den maa jeg tænde først igien;
 Et giores maa, et Andet en forsommes.—
 Hvordan det hænger sammen, kiere Landsmand?
 Nej, det er sandt! I er en Afrikander.
 Men ligemeget, Landsmænd dog for det,
 Hvis ikke I er født i Maanen?

Noureddin.

Ney,

Jeg er en Jordbeboer, Ven! som J.

Kisbmanden.

En Muldvarp! Nu, din Skaal, min Broder!

Gid du maa længe rode om endnu

I Muls og Mørke; nu og da imellem

Opstikke Næsen lidt mod Solens Lys,

Men strax forblusset dukke ned igien,

Og rode stittig til du bliver træt.

Jeg er det alt, min gode Ven! Min Tid

Er snart forbi.

Noureddin.

Saa spild den ikke da;

Men sleg, som sagt, hvordan det hænger sammen

Med Prinds Aladdins underfulde Pallads!

Kisbmanden.

Ja, det er sandt! Smøger. Hvordan det hænger sammen?

Ih nu! det hænger meget herligt sammen.

Fortræffelige tykke Marmorstene.

I ryster ikke Muren fra hinanden,

Min gode Ven! Det staaer jeg inde for.

Noureddin utsaalmodig.

Men —

Kisbmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen!

Ta ! Det forstaer jeg mig en mere paa,
End hvordan nylig min Tobak gif ud,
Og hvordan jeg sik Ild i den igien.

Noureddin.

Men —

Kiosmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer I !
En bygger langsomt op, og sammenstraber
Materialier fra alle Kanter.
Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren ;
Men dog forhaster man sig ikke derfor,
Man spiser Frokost, Middags-, Aftensmad ,
Dog alt imelleom , og gaaer smukt tilsengs ,
Til rette Tid, hver Nat, naar man er sovnig.
Er Noget muret alt for galt, saa rives
Det ned igien ; og saadan fares fort,
Til ey det taaler meer at rores ved.
Naar det er giort, saa kommer en Polerer
Og glatter Alt, og saa er det i stand. —
En anden, lojerlig naragtig Karl
Blier født til Verden, som en Spindelvæv !
Han haler Alting af sig selv, og hviler
Ey for den hele Bygning færdig staer ;
Og det er giort mens en fornustig Mand
Staaer tændt og roget ud sin Morgenpibe.
Det maa man aldrig nu fortryde paa !
Hver folger saa sin egen Siels Natur.

Moureddin.

Gaa denne Bygning blev saa hurtig færdig ?
Kisbmanden.

Det kommer an paa hvad I falder hurtig.
Troer I, den stod der i et Øieblik,
Gaa frob Aladdin langsomt, som en Snegl;
Ebi han behoved fast en Nat dertil.

Moureddin.

Kun Gen ?

Kisbmanden.

Kun Gen ? — Hvad tænker I, min Ven !
Om Muhamed, vor hellige Prophet ?
I sætter ham dog over dette Pallads ?

Moureddin.

Naturligviis.

Kisbmanden tert.

Da tor jeg sværge paa,
Hans Fader brugte en en Nat engang,
Til at faae ham i stand. Det var dog mere !

Moureddin.

I siemter !

Kisbmanden.

Ney, min Ven ! Jeg siemter ey. Lægger Piben.
Hvad vil I bryde Jer om Sammenhængen ?
I seer dét hænger sammen; det er nok.
Gior, hvad I, som en Adams Son, kan giøre!
Gaae hen og see. Lad ey Jert Øie blindes !

Og fast det ey blot paa en enkelt Gienstand.

See paa det Hele, saa paa hver en Deel,

Og dernæst atter hurtig paa det Hele.

Jeg vædder, Ven! I faaer saa stor Respekt

Da for Bygmesteren, at tydeligt

I soler Eders Uformuenhed,

Til ind at sætte Jer i hans Ideegang.

Noureddin.

Kan man da faae det smukke Slot at see?

Kisbmanden.

Ja, naar han kommer hjem. Det nægtes Ingen.

Idag og Morgen er han rundtomkring

Paa Jagt, med Soliman, sin Svigersader.

Noureddin.

Jeg takker Eder for god Esterretning.

Nu maa jeg tage Afseend. Jeg er træt.

Kisbmanden.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!

Gornoy Jer godt i Byen, mens I er her.

G a d e.

Noureddin. Etaz derpaa En Kobbersmed.

Noureddin.

Nu veed jeg det! Ved Lampen har han Slottet.

Sligt herligt Slot er ikkun Lampens Værk.

Og Lampen er paa Slottet, en paa Jagt
Med Eyeren. Det sagde mig min Kunst.

O du Letsindige! Jeg kiendte dig.

Henslængt i Galen, i en Krog, bag Pillen.

Jeg haaber at mit Anslag vel skal lykkes,

Hvis ikke er der altid flere Midler.

Her boer en Kobbersmed, her maae jeg ind.

Kobbersmeden.

Ih see god Dag, min allerbedste Ven!

Er det mig selv, som her Besoget gielder?

Moureddin.

Ta, Meester!

Kobbersmeden.

Nu, det er mig grumme kiert.

Dernæst maa jeg fremdeles spørge: Kommer
I her til Vennen eller Kobbersmeden?

Moureddin

Til Kobbersmeden.

Kobbersmeden.

Bravo, kiere Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller end
I kom til Vennen. Af! Besøg af den Slags,
Dem kiender vi: Saa skal de have Frokost,
Kahve, Tobak, Opvartring, og deslige.
Ney, bedste Mand! da maa jeg lide den
Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham

Skal jeg ey føde, han skal føde mig.
 Bliv ikke bange, jeg vil ikke laae Jer!
 Men stig mig bare hvor I sit at vide,
 At her i Gaden var den gale Smed?
 Thi jeg har endnu ikke hængt mit Skildt ud;
 Det nye, atsige, thi det gamle hænger
 Endnu, som det har hængt en halv Snees Aar;
 Men Regn og Slud har slifket det saa reent,
 Som Hunden sliffer en Tallerken. Ha! ha!
 I seer jeg er en Digter, en Poet!
 Kan giore Lignelser om Regn og Hunde.
 Ha ha ha ha! Bliv I kun ikke bange!
 Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
 Men hvem har sagt Jer, at jeg boede her?

Moureddin ter.

Slet Ingen. Folk kan ikke høre her
 I denne Gade, altsaa ikke svare.
 Jeg vædder, der er ey i hele Gaden
 En eeneste complet, heel Ørehinde;
 Det har I sorget for, min gode Mand!
 Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor kun der broder Lover, Parder, Tigre,
 Og altsaa har min Horelse endnu,
 Gaa vidste jeg strax hvor I boede henne,
 En fem, sex Gader herfra; jeg behoved
 At gaae kun, som I indseer, efter Lyden.

Kobbersmeden assides.

Den Karl er fiftig. Høit. Allerbedste Mand!
 Det er en mig, jeg tier, som en Muus;
 Men det fordomte Kobber har den Vane,
 At straale, som det sit en Kniv i Halsen,
 Og jeg maa hanke det saa tit jeg vil,
 Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Mouredin.

I skulde engang prove med det Gode,
 At bringe det til Artighed, og lade
 Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Ney, den Læremaade

Hørstaac vi os en paa i Asien.

Jeg vædder, hvis jeg folger Eders Raad,
 Saa ærgrer min Koldindighed det saadan,
 At det bespyer sig med den gronne Galde,
 Og er i stand til at forgifte Folk,
 Som rører ved det. — Men til Sagen nu da!
 Hvad kan jeg tiene Eder med? Hvis I
 Vil givtes, sætte Boe, saa kom til mig!
 See her er Kaffekander, Themaskiner,
 Brædpander, Kasseroller, Suppekiedler,
 Og Eblessivepander; vel fortinnet.
 Skal I til Geldts? Jeg smedder Hielm og Harniss,
 Saa godt som Potter og som Brædpander.
 Hvo Etet kan giøre, gjor det Andet med.

Er I en ganse vel, lidt Patient,
Og ønsker et Stikbækken? Kom til mig!
Jeg har hvad nogen Moders Siel forslanger.

Noureddin.

Jeg ønsker mig en halv Snees Kobber-Lamper.
Kobbersmeden.

Eys!! Lad os tale sagte, bedste Ven!
Jeg har en Naboe, som er Lysestøber,
Han hader Lamper meer end Pestilenz.
Kom I med mig, op i mit Magazin,
Der skal I Lamper faae, som lyser bedre
End Maanen og Planeterne paa Himlen.
Afsige naar der først er Olie i dem,
Og Væger, og naar Vægerne er tændte.

Noureddin

Saa gaae vi denne Ven?

Kobbersmeden.

Ja, bedste Mand!

Tag Jer iagt for Trinnet. Smudse Jer en
Paa Væggene; husk, I er hos en Smed!
Her op ad Trappen! Stod jert Hoved en
Mod Bielken under Loftet. Nu fun frisk!

De gaae.

Gulnares Kammer.

Aften, under Solens Nedgang. **Gulnare** sidder ved
det aabne vindue med sin Eithar og synger :

Eithar! lad min Bon dig røre.

Høre lad din hulde Stemme!

Glemme skal jeg da min Kummer,

Sødt i Slummer skal du dysse

All min Frygt, og Øret kysse

Med din hulde Strengeklang.

See den blide Astenrødme!

Sødme dusfer Rosens Blade.

Glade Bolge Maanen foder.

Hvor den morder paa sin Rue!

Tor, i Mattens fromme Rue,

Taus at høre Elskovs Sang.

Tolk min Elskov, hoi og heilig,

Kierlig skal min Stemme folge.

Dolge skal den en min Flamme.

Skient fun stamme kan min Læbe,

Elste Eithar, lad os stræbe,

Begge paa forskellig Viis.

Medens Asten-Purpurstunden

Lunden smilende forgylde,

Fylder Gang de dunkle Kroner,
 Toner Nattergalens Vise.
 O saa priis! saa lad os prise,
 Hvad der fræver Alles Priis.

Men hvilken underlig
 Ahnelse øngster mig?
 Storm! ha hvi brummer du?
 Gang! hvi forstummer du?

Himmel! har Tigrens Kloë
 Myrdet min Lyk og Roe?
 Stødt ham i Skoven ned?
 Grumme Forvovenhed!

Angest! hvi ulmer du?
 Hierte! hvi svulmer du?
 Glæde! hvi svinder du?
 Zaare! hvi rinder du? —

Gulnares Amme
 Kommer ind, leende af alle Kræfter.

Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel
 Udlevet Kone — Ha ha ha ha!

Gulnare.

Er det at lee af?

A m m e n.

Ney, at græde over!

Men deraf leer jeg heller en, min Dotter!
Men, kiere Barn! ha ha! Jeg leer, ha ha!
Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
At jeg har aldrig i mit hele Liv
Leet, med saamegen Grund. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

A m m e n.

Tenk, Barn! Af gode Gud,
Den burde sørge, som har meer Forstand.
Det arme Skrog! Det er dog rigtig tungt,
At miste sin Forstand. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Ja, sikkert er det tungt, min gode Møder!
Tag Eders dersor smukt i Agt. Hvad er det?

A m m e n.

Her gaaer en Mand, her nede, midt paa Pladsen,
Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
Af splinternye, smukke Kobberlamper,
Dem sælger han. Ha ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Der seer jeg endnu ingen Galstab i.

A m m e n.

Nu, giv mig Tid. "Vel sandt, mit Barn! at sælge
 Er ikke dumt, det er fornuftig handlet,
 Isald man profiterer ved sit Salg,
 Men veed du hvad han fordrer for en smuk,
 Nye Kobber-Lampe ?

G u l n a r e.

Ney.

A m m e n.

E n irret Gammel.

G u l n a r e.

E n irret, gammel Kobber-Lampe, for
 En nye, som der er smuk og vel polert ?

A m m e n.

Ia, Barn! Maa man da ikke see, mit Barn?

G u l n a r e.

Umuligt!

A m m e n.

Hvad? Bie lidt. Der kommer han.

Nu staer han lige for dit vindue; lyt
 Nu efter, skal du høre. Hør nu efter.

Man hører Noureddin ude paa Gaden raabe: "Hvo vil
 sælge gamle Kobber-Lamper for nye?"

A m m e n.

Der hører du! Han sælger egentlig
 En nye, han kører ikke Gamle for dem.

Du gode Himmel! Der er dog i hele
 Naturen Ingen, der kan drive det saa
 Bidt i Forrykthed, som et Menneske.
 Hvor strunk han staer! hvor listig han seer ud!
 Som om han tenkte ret at smyde Folk.
 Du arme Stakkel! Gud forbarme sig!
 See hvor han fotter herop med sit Pie!
 Min sode Datter! hor, jeg faaer et Indfald:
 Forleden, da jeg vilde rydde op,
 Saa fandt jeg, bag den smukke Billedstøtte,
 Hjæl, i den store Sal, en gammel Lampe,
 Indstoppet i et Hul. Jeg lod den ligge;
 Jeg vidste ej om een af Slaverne,
 Tilsældigiis, der havde lagt den hen;
 Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu
 Har intet derimod, mit kiere Barn!
 Saa vil jeg give Lampen til en Slave,
 At han kan lobe ned og kibslaae med den,
 Her, lige for dit vindue. Maaskee
 Det gior dig opromt, gode Barn! Det lader
 Som ej du just var i det bedste Lune.

Gulnare.

seer ud af vinduet.

Det er dog underligt. See! hvor han sælger
 De smukke nye Lamper, for de gamle,
 Og seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ej ogsaa Lyst? Min gode Amme!

Hvis det kan more dig, saa gør det fun.
Mig vil det neppe muntre.

A m m e n.

Siig ey det. Saaer.

Gulnare

Saaer længe og betragter Troldmanden.

Det Menneske har noget i sit Ansigt,
Som jeg skal kiende. Skummel seer han ud!
Den arme Stakkel! Det er intet Under,
Vanvittig er han. Det er godt at mærke.
Men — jeg er dog et Barn! Et øgte Barn!

A m m e n kommer igien.

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Pas nu
Kun paa, saa kommer han om lidt.

Gulnare.

Min Moder!

Hør! finder du ey, at den gale Mand
Har noget sælleds med et andet Ansigt,
Som er dig vel bekjendt?

A m m e n.

Ney, kiere Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,
Har endnu ey seet Stadens Daarekiste.
Der findes vistnok Folk, som er ham lige.

Gulnare.

Erindrer du det smukke Eventyr,
Som min Aladdin har fortalt, engang,

Om Drengen, som en dumf og grusom Trold
Ind vilde slutte i en Marmorhule,
Da en han vilde give ham sin Skat ?

A m m e n.

Vel gior jeg det. Det Eventyr er smukt;
Men hvad har det vel hermed at bestille?

G u l n a r e.

Du veed, ieg fra min Barndom har den Vane,
At forestille mig hver Ting, der nævnes,
Udtrykt ved noget, som jeg fiender. Tales
Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
Og Stedet har jeg ogsaa været paa.
Saaledes — Sjont jeg veed, at kun det er
Et Eventyr, og intet Virkeligt, —
Har jeg ved Drengen altid tænkt mig dog
Aladdin. — Du maa ikke lee mig ud!
Men Trolden gjorde jeg mig selv; og er det
Ej underligt? det Billed, som jeg saae,
Er netop denne Mand aldeles liig.

A m m e n.

Det er en Hændelse, mit kiere Barn!
Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
Men stille! Der er Slaven ned sin Lampe.
Ha! nu vil Losierne først ret begynde.
See kun hvor Glæden spiller ham i Øjet,
Den gale Mand! Af, vi maa takke Gud,
Som ikke er berovet vor Forstand.

Han byder selv ham vælge. Seer du vel,
 Nu er alt Kiosbet sluttet. See! nu gaaer
 Den Gale bort, forfulgt af Drengene.
 Han seer sig ikke om engang. Han gaaer
 Alt hvad han kan, som om det ej var ham.
 Nu dreied han om Hjørnet. Borte er han!

Seer paa Prindsessen.

Du gode Gud, mit Barn! Hvad fattes dig?
 Du bliver bleeg og skielver.

Gulnare.

Kiere Moder!

Jeg veed det ej. En uforstaet Rædsel,
 En underlig —

Ammen.

Gie lidt, mit Barn! Gie lidt!

Jeg strax vil hente os et Campher-Pulver.

Bed sig selv i det hun gaaer.

Du gode Barn! Jeg mærker nok paa Alting
 Hvad Klokkens alt er slaaet, min Gulnare!
 Nu! Det er unge Folk. Det bør saa være.
 Hun er en deiligt Kone, han en Karl
 Der ikke staer, som Saladdin, og fryser
 Paa Taget hele Natten. Evertimod!
 Den hele Sag, den har sin Rigtighed.
 Du lille Dievleunge! Ha, hvem skulde
 Vel have tænkt deslige Ting om dig,
 Den Lid du laae med Dukken ved mit Bryg?

Nu Det er eengang saa Naturens Orden,
Hver Alder leger med sin egen Dukke.

Gaer,

Gulnare

sætter sig ved detaabne Bindue, med Haand under
Kind, og stirrer hen i Egnen.

Den ssionne Sol er dalet dybt bag Skoven,

Og hisset luer Maanen blodig nu.

Den røde Aftensund er bleg forsvundet,

Alt hæve Nattens folde Vinde sig.

Gra Horizonten trækker Skyen frem,

Og mørkner Himlen til en Fængselhvælving,

Et Gravcapel, hvor hist og her en Lampe

Mat lyser med sit blege Bitterskin.

Den ssionne, store Dagens Lampe svandt,

Og Rosen lukker sig, og Skoven skuler,

Og Slangen kommer frem af sine Huler.

Viid Mark. Nat, Storm og Regn.

Moureddin

midt paa Marken med Lampen i Haand.

Nu har jeg den ! Nu har jeg den ! Jeg har den !
Her har jeg den, her, i min hoyre Haand !

Dig vil jeg vise den, du blege Sterne !
Du sidder alt for høit og alt for fast,
Til at du skulde komme ned, og vræske
Den dyrebare Skat ud af min Haand.
Saa see da, Sterne ! fra din brustne Skye,
Du Eneste paa hele Himmelrummet,
See, her er Lampen ! dette gronne Kobber,
Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
At ey, letsindig, jeg skal tage den,
Som hin Enfoldige. Nu er det Nat !
Nu er det Midnat, mørkt, som i en Grav.
Naturen er mig gunstig, hyller mig
Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
Skal robe mig. Velan da ! Nu kun fris ! —
Jeg skielver ! Jeg begriber ey min Magt.
Ha ! mon det ogsaa er den rette Lampe ?
En Isnen giennemlober min Been.

Ceer sig omkring.

Jeg er dog ene ? Nu velan, en Prove.

Han gnider stærkt paa Lampen.

L a m p e n s N a n d

Iader sig sing tilsyne.

Nu ! hvi gnider du saa voldsomt ? See, jeg lystrer
jo dit Blink.

Naar du bruger mig og falder, kommer jeg, som Ly-
nets Blink.

Ikke er det mig alleen, men hver anden Lampens
Aand,

Bukker sine Knæe og lyder den, som Lampen har i
Haand.

Moureddin

skaber Lampen af Forstrellelse. Aanden forsvinder da
han gribet den hurtig igien.

Sev lidt! Jeg har den atter i min Haand.
Lampens Aand.

Jeg tover.

Moureddin.

Eft du den vidtberomte Lampens Aand?
Lampens Aand.

Eh versmt. En Hemmelighed!

Moureddin.

Jeg taler over mig. Saa stig mig da,
Kan du udrette alt, hvad jeg befaler?

Lampens Aand.

Det har jeg sagt.

Moureddin.

Du taler ikun lidt!

Lampens Aand.

Men handler mere.

Moureddin.

Som naar jeg for Exempel var saa dristig
At bede dig — bliv ikke vred, — jeg spørger, —

Et Spørgsmaal er jo en uskyldig Ting, —
 Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig forlytte mig, med samt
 Aladdins Pallads, med hans Brud og Alt,
 Til Afrika ?

Lampens Aand.

Saa lod jeg slur din Villie.

Noureddin glad.

Saa let?

Lampens Aand mere.

Som Tigren knække kan en Villie.

Noureddin.

Saa gør det da, i Kraft af Lampens Magt!

Lampens Aand.

Det er saa hurtig giort, som det er sagt.

Han forsvinder med Noureddin.

Sultanens Pallads.

Morgen. Soliman staer op fra sit Leie.

Det er en deilige Morgenstund. Aladdin!

Du havde Ret, hvi troede jeg dig ey?

Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig

Drev Skyerne og Regnen hjem igien.
 Mon vel min Dotter alt er staet op?
 Du kiere Vane! At jeg hver en Morgen,
 Saasnart jeg staer af Sengen, hen skal ile,
 Og stirre paa det sionne Pallads, faae
 En Hilsen, hist, af mine Born, fra Windvet —
 Det styrker mig til hele Dagens Arbeid.

Han gaaer hen til vinduet og seer ud.

Hvordan? O Himmel! Gover jeg endnu?
 Gaaer jeg i Dromme? Har jeg mistet Synet?
 Men, hellige Prophet! Jeg seer forresten
 Jo Alting tydeligt. — Der staer min Seng!
 Og her er Windvet, Gaden her, og hisset
 Et Husene. Men Himmel! Hvor er da
 Aladdins sionne Pallads, og min Dotter?

Han falder. Den vagthavende Officer træder ind.

Soliman.

Hør Casem, kan du sige mig, min Son!

Hvor staer min Seng?

Casem.

Stormægtigste Monark!

Din Seng?

Soliman.

Ja, ja! Min Seng. Har du en hort det?

Casem.

Der staer den.

Soliman.

Godt! Og viis mig nu mit vindve.

Casem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Og vindvesposten?

Casem.

Og vindvesposten?

Soliman.

Ja, og vindvesposten?

Casem assides.

Af! Persiens Monark har tabt Forstanden.

Der, store Sultan!

Soliman.

Godt. Men da du seer

Saa grant, og undres over mine Spørgsmaa,

Saa viis mig det, som dog er meget storre,

End alt hvad hidtil du endnu har seet:

Hvor staaer Alladdins Pallads?

Casem

peger hen til vinduet nder at vende sig.

Der, min Sultan!

Soliman.

Hvor? Gleder til ham. Vend dit kloge Hoved om.

Casem.

Der. — Ha! —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Aladdins Pallads,
Selvtildidsfulde Østers?

Casem.

Himlen veed det!

I Østes stod det der. —

Soliman.

Gaae! Hent Beziren
Paa Øieblifiket. Lad ham komme flux!

Casem.

Just, som I kaldte, kom han op ad Trappen,
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Beziren træder ind. Casem gaaer.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min store Sultan! Er I syg?
Hvad er der modt det folte Persien?
I blusser! Eders Øine rulle vildt!

Soliman.

Gaa veed en heller I hvad der er seet?
Gif I Aladdins Pallads en forbi?

Beziren

Jo, store Sultan! som jeg altid gior,
Naar Pligten falder mig for Eders Throne.

Soliman.

Og I blev intet vaer ?

Beziren.

Glet intet, Herre!

Soliman.

Ved Mekka og Medina , I har Ret!

Chi der var ingenting at blive vaer.

Men — hvad jeg meente — mærkte I da ingen,

Glet ingen, usædvanlig, stor Forandring ?

Beziren.

Oprigtig talt, min ædle Herre ! hvergang

Jeg gaaer til Eders Divan, har jeg altid

Saa mange Ting at tanke paa, at ej

Jeg skotter hen til Siden ; for at intet,

Paa nogen Maade, skal adsprede mig.

Desuden veed I jo — jeg har ej dulgt det —

Soliman.

At dette Pallads var en Torn i Hiet ?

Velan da, den er taget ud, den Torn !

Og til Beviis derpaa, seer I langt længer

Med det helbredte Pie nu end hidtil.

Før saae I ligefor mit Slot et Pallads.

Nu kan I stirre hen i Horizonten.

Beziren seet ud.

Ha !

Soliman.

Nu Bezir ? Har I vel Mage seet ?

Beziren.

Sætter sig af sin Forundring.

Om jeg har Mage seet, min elste Herre ?

O ja, det har vel jeg, saavel som I.

Saliman.

Saavel som jeg ?

Beziren.

I saae jo, at det stod der.

Var det da meer begribeligt, end hvordan

Det nu er svundet, hurtig, som det kom ?

Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag

En sæl som; godt den stemmer med det Hele.

Aladdin er en Troldmand, det er klart ;

En nedrig Trold, som grumt misundte mig

Min Lykke. Dersor ængsted han min Son,

Betog ham snild sin Hustrues Kierlighed,

Forblinded Eder med sit Trylleie,

Til hende i sin Vold — og nu, da han

Er fied af denne Leeg, er Alt forsvundet.

Saliman.

O Allah ! Allah ! O min Dotter ! O !

Beziren.

Ulykkelige Fader —

Saliman.

O, min Dotter !

Beziren.

Er ogsaa hun ?

Soliman.

Hun! Alt! Min Dotter, o
Min Øysteen! Min Stolthed og min Glæde,
Han græder.

Beziren.

O! hvilket rorende, yndværdigt Syn.
Den stolte Majestæt af Persien
Afriver sine Haar med vredne Hænder,
Maa følde bittere Taarer, som et Barn,
Og kaster sig i Stovet, som en Slave. —
Har I da intet Mys om, hvor Aladdin
Er flygtet hen?

Soliman.

Den nedrige Bedrager!
Han vilde blive denne Dag paa Jagt,
For ey at folge mig. Alt er forgieves.

Beziren.

Hvem veed? Man kan, man bør forsøge Alt.
Jeg vil befale strax en vældig Flok
Af Eders Vagt, at giennemstreife Skoven,
Og hvis de finder ham, at bringe ham
For Eders Throne.

Soliman fortættet.

Ikke for min Throne!
Isald han findes, (som han ikke gior)
Men hvis han findes, og han skaffer ey
Min elste Dotter atter strax tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen
 Til Retterstedet, at hans frække Blod,
 I det det flyder under Gødlens Sværd,
 Kan gyde Kioling i min Smertes Bunde.

Bejten gaaer.

En styggefuld, venlig Plads, dybt inde i Skov
 ven. Aladdin ligger sovende i Græsset under
 et stort Træ; tæt forbi ham løber en Bæk.

L y m p h a

en lille Pige, blaaft Hædt, kommer seilende ned ad Bækken
 paa et Skæppeblad, med en Givblomst i Haanden,
 syngende:

Det raaer jeg dig, Bolge!
 At sagte du rinder,
 Med Kioling i Folge,
 Imellem Hierminder;
 At medens du fysser
 Den grønlige Strand,
 I Sovne du dysser
 Den deilige Mand.
 Nu veed du min Billie.
 Ghyd sagte din Bugt,

Bag Rose, bag Lillie,
 Gaa venlig og smukt.
 I venlige Vaar du
 Skal venligen trille,
 Hvis ikke saa faaer du
 Med mig at bestille!

Hun slaaer bister ned i Bolgen med sin Blomst.

Z e p h y r

Kommer ridende gennem Lusten over Blomsterne paa et
 Rosenblad, i en Selvmors Flørklede,

Hyp ! Hyp ! I Gallop,
 Med lustige Hop.
 Bring, som du kan bedst,
 Husvalende Dust
 I luttrede Lust,
 Min bolgende Hest !
 Rødfare ! *min Ganger,
 Du har jo en Vinge !
 Hør Vogenes Sanger !
 Lad muntert dig svinge
 I Cirkler og Snirkler,
 I Falde og i Stigen.
 Aa ! seer du en Pigen,
 Der seiler saa tryg,
 Hid henne ved Hækken,
 Gaa freidig paa Bækken.

Paa Glaafares Ryg ?
 Gaa synd dig, men ths !
 Rid let ! lad os prove
 Om ey vi kan rose,
 Umærket, et lys.

Han sniger sig bag paa Lymphä og kysser hende.

L y m p h a.

Ak Sephyr ! din Skielm,
 Med Skiod og med Hielm,
 Paa kneisende Ganger,
 Ned isende Gang,
 Ved jublende Gang
 Af Skovenes Sanger,
 Du vovede, sterk,
 Det rædsomme Værk
 Dig bag paa at snige,
 Hvor Bolgerne trille,
 Og kysse en lille
 Paapassende Pige ?

S e p h y r.

Ak, Lymphä ! min sode,
 Min elskede Moe !
 Gaa skal jeg dig mode
 Her midt paa en See ?

L y m p h a.

Du tosede Dreng!
 Maar saae du mig andet,
 End netop paa Vandet,
 Min Bugge, min Geng?

S e p h y r.

Saa stands dine Vover!
 Siig: Prrr! til din Herre!

Olivet Aladdin vaer, og siger sagte:
 Men hvem er den Herre,
 Hjist henne, som sover?

L y m p h a.

Den skionneste Mand
 I Persiens Land.
 Jeg sidder just her,
 For Bolgen at byde,
 At en den skal bryde
 Hans Rolighed, kier;
 Men sagte sig tumle,
 Og vuggende gynge,
 Og glidende mumle,
 Og rislende rusle,
 Og kierligen synge
 Et sodt Bisselulle.

S e p h y r.

Ak, Lympha! saa vil
 Jeg en dig forbindre.

Hvor godt er dit Spil!
 Hvor Dinene tindre!
 Min Hest vil jeg spore,
 Og ride derhen;
 Omslagre din store,
 Din sovende Ven.
 Sig Ethren skal blande
 Med Rødfares Duft,
 Og kiele hans Vande
 Med kiolige Luft.

Han rider hen og svinger sig et Par Gange over Aladdin,
 men passer i Hvirgbeden ikke paa, saa at han støder
 mod hans Næse og skyrter af Hesten. Aladdin gør Be-
 vægelse til at vaagne.

L y m p h a.
 Af hvor du er tosset!
 Hvor er nu hans Roe?
 Af hvor du er flodset!
 Nu vaagner han jo.

Z e p h y r grødesærdig,
 Af, L y m p h a ! tie stille;
 Jeg stødte mit Been.
 Snider sig.

L y m p h a
 staer i Bolgerne.
 Nu kan I fun trille,
 O Bolger! hver Een.
 Hun seiler ned ad Aaen.

Zephyr

vemodig og nedslæet,

Af! Lympha blev vred.

Af hvor hun har Ret!

Før dristig jeg reed.

Nu angrer jeg det!

Jeg tit har fortrudt

Min Vildskab med Smerte,

Det øste har brudt

Med Kummer mit Hjerte.

Saa tit har jeg sagt:

Nu skal du, forsand,

Dog tae dig iagt,

Gaae bedre Forstand.

Jo pyt med Forstanden!

Knap sagt førend glemt.

Seer paa Aladdin.

Nu vaagnede Manden.

Det er dog ret slemt!

Gaaer bedrovet bort.

Aladdin

reiser sig overende og seer sig om.

O hvilken deilig Foraarsmorgenstund!

O hvilken quægende, livsalig Blund!

Med Nattens Mørke bort min Dræthed svanded,

Min Kraft med Dagen atter kief oprændt.

See Roserne, i Morgenrödens Bad!

Hør ligger et afrevet Rosenblad.

Det krisled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig min Ven, Aladdin ! det er silde.
 Hav Tak, o Solverbæk ! Din sagte Gang
 I Sovn mig dyssed, med sin Buggesang.
 O, hvor det alt seer friskt og listigt ud !
 Af, havde jeg dig her, min skionne Brud !
 Gaa mangled i min Krands, saa huld, saa broget,
 Aldeles intet; men nu mangler Noget.
 Nu er det Hele, Elske ! uden dig —
 En Blomsterkost, hvor Rosen skuler sig.

Han synker hen i stille tanker.

O hvor jeg dog er lykkelig ! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning, over alt mit Held.
 Hvor gavmild har en Skiebnen rækket mig
 Sin runde Haand ! — En deiligt Kvindes Husbond,
 Den Deiligste i hele Asien !
 Besidder af en sielden, kostbar Skat,
 Som lux opfylder alle mine Ønsker.
 En Sultans Svigersøn, snart Sultan selv.
 Velstukt og sund og flygtig, sterk og dristig.
 O ! hvor jeg toler alt mit hele Liv,
 I denne hulde Sommer-Morgenstund.
 Tak, Allah ! for din store Godhed mod mig.
 See mine Tårer ! Jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg paa Knæ i Ensomhed.

Pes, høie Fader! i mit fromme Herte.
Welsignet være du, for al din Maade.

Vagten,

som har søgt rundtomkring i Skoven efter Aladdin, kommer ind paa Pladsen, under hans sidste Ord, bliver han væer, sniger sig bag paa ham, gribet ham, og gier Anstalter til at lægge ham i Lænker.

Aladdin

springer bestyrket op.

Ha! hvad er det? En lumpen Røverbande?

Drager sit Sværd.

Vagten.

Kiend os! Vi er din høye Sultans Livvagt.

Aladdin.

Hvad vil I?

Vagten.

Lægge dig i tunge Lænker,

Saa er vor Sultans Bud. Gior ingen Modstand.

De slutter ham i Jern.

Aladdin.

Hvad har jeg gjort?

Vagten.

Det saaer du snart at vide.

Aladdin.

Hvor bringer I mig hen?

Vagten.

Til Nettterstedet!

De gaae bort med ham,

Zephyr

Kommer forsærtet frem.

Af Lymph'a! Lymph'a!

Lymph'a fra Sællen.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du ey hvad der for sig gif?

Lymph'a.

Geer du ey mine vaade Blik?

Zephyr forbiret.

Ha! de onde Menneskens Born!

Men veed du hvad? Flur bort vil jeg gaae.

Det skal komme dem dyrt at staae!

Flagre jeg vil, giennem Busk og Tiorn,

Hurtig hiem i min Faders Gavn.

Du kiender ham jo? Storm er hans Navn,

Ham skal jeg tirre til vældig Harm.

Han skal brat spænde for sin Karm.

Heste, med flagrende Manker, strax

Inyse skal, af et selsomt Slags.

Han skal tage sin Stormhue paa,

Gribe sin Kolle, som godt kan slaae;

Hævne saa flur den arme Mand,

Vældigt, paa Sultanens hele Land!

L y m p h a.

O hvor jeg skielver, jeg arme Moe !
 Men, stemme Sultan ! men bie du fun.
 Jeg vil skynde mig strax paa Stund
 Hjem til min Moder, den salte Søe.
 Hun skal svulme mod hviden Strand,
 Ødelægge dit stolte Land,
 Hæve sin Ryg med et sydende Brag,
 Glæde dine Skibe brat i Øvag !
 Braget skal splintres, det skummende Hav,
 Glive saa mangen stolt Sømands Grav !
 Vielkerne skal hun med Latter opstaae
 Hvor dine kneisende Borge staae ;
 Synke og svulme saa strax igien,
 Til Haan for dig ! Til Havn for min Ven !
 De ile bort, hver til sin Side.

Et mørkt Fængselsaar.

A l a d d i n

Sigget lænket til en Steen, i tunge Jernbeier. Efterat han
 længe har sitret hen for sig i dybe Lanker, bryder
 han ud :

O store Gud ! Er det en Drøm ? — En Drøm !
 O ja ! det er en Drøm. Jeg slumrer endnu

Paa Græsset i den vennehulde Skov.
 Den blide Drøm om Zephyr og om Bækken
 Har sig forvandlet til et Sorgespil.
 Det er en Drøm, en Leeg af Skyerne,
 Hvor lettelig, fun ved et sagte vindpust,
 Hyrdinden sig forvandler til en Drage
 Og Palmetræet til en rædsom Trold.

Faarekyllingen
 i en Muurssprætte.

Pi! Pi! Pi!
 Det er snart forbi.
 Trost dig ej ved dine Drømmme!
 Snart du i dit Blod skal svømme.
 Kort var fun din Alder.
 Snart dit Hoved falder
 Under Drens Klang.
 Hør min Varselsang!
 Godlen da, med blodbesprængte Hænder,
 Bleg den slimetrode Hud udspænder,
 Garvet
 Af det vaklende Knæ, uden Mod,
 Garvet
 Af det rygende Blod!

Aladdin.

Hør Faarekyllingen, hvor følt den piber!
 Dens titgientagne, stygge Varselsang

Udslukker Haabets Funke i mit Herte.
 Gaa er da Alting sandt? Gaa kom min Lykke
 For pludselig med Nædsel at forsvinde?
 Gaa funkled stakket fun det feire Lys,
 For ud at slukkes i sin bedste Glands?
 Ja! Det er sandt! Mit Pallads er forsvunden.
 Min Brud er borte. Alting! Jeg maa dø!
 Ja det er klart, det kan ej være Andet,
 Den skammelige Trold har fundet Lampen.
 Den kunde selv udslette fun sit Værk.
 O græsselfige Ubesindighed!
 Sorgløse, ubegribelige Letsind! —
 Ha, grumme Skiebne! siig, hvor kunde det
 Da fryde dig, at hege om en Blomst,
 At giude Jorden om dens Rod, at mildne
 Den Føraarslust, hvori den vortte frem,
 For paa barbariske Viis at knække den,
 At træde den med Fodder, som en Orm.
 Naar den var kommet til sin største Skionhed? —
 Hvor skummelt denne Muur omklemmer mig!
 Hor Stormen udenfor, hvor huult den dundrer
 Omkring mit Gangetaarn. Det er nok Nat?
 Ja, det er Nat. — Ha! jeg maa frygte Lyset.
 Forsørdeelse! Naar Dagen bryder frem,
 Gaa slæbe de mig hen til Retterstedet.
 Hvor ies er hold! Og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet. — Grumme, blege Ded?

Saa kommer du i Skjendstens føle Dragt,
At hente mig fra denne Blomsterhauge?

Han synker hen i Fortvivelse, derpaa springer han
forsørdet op.

O Himmel! Store Allah! Muhamed!

Det bliver lyft. Nu bryder Dagen frem!

Nu kommer Gøden. — Nej. Ha! det er Maanen.

Hvad vil du mig, du blege Dodning? Vil du
Fortælle mig, at jeg er langtfra ey

Den første Synder, paa hvis Kind af Kalk

Du gult har smilt den sidste Bryllupsnat,

Naar mat han sad, fast lænket til sin Steen,

Og stirred i den frie, den vide Himmel,

Og ønskte; for sit bedste Hierteblood,

To Vinger, for at flyve til en Ørk,

Hvor ingen sieben Øre længtes efter,

At spalte Ledet i hans Nakkebeen?

Vil du fortælle mig, at du skal snart

Beskinne dette Hoved paa sin Stang?

Bort! Skul dig, gustne Dodning! bag din Skye. —

Ha see hvor underligt den hvide Straale,

Som en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,

Henpeger paa den store Edderkop,

I Krogen hisset, som saa rolig sidder

I Middelpunkten af sin fine Bæv!

Spindelvæven.

Getragt mit svage Spind!

Hvor Traadene sig stætte!

Den allermindste vind
 Kan Alt i Hast udsette.
 Et ringe Billed fun,
 Paa Almagts Vælde stor.
 Hør, i din bittere Stund,
 Mit stille Trostens-Ord.

Giv paa min Gierning agt!
 Gaa sidder høst den Høye,
 I Centret af sin Magt,
 Med et opmærksomt Øje,
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha, farvelige, vakre Spinderste!
 Du troster mig. Du troster, som en Dervisch.
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frygte for, mit Hjem! din dunkle Bey?
 Nej, kom du fun, du vennesælle Dod!
 Og bring mig i min elskete Faders Skød.
 Han strækker sig rolig hen paa sic Leye.

Glofspladsen.

Sultanen sidder med sin Bezir og sine øvrige
Hoffolk paa dertil indrettede Gæder. En usallig
Mængde Tilsuere rundtomkring. Nede ved Trap-
pen staar Høddelen og hans Dreng.

Soliman.

Ned Gud! det er mit Raad, mit Folk bekjendt,
At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
Som' storster efter Blod. Men Blod for Blod!
Og iblandt Alles Blod er dog mit eget
Mit eget Hierte nærmest. O min Dotter!
Hvo veed paa hvilken skindig Maade du
Er slettet ud af Verden, hulde Lillie?
Ja, ved min Harme! ved Prophetens Magt!
I dette Sieblik er jeg en Tiger.
Leed frem, Forbryderen!

Beziren.

Han kommer alt.

Høddelen
til sin Dreng.

Gred Huden ud, tag Siebindslet frem,
Og ræk mig Sværdet, under Kappen, der!

Alladdin kommer, omringet af Vagts,
fulgt af sin Moder og en Dervisch.

Vagten

til Morgiane.

Nu kan I ej gaae længer med. Tilbage!

Morgiane.

O Gud, min Son! skal vi nu skilles ad?

Aladdin.

Vi findes snart.

Morgiane

brisser i Graad og omfavner ham.

Ja snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hissetude
Ved Hyldeetræet, bag den gamle Muur,
Hvor du saa øste legede, som Dreng,
Bestilt os tvende Grave, jeg paa høyre
Og du paa venstre Side af din Fader.

Vagten.

Han i en Grav? Jo jo! I Nakkerkulen.
Et herligt Traktement for Himlens Fugle!

Morgiane.

Før Himlens Fugle? O du stemme Fugl!
Troer du at Himlens Fugle da er Bodler,
Som du? De smaae Usyldige, de blide
Luftsvingere! Saa rene, at de stræbe
Bestandig op til Himmelnen fra Jorden,
De skulde røre ved Usyldigheden?

Vagten.

Bort Nvinde!

Morgiane.

O min Son!

Hun falder i Afmagt og børes bort.

Aladdin.

Fred med din Siel!

Dervisch

træder frem for Aladdin.

Troer du, der er en Gud, en Geneste,
 En Skaber, Giver, Vexler og Opholder,
 Som ey er født, og kiender ingen Dad,
 Hvis Væsen kommer fra ham selv, og ey
 Fra Andre, som bestandig er den samme,
 Som kiender ingen Lidenskab i Sielen;
 Hvem Alle trænge til, som han til Ingen;
 Som kiender alt hvad der er aabenbart
 Og hemmeligt; som tæller Træets Blade
 Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed hvad der er skeet og skeer og skal skee;
 Som ey kan seile, glemme eller synde;
 Som hører hvert et Ord der bliver talet,
 Det høye Tordenstrald, som Sivets Lisplen;
 Som skuer, i den sorte Nat, den sorte
 Skarnbasses Kryben paa den sorte Steen;
 Som vil de Troende skal troe, at Hedninger
 Skal være Hedninger; som styrer alting
 Med stræng Nodvendighed efter sin Viisdom;
 Hvis hemmelige Plan kan ey udtales,

Tor herlig for den herligste Tornuft;
Troer du og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer!

Dervisch.

Troer du paa Englene, Guds Tienere,
Som synder ey, og nyder ingen Mæring;
Af ingen Slægt, ey Dvinde eller Mand;
Af hvilke nogle er i Himmelene,
Andre paa Jorden, nogle staaende,
Endeel henboiet under Magtens Throne
Med funklende Trompeter, stemt til Løbsang?
Troer du at Eblis har fornærmet Gud,
At han er Jordens Fiende, Mandens Fristre?
Troer du at Gabriel er størst af alle,
At Ezrael vil bringe dig til Gud,
Naar Israfil har stødt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og troster mig.

Dervisch.

Og troer du paa de hellige Propheter,
Fra Adam af til Muhamed, den største,
Som Himmelens Maade stienkte Jorden, at
Han kunde redde sine Faar fra Døden,
Og stienkte dem sin Alcoran?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du at Herved er de Ondes Hjem,
 Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameelstyk
 Om den Fordomtes Krop, hvor Skorpionen
 Af Mulens Storrelse om Halsen hænger,
 Hvor Vandet bobler sydende med Beeg,
 Hvor Kroppen, naar den først er brændt til Kul,
 Hedækkes slør paa nye med Kist, at Straffen
 Kan være uden Ophør ?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Og troer du paa det sionne Paradiis,
 Hvor der er intet Spor af jordisk Medtørst,
 Hvor der er ingen Alder eller Død,
 Hvor der er inten Savn og ingen Modgang ;
 Hvor sionne Piger, evig unge, evig
 Uskyldige og blomstrende, omfavner
 De Salige, og giver gierne hen
 De hulde Legemer til fierlig Fryd ;
 Hvor usorslæket Elskov har sit Hjem,
 Hvor der er intet Had og intet Nag,
 Hvor Alting, fra det Mindste til det Største,
 Har Præget af et evigt, himmelsk Liv ?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Glæde!
Propheten styrke dig i Dødens Stund.
Han forlader ham.

Aladdin

Knæler ned. I det Bedelen vil binde for Dinene
siger han:

Ta bind! Bind fast dit Klæde om mit Hæ, —
At ingen jordiske Straale ind skal trænge,
Og vinke Tanken atter hen til Livet.
Hyl mig i Malm! Men gør det fort og godt.

Man hører en stærk Alarm. Mængden trænger sig nære.

Møgle raabe:

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha! Hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Bedelen

Svinger sit Sværd adskillige Gange over Hovedet og venker
med Utaalmodighed paa at Sultanen skal give ham
et Bink.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs! —
Kom! lad os redde ham. Det er vor Ven!
Den Klogeste i Maadet — og den bedste
I Kamp! Den Undertryktes Hjælp og Forsvar.

Den skinneste, den drabeligste Perser!
 Ham vil I hugge ned? Ha, bort med Bagten!
 Kom ham til Hjelp.

Soliman.

Du blinde, utro Folk!
 Beskyrmer du din Sultans bitre Fiende?

Beziren.

De hører ey. Den store Kreds omkring ham
 Glier meer og mere snever. Bagten ey
 Kan modstaae Pøблens vilde Rasenhed.
 Der er et rædsomt Oprør at befrygte,
 Som dennegang Aladdin vist ey dæmper!

Mængden med stort Gy.

Aladdin løs! Aladdin være frie
 For Døden!

Soliman
 reiser sig og raaber:

Maade! Til Beddelen Stik dit Sværd i Balgen!
 Mit Folk har assagt Dommen. Soliman
 Er intet, mod det hele Persien.
 Aladdin Maade!

Mængden
 Læster Turbanerne op i Luften og raaber:

Muhamed velsigne

Bor vise Sultan og hans Son Aladdin!

Beziren
 nssides til Soliman.

Hvis det er Eders Menning, store Sultan!

Gaa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
 For der at føre ud den Retsfærdsdom,
 Som Folkets Raserie forbryder her.

Soliman opbrage.

Lie Slave! Bring Aladdin for min Throne.
 Aladdin seres for Sultanens Ecel.

Soliman.

Paa Folkets Forbon stienkes end dig Livet!
 Dog ikke blot har den afvendt mit Sind.
 Den Tanke, at maaskee du var uskyldig,
 At i min Faderharme vild jeg soer,
 Er kommen Pøблens vilde Skrig til Hielp.
 Din hele Adfaerd var mig uforstaalig,
 Maaskee var dette Indsald fun et Indsald,
 Som du kan giøre godt naar du faaer Tid.
 Thi sværg mig her ved Allahs høje Navn,
 At du vil skaffe mig min elſte Dotter
 Kilbage, med det Øvrige igien,
 Hvis ikke, komme hid og lide Døden
 Om fyretve Dage!

Aladdin.

Elſte Fader!

Min Sultan! lad mig tale.

Soliman.

Intet Ord.

Sværg eller døe paa Dieblifiket! Sværg!

Aladdin.

Jeg sværger ved den store Allahs Navn,
 At jeg vil skaffe dig igien din Dotter
 Tilbage, med det nysforsvundne Pallads,
 Hvis ikke, som en Synder, lide Doden
 Om syrgetyve Dage.

Soliman.

Vel! Nu kan du
 Forsøie dig din Vei, hvorhen du lyster.

Soliman staaer op og gaaer ind med sit Folge. Aladdin gaaer bort. Mængden fordeler sig.

Buddelen

til sin Dreng.

Gordomt med sig Barmhertighed! Hvorfor
 Stod jeg saa tidlig op i Morges nu.
 Og sieb mit brede Sværd, mens Hanen goel?
 Nu er den hele Anstalt jo forgives.
 Skynd dig! Pak altting sammen, bring det hjem!
 Jeg strax maa løbe, jeg har ingen Roe,
 For jeg faaer hugget Halsen af en Hane.
 Du veedst jeg draf imorges Tigerblod,
 Blod maa jeg see, for er jeg ikke rolig!

Gaaer.

G a d e.

A l a d d i n ved sin Moders Bopæl, i en gammel graa
Kittel. Han banker paa Døren. **E n f r e m m e d M a n d**
kommer ud og lukker op.

M a n d e n.

Hvad godt min Ven ?

A l a d d i n.

O, med Forlov at spørge,
Er en den gamle Morgiane hjemme ?

M a n d e n.

Jo, kiere Ven ! og hvis jeg en taer feil,
Saa gaaer hun en saa hurtig ud igien.

A l a d d i n.

Er hun da syg ?

M a n d e n.

Der feiler hende intet.

A l a d d i n.

Nu, det var vel. Jeg har just noget Vigtigt
At tale med den gamle Kone om.

M a n d e n.

Da er det Skade, at I kom saa silde,
Chi til at tale er hun ikke opsat.

A l a d d i n.

Er hun derinde i det lille Kammer ?

Manden.

Ja, i det lille Kammer er hun, Ven!

Men ey i dette Huus.

Aladdin.

Hvor er hun da?

Manden.

Paa Kirkegaarden, bag ved Hyldeetræet.

Aladdin.

Ha! nu forstaaer jeg Eder. Hun er død.

Og I har nok klokt dette Huus fornylig?

Manden.

Ja rigtig.

Aladdin.

Har I intet derimod,

Gaa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,

Hvor for hun boede?

Manden.

Gaae I fun med Gud.

Altting staer endnu som det forдум stod,

Det gamle Huëgeraad og hendes Rok.

Jeg veed ey hvad ieg skal begynde med det,

Det gamle Skramlerie! Det duer ikke,

Og der er ingen Arvinger. Thi Sennen

Har jo forbrudt sit Gods og Liv.

Aladdin.

Ja, Ven!

M a n d e n.

Det er dog tungt for slige gamle Folk.
 Hun dode nu af Kummer for sin Son,
 Det skammelige Skarn !

A l a d d i n.

D u har Genie !

D u sloiter af Gehoret dine Viser,
 Uden at kiende Noderne og Takten.—
 Tillader I at lidt jeg gaaer derind ?

M a n d e n.

Gaae I derind, saalænge som Jer lyster,
 Men tag ey ilde op, jeg gaaer ey med,
 Jeg har Forretninger at passe.

A l a d d i n.

Pas dem !

Og spild ey Tiden med Betragtninger.

Gaaer ind.

Morgianes Stue.

A l a d d i n

staaer længe og betragter Alting med sammenfoldede
 Hænder.

Der staaer den gamle Rok ! Nu snurrer den
 Ey længer med fortrolig, venlig Sladder.

Man vænner sig til sleg en gammel Knæk,
 Og savner dens Spektakel naar den tier.
 Der sidder end lidt Homuld her paa Totten. —
 Nu vil jeg lade som jeg var min Moder,
 Og spinde lidt og nynne til mit Spind.

Han sætter sig ned og spinder lidt, men standser strax.

Ney! Det har ingen Art. Det er ey i
 Den jevne, rolige, den vante Gang.
 Jeg dreier hinset vildt og feberagtigt. —
 See denne svage, skrebelige Draad!
 Den har hun tvundet. Den er heel endnu!
 Den sidder uforstyrret, uden Brost,
 Og hun som spandt den, ligger udstrakt nu
 Med stive Fingre under Hyldestræet. —
 Der hænger hendes gamle Silkekaabe
 Med Multumsforet. Her staer hendes Skoe.
 Nu fryser du omkring de gamle Been!
 See her staer hendes Torvespand. Der ligger
 Endnu paa Bunden et halvvissent Blad.
 Af, det er mig! Det skal betyde mig.

*Stirrer længe hen for sig paa een Punkt, med stive Blie,
 uden at tale.*

Der er det store Som, hvor Lampen hang!
Griber efter den, men faaer intet i Haanden.
 Hvordan? Gaa tænker du jeg ey skal naae dig?
Griber igien, men faaer intet.
 Ha! bie du fun, god' Karl! Du tænker nok
 At narre mig? Men det skal ikke lykkes.

Stiger op paa en Stoel og griber om Sommet.

Nu har jeg dig ! Her er du i min Haand.

Ha ! nu kan jeg gienkalde min Gulnare,

Mit Pallads, og den helle Herlighed.

Nu vil jeg gaae. Stiger ned. Nu har jeg, hvad jeg sogte.

Nu skal jeg fordre Alt igien tilbage,

Maar forst jeg har besøgt min Moders Grav.

Verten kommer ind.

Naa ? har I nu seet hvad I vil, min Ven ?

I er nok af Familien.

Aladdin.

En Smule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Ven ! men hør,
I har vel intet derimod, at med mig
Jeg tager denne gamle Kobber-Lampe.
Den er ey fire Skilling værd.

Verten.

Min Ven !

Jeg seer slet Intet.

Aladdin.

Sæt Jer Brille paa da !

Den Lampe her, her i min hoyre Haand !

Som sagt, det er en Snurrepiberie.

Jeg samler, seer I vel, paa slige Sager,

Dg Lampen, uden Værd for alle Andre,

Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.

Verten.

Min kiere Ven! der er en mere Lampe
I Eders Haand, end bag paa min.

Aladdin assides.

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenstaab,
At der kan Ingen see den uden jeg.
Nu kan de altsaa ikke steile den.

O det var vel!

Lader som han stiulste den paa Brystet; heit.

Nu, da I siger det,

Gaa vil jeg ogsaa troe at denne Lampe
Var kun et Foster af min Phantasie.
Farvel, min Ven! og Tak! Tillader I
At med jeg tager dette visne Glad
Af Torvespanden, for at fæste det
Paa Pullen af min Turban, som en Fær?
Det synter altid lidt, og det er alt
Hvad jeg forlanger af den hele Arv.

Verten.

Det arme Menneske, han er forrykt. —
Tag I kun Gladet, Ven! og gaae Jer Ven.

Aladdin.

Farvel, min Ven! Maaskee I giver mig
En Hilsen med til gamle Morgiane.
Nu gaaer jeg juist derud.

Verten.

Ja, hils I fun!

Alfsides.

Gid vel jeg havde ham' fun af mit Huus.

De gaae.

Kirkegaardens.

Aladdin

paa sin Moders Grav. Han lader som han sad og vugge
de hende.

Bisselulle, nu Barnlil!

Sov nu godt ogsov nu længe!
Skjont din Bugge stander til,
Uden Duun og uden Giænge.Hører du den dumpe Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Marker du, den sultne Dem
Pikker paa din Tjyrekiste?Sov, Barnlille! ved min Gang,
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den muntre Klang,
Hitt i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig.

Fryder dig dens blide Klukke ?

Du har ofte vugget mig,

Nu skal jeg dig atter vugge !

Hvis dit Hjerte ej er Steen,

Mærk min Idræt, Moder fiere !

Her af denne Hyldegreen

Vil jeg dig en Gloite skære.

Ved dens Toner fryd dit Sind !

Hvor den flager svagt og ene,

Som en vildsom Mattevind

I de vaade Vintergrene.

Af ! nu maa jeg fra dig gaae ;

Det er foldt i dine Arme,

Og jeg ejer ingen Braa ,

Hvor jeg mig igien kan varme.

Bisselulle da , Barnlil !

Sov nu godt ogsov nu længe !

Skaint din Bugge stander stil,

Uden Duun og uden Giænge.

Han gaaer bort.

Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Aladdin paa det Sted hvor hans Pallads har staet,
omringet af **Ørbeleyn**.

Aladdin.

Nu skal I see! Nu er min Time kommen.

Nu skal I ikke længer lee mig ud,

I vilde Mennesker! og spotte mig,

Og faste ester mig med Steen og Jord.

Det koste kun et Bink, — saa staer mit Pallads
Paa samme Sted, som sidst det stod. Saa favner
Jeg atter min Gulnare i min Arm.

Lader som han tog Noget ud af sin Barm,
Her seer I denne gamle Kobber-Lampe!

En Karl.

Hvor, Stodder-Prinds?

Aladdin.

Hør, du skal være artig!

Og ikke kalde mig en Stodder-Prinds!

Jeg kiender dig heel vel. Var det ey dig,

Som eengang mødte mig paa Gaden i

Min Lykkes Tid, da nys det havde regnet?

Da fasted du dig ned paa Maven for mig,

Og bad mig træde paa din Ryg, for ey

At smudfe mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang!

Aladdin.

Ha ved den Lampe, som jeg holder her
Hoit i min høyre Haand, jeg tugter dig !

Karlen.

En dristig Edd.

Aladdin.

Du vilde Pobelværm !

Hvad du kan ikke see for dine Hine
Det vil du aldrig troe. Men pas fun paa !

Gnider.

Ha seer I Alanden ? Seer I Lampens Aland ?

Karlen.

Ja vist ! See der ! Der staaer han med en Logte
Paa Hov'det hist. Jeg mener Logtepælen.

Aladdin høitidelig.

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Her i min Haand, befaler jeg dig, Slave !
At skaffe mig min Hustrue og mit Pallads
Paa Dieblifikket, her paa dette Sted ;
Og naar du det har gjort, at hænge denne
Gemene Karl paa Logtepælen hist.

Til Sværm'en.

Tag Jer iagt ! Nu kommer Slottet strax,
Staae det i Veien ej, det knuser Eder !

Han løber tilside. En stor Gloggerlatter.

Aladdin

esterat han har ventet en tidlang, seer forbittret paa den
indbildte Lampe og kaster den bort.

Ha, det var ey den rette Kobber-Lampe!

Torræderie! Hvo af Jer vilde Karle
Har lument frastaalet mig min Eyendom?

Latter.

Ta leer I fun! bag efter kommer Graaden.

I troer vel ey at jeg kan hævne mig?

Han brister en stor Steen op af Gaden og kaster imellem
Mængden. Nogle flygte, Andre trænge ind paa ham,
Drengene huje.

En gammel Mand kommer.

Gaaer Eders Ven! Forsynder Eder ey
Imod en bleg, en syg, vanvittig Ungling.

Tak Gud, at I er en borsuet Eders
Forstand, som han. — Gaae Du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graaskieg. — Ha! men hør, min Broer!
Tager ham under Armen.

Kan du mig hielpe med en lille Regning? —
Hvormange Dage er igien ialt
Af syrgethyve, naar der alt er gaaet
Gaa henved — niogtredve?

Manden.

Gen, min Ven!

Aladdin forsærdet.

Gen? Ikke meer end Gen?

Manden.

Nen, niogtredve

Og een er fyrettheve.

Aladdin

sieder ham fra sig.

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande !
Som ingenting du kold har suptrahert mig
Mit Aandedræt og mine Pulsestag.

Gaaer.

Manden.

Den arme Stakkel. Gud forbarine sig !

En assides Plads uden for Byen, bevogtet med
Palmetræer, i Nærheden af en Aae. Nat,
men klart Maanestkin.

Aladdin

Kommer gaaende langsomt, i dybe Tanker.

Hvad er en Ged ? En Løkke, som jeg kaster
Om hassen paa mig, mens den anden Ende
Jeg rækker Dievelen, at han kun frise
Kan hale til sig, naar han faaer et Bink.

Fordomt! at slig en fast indsynget Knude
 Kan ikke, som de andre, langsomt leses
 Ved Snedighed og Klogt. Standser. I Morgen altsaa!
 I Morgen er den lille Rest af Liv
 Igien fortært; den usle Tørepenge,
 Der skenkes dig, Aladdin! som en Stodder,
 Der slengtes gnavent til dig, halv i Brede,
 Halv i Medlidenhed. O blege Maane!
 Du, som afmaaler Tiden her paa Jorden,
 Hvi varst du da saa knap mod mig, du gustne,
 Indfaldne Puger? hvi var du saa farrig?
 Er ey min Drehinde mere skikket
 At høre Nattergalens Aftenstag?
 Er mine Nine dunkle, uden Klarhed,
 Som Hornet i en Tyvelygte? Duer de
 Ey længer til at see paa Farverne?
 Og er min Arm da slappet, som én Bue,
 Om Aftnen efter Dagens Vaabenbrag?
 Er denne Puster i mit runde Bryst
 Fordervet? Er den allerede træt
 Af sit ustandsede, vedholdne Slid? —
 Sy Jern! hvad vil du da de sunde Mussler?
 Giv ey det friske Blod Anledning til
 At sprudle overgivent, som et Vandspring,
 At ødse med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Dieblik at bruse med
 Hvad roligt kunde flyde mange Åar.

Du mørke, haarde Masse! Stærke Malm!
 Der kommer ud fra Bierget, som en Hævner,
 At straffe hvad som meest er giennemsigtigt,
 Forunderligt, usynligt, uden Legem:
 Den onde Villie — hvad har jeg da gjort?

Han er imidlertid kommen til Aaen.

Ney! Jeg vil ikke flagtes, som et Offer
 For grum Bildfarelse. Du stille Bolge!
 Langt blodere end Silke, giennemsigtig
 Og klar, som Sielen, Mulighedens Hav,
 Du aux bevægelige Choas, du!
 Hvoraf den storknede Natur sig reiser,
 Modtag et set, mislykket Forsøg atter
 Her i din Smelteigel. Stob mig om!

Han vil springe ud i Aaen; men standser og skuer op til
 Himlen, lægger Hænderne paa sit Bryst og siger med
 smelstet Stemme.

Hvad reiser sig her inderst i mit Bryst?
 En anden, hoy Natur; meer frie fra Formen
 End selve dette Vand. En stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erkendes for
 Staldbroder til det nedre Jordiske;
 Hvis Kraft sig yttrer i et helligt Haab,
 Hvis Næring er Samvittighed og Trost;
 Et uforstengeligt, fromt, venligt Barn!
 En Duft, som stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner. Af! en Elferinde
 Som higer trofast fuld af Kierlighed,

At savne hif sin Brudgom. Store Allah!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg, som en angrende, bodfærdig,
 Oprigtig Musselman, forrette først
 Min Bon, for jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løselig tilstukte Dør.

Han gaaer hen til Aaen for at vase sine Hænder og sit An-
 sigt for Bennen; i det samme slider han ud og styrter
 i Vandet, men saaer fal om et Klippestykke, som rager op.
 I det han gribet omkring dette, stacer han Fingeren,
 hvorpaa han har den ham af Mourreddin giænne Ring.

Ringen's Aand

lader sig slug tilsyne.

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du trænger Ringens Aand.
 Ey er det mig, som maa
 Ene tilrede staae;
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knele til dyben Jord,
 Lystre dit Magtens Ord!

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er ey end forladt?

Aanden.

Dig tusind Aander staer at tiene brat.

Aladdin.

Glyt gux mit Slot, min Brud tilbage nu!

Aanden.

Af Ningens Aand formeg et fordrer du.

Aladdin.

Af Ringen? Hvilken Ring befaler her?

Aanden.

Den Ring, som funkler paa din Finger, der!

Aladdin.

Saa hielp mig op igien af dette Vand!

Aanden.

Nu staer du atter paa den sikre Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,

Hvis du en stasse kan min Borg, min Vib?

Aanden.

Vær en ubillig, og vær u forsagt!

Hver Kraft har jo sin egen Virkningemagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Aanden.

Jeg bringer dig, min Ven! hvorhen du vil,

Jeg siger dig hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha!

Hvor stander da mit Slot?

Aanden.

I Afrika.

Aladdin.

I Afrika? Ha! jeg forstaer det. Godt!
Og hvor er da min Hustrue?

Aanden.

Paa dit Slet.

Aladdin.

Af Trolden rovet, maa hun hos ham boe?

Aanden.

Men dog sin Husbond og sin Ære troe.

Aladdin.

Saa bring mig hurtig da den lange Ley!

Aanden.

En snellere Besordring faaer du ey.

~~Denne linje er ikke læst med Aladdin.~~

Femte Aft.

Afrika.

Maddin

ligger og sover i en stor Have, under et skønt Vælestræe,
I Baggrunden hans Pallads.

Sephyr

Nu har jeg bragt Rosernes Dust til min Ven,
Omslagret hans Tinding og Fod.

Lympfa.

Og nu har min Morgendug fislet igien
Det hidlige, stormende Blod.

Fuglene i Træet.

Og nu har vi slungen og sprunget omkring,
Og quiddret saa høit udi Skye.
Fra den Tid, han fiender sin funklende Ring,
Gaa er han forstandig paa nye.

Fat Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!
 Snart, snart er din Kummer forbi.
 Da rinder saa let og fornojet dit Blod,
 Og da er du munter, som vi.

Aladdin vægner.

Hør, hvor de muntre Fugle quiddre sødt!
 Hvor dette Græs er duftende og blødt.—
 O Himmel! hvad er det jeg seer? Mit Pallads?
 Er jeg i Afrika? Var det om Ringen
 Og Ringens Aaland da ingen flygtig Drøm?
 Reiser sig.

Ja, ved Propheten, ja! Det er mit Slot.
 Et Vindveaabner sig. O store Gud!
 Det er min Hustrue, det er min Gulnare!

Gulnare i Binduet.

Hvem er, i Kappen hitt, den unge Mand?
 Hvorledes er han kommen over Muren?
 O Himmel! hvor han er Aladdin liig.

Aladdin

breder sine Arme imod hende.
Gulnare!

Gulnare.

Gud, min Husbond! Er det dig?

Aladdin.

O! hvordan kan jeg flyve i din Favn,
 Tilbedte!

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

Hun gaaer fra Binduet; en Dør lukkes op i Baggrunden,
Aladdin iles ind.

Tugle - Chor.

Længe borte fra sin Ven,
Hurtig komme sammen igien,
O hvor det er godt, hvor godt!
Hurtig skildt og hurtig modt.

En Han.

Husker du, Guldingelil!
Da vi kom fra sidste Flugt?
Træet var saa tvært og stål,
Reden rundt med Grene lukt.
Jeg kom først, du var der ey,
Kommen bort paa langen Ven,
Da vi sloi fra Norden's Jis.
Hjem til Østens Paradis.
Af! da sad jeg saa allen',
Paa den fulde Sommergreen;
Klagede min Sorg, saa mod,
Hyrder og Piger om Træet stod;
Lytted gierne til min Sang,
Bidste ey min Barm var trang.

Hunnen.

O ! jeg husker det jo nok.
 Da den lange Fugleslok
 Styrted ned fra Nord til Syd,
 Under Spil og Sang og Lyd !
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldvinge sogte i al den Stov,
 Hvor hendes elskede Mage slov ;
 Og da hun dig ikke fandt
 Fløj hun hen i Lusten svandt ;
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted quiddrende herhid,
 Lænkte : Sidder han ikke der,
 Af ! hvor mon vel da han er ?

Hannen.

O ! da fandt du mig, min Liv !

Hunnen.

O ! hvor det da var et Liv.

Begge.

Grenen, med sit blode Hæng,
 Blev vor anden Brudeseng.

C h o r.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt.

Aladdins Pallads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Af hvad du her har sagt mig, kiere Hustrue!
 Seer jeg at Alt kan blive godt endnu.
 Af min oprigtige Tilstaaelse.
 Du kiender nu vor Modgangs skulde Kilde.
 Den Snedige er mere klog end jeg,
 Han bærer Lampen med sig, hvor han gaaer.
 Det gør os vel vort Arbeid noget længer,
 Men kan dog aldrig meer end sinke det.
 Propheten signe dig, min elskete Hustrue!
 For din Standhaftighed. Tilgiv de Saarer,
 Den store Frygt, og al den Angstelse,
 Som min Letsindighed har kostet dig.
 Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt

Jeg straffet blev dersor med Skam og Dods frygt.
 Mit Mod var reent forsvundet med min Lykke.
 Nu smiler freidigt Alt paa nye, som før.

Gulnare.

Min elſte Husbond! Muhamed forbyde,
 At daarlig med min Frygt jeg ſkulde profe,
 At ſvække her dit Mod; men, elſte Ven!
 Saa ganſe ſikre om vor Welferd er vi
 Dog heller ikke. Trolden eyer Lampen!
 Og hvad er vel vor Seier uden den?
 Hvorledes faae vi den? Han giemmer den
 Indviklet i et fint og linnet Klæde,
 Forsigtig paa ſit blotte Bryst. Hvortit
 Har han en vist mig den, til Haan for dig?
 Hvor ofte har han ſøgt at giere dig
 Forhadet i mine Vine? Maar han en
 Er udreift, ſom juſt nu, ſaa pleier han
 At komme her engang om Dagen, og
 At plague mig med Elſkov, og med Omhed,
 Og frække Bonner om Gienkierlighed.
 Hidtil har min Bedrovelſe og Afſkye
 Holdt ham fra Livet. Men, min elſte Ven!
 Hvor loenge varer det? Thi jeg er vis paa,
 At iſkun Tanten om, at Tiden vilde
 Udlætte din Erindring af mit Herte
 Og komme hans Paatrængenhed til Hielp,
 Har giort ham ſaa taalmodig og ørbodig.

Aladdin.

Min Hustrue! Hør min Bon: Vær ganse rolig.
 Lad een af dine tro Slavinder lufte
 Mig ud, forsiktig, af den skulte Longang.
 Mod sunsse Fiender er man nødt at gribbe
 Til skulte Haaben. Herfra til Marrokko
 Er fun en Fierdingvei, som du har sagt.
 Indhyllet tæt i denne gamle Kappé
 Skal Trolden selv ej fiende mig igien.
 La din Slavinde vente mig ved Doren.
 Jeg kommer snart igien; men med et Pulver,
 Som bliver Noureddin et Brev fra Doden.
 Sæt du imidlertid dig ved dit Matbord,
 Og pryd dig med din allerbedste Pragt,
 At Trolden, naar han atter kommer hjem,
 Kan troe, du har forandret dine Tanker,
 Og at du ønsker nu at tækkes ham.
 Levvel saalænge, elskede Gulnare!
 Stol tillidsfuld paa mig, og vær ej bange.

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frygt,
 Som Dagen, naar den venlig nærmer sig
 Med roligt Smil til bange Drommers Lene.

De gaae.

A p o t h e c e .

A p o t h e c e r e n . Aladdin hyllet i sin gamle
Kappe.

Aladdin.

God Dag, min Ven ! Aa vil I give mig
Det Pulver, som jeg her har skrevet op.

A p o t h e c e r e n
seer paa Geddelet.

Det Pulver ? Seer paa Aladdin. Vil du have dette
Pulver ?

Aladdin.

Ja, kiere Herre ! Hold mig ikke op.

A p o t h e c e r e n .

Hvad vil du fattige Dievel med det Pulver ?
Har du vel Raad til at betale det ?
Een saadan kraftig, sielden Medicin !
Hvad vil du med det ? Ved du det er Gift ?
Vil du forgive dig ?

Aladdin.

Ney, ikke mig

Men Andre.

A p o t h e c e r e n .

Andre ? Andre ? Endnu bedre !
Flux følg mig hen til Cadi !

Aladdin.

Hør min Ven !

Jeg vil dog give Jer et kierligt Raad.

Apothekeren.

Et fierligt Raad? Og hvad er det?

Aladdin.

I altid

Skal lade Folk smukt tale ud af Mund'en.

Apothekeren hidsig.

Zael! Har du ikke sagt du vil forgive?

Hvad? Kan du nægte det? Og hvis det var
Dig selv, saa sik det være, som det er.

Men Andre! Andre til! Det er det bedste.

Hvem vil du da forgive? Strax bekiend!

Det bliver en fordomt Historie.

Hvem vil du sende i den anden Verden?

Aladdin rolig.

Fluer!

Apothekeren.

Hvad?

Aladdin.

Fluer!

Apothekeren.

Fluer?

Aladdin.

Rigtig.

Apothekeren.

Drabe Fluer

Med dette kostelige, sieldne Pulver?

Aladdin.

Seer J, jeg er en vederhæftig Mand,
 Det kommer mig just en saa noie an paa
 Ret lækkert at traktere mine Fluor
 Engang i mellem.

Tager en Guldpenge op og rækker ham,

Apothekeren.

Ja see saa! See saa!

Det er er en anden Sag, min gode Mand!
 I taer en ilde op min Hastighed!
 Med slige Ting man være maa forsiktig.
 Man har jo dog en Slags Samvittighed!

Aladdin

Ja det forstaaer sig selv. Men siig mig nu,
 Naar man vil dræbe ret en dygtig Flu,
 Hvor meget har den nødig da?

Apothekeren venlig.

Min Herre!

Det kommer an paa Fluens Størrelse.
 Hvis det er det almindelige Slags,
 Saa kan J gierne med et ringe Gran
 Glæae nogle Tusinde ihiel, naar kun
 J blander Gisten med lidt Vand og Sukker.

Han flyrer ham Pulveret.

Aladdin

i det han putter det i Lommen.

Men — naar nu Flu'en er saa stor, som J?

Apotheker en angst.

Gaa stor som jeg ? Ja tænkte jeg det ikke !

I vil vist giøre en Ulykke med det.

Gaa stor som jeg ? Hvad er det for en Snak ?

Gaa stor er ey den største Hesteslue.

Aladdin bestandig rolig.

Ja seer I vel ! Den Ting den har en Hale.

Jeg svær Jer til, at jeg vil dræbe Fluer ;

Men da de er i Hov'det paa en Mand,

Gaa maa han jo ha Pulvret ind i Munden.

Apotheker en.

Du hellige Prophet ! Hor, jeg gør Anstrig !

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. I har vist
Saamegen sund Forstand, at I begriber
Hvor let det er mig, hvis I blier uartig,
At klemme Jer om Halsen saa I gaber.

Og saa er det : at stikke Pulveret
I Munden paa Jer og at løbe bort
Et Diebliks Forretning, som I seer !

Apotheker en.

Det er jo ret et Dievels Menneske !

Gaae hen for mig, og henret hvem I vil,

Naar kun I sparer mig, min Hustrue og

Min lille Hassan, med de sive Been !

Aladdin.

Tarvel, min Ven! I kan jo vel begribe,
At det var Spøg altsammen. Vær I rolig.

Gaaer.

Apothekeren

seer øster ham,

Hvem veed hvortil den Karl vel er capabel?
Men betaler strax og ræsonabel.
Af! man maa taale meget, nuomstunder,
For ey at stode sine bedste Kunder.

Gaaer ind.

Alladdins Pallads.

Gulnare, hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ta Barn! nu staaer han hist i Kabinetet,
Set ved den store Spisesal, at han
Kan høre hvert et Ord der bliver talet,
Dg komme frem naar det er Tid.

Gulnare sørger.

Af Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

A m m e n.

Mit Barn!

Det maa du ikke være. Vær du frist!

Hvad er der i at slaae en Trold ihiel?

O! lad mig see at du betaler ham,

Den onde, visne Beenrad, sit Bedrag,

Som jeg befordred, skont uskyldigvis.

Af, du kan troe mit Barn! at jeg har havt

Ret mangen vaagen Nat for den Sags Skyld,

Og grædt dersor, ret mangen, bitter Time.

Men nu er det forbi. Vær nu kun rolig!

Pas paa dit Snit, og lad dig ej forblusse!

Jeg har alt ladet Spisebordet opslaae

Midt i den store Sal. Maar nu han kommer,

Saa skal du byde ham et Aftensmaaltid,

Det sidste haaber jeg i dette Liv,

Ifald du blander med Behændighed,

(Hvad ej jeg twivler om) det hvide Pulver

Med Vinen, i den funklende Pokal.

Gulnare.

Ja, kiere Moder! jeg vil være rolig.

Jeg seer, paa dette Værk beroer vor Skiebne.

A m m e n.

Og altsaa paa din egen Villie, Barn!

Vær uden Frygt! Spar ey paa Pulvret, Barn!
 Kom det altsammen i; ryg Bægret vel!
 Thi seer du, for at han skal intet mørke
 Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat
 De store Solvpokaler ind paa Bordet,
 Istedet for de brugelige Viinglas.
 O! hvor vil Trolden blive hoist forelsket,
 Naar han dig seer i denne Hoitidsdragt.
 Mit kiere Barn! Du er dog ogsaa ret
 Den Smukkeste blandt Kvinder, jeg har seet.
 Min Melk er kommen dig ret vel tilpas.
 Hvor tryllende det hvide, blode Atlaſſe
 Omholger dette ranke, snekkre Legem!
 See, hvor det klare Demayts-Velte slynger
 Sig om den tynde Midie, medens Silken
 Vellystig svulmer op om Barmen her,
 Og runder sig, glatglindsende, forneden
 Omkring de trinde Lænder. Kiere Barn!
 De blodige Rubinier om din Hals
 Forhsier din ungdommelige Hvidhed,
 Og staae dog langt tilbage for din Mund.
 Gaae fun, mit Barn! Og naar til denne Skønhed
 Du lægger et Kvintin af Venlighed,
 Saa blinder du saaledes Troldens Øie,
 At du kan blande Giften aabenlyst.

De gaae.

Cabinet.

Aladdin.

En Hob Klæder hænge omkring paa Væggene.

Aladdin.

Da, Hændelse ! du usformodentlig
Har bragt mig i mit eget Klædningskammer,
Saa falder der mig dog et Indsald ind.

Søger omkring og finder endelig en Klædning.

Her er den. Rigtig ! Her, her er den Klædning,
Som Noureddin forærede mig, som Fætter.

Den vil jeg tage paa, og rede ud
Mit Haar, som dengang just jeg brugte det.
See her ! Her er den hoie Glitter-Turban,
Som fulgte Klædningen.

Han klæder sig om.

See saa, nu er

Jeg klædt i samme Dragt, som sidste Søndag,
Da vi fik giort den smukke, lille Lyfttour
Til Biergets Hule, for ihiel at sultes.

Du ædle, fromme, faderlige Fætter !

Nu skal jeg atter see dig i dit Blik,

Maar Doden dæmper har dets lummse Lue.

Tak være dig, min skionne Demantsring !

Den glemte han, og glemmer den bestandig ;

Chi Allahs Willie dysser hans Erindring

I Sovn. Jeg seer fra Hindvet naar han kommer.

O gud det allerede var forbi !

Betrugter sin Ning, betænker sig et Sieblik, og støder
den derpaa imod Bæggen.

Ringens Aand flug.

Hvad vil du mig, min ædle Herre?

Aladdin

Mey!

Tie stille! Tie! Jeg vil slet intet vide.
Det var et ubetænksomt, daarligt Indsald.
Jeg vilde spurgt dig om min Skiebne, Slave!
Du veed jo Alt. Jeg vilde forud vidst
Hvorledes denne Hændelse løb af.
Men tie! Tie, kiere Slave! Hvad er Livet,
Naar det nødvendig forud er bestemt?

Ringens Aand.

Frygt ey, min ædle Herre! Hvad din Slave
Plat ey formaaer, det frister ham ey heller.

Aladdin.

Har du ey sagt, at du kan aabenbare
Mig alting?

Ringens Aand.

Jo. Men derved maa forstaes
Hvad der er skeet og seer, thi hvad der skal see,
Er skult for mig, som det for dig er skult.

Aladdin.

Saa seer du ey i Fremtids Lufte Bog?

Ringen's Aand.

Umiddelbart vel en, men middelbart,
Førden speiler sig i Oldtids.

Aladdin.

Siig!

Hvorledes klarer det dit Fremtids Blif?

Ringen's Aand.

Hvo Frøet, Saaningen og Jorden kiender,
Kan ogsaa give Nys om Blomstens Art,
Skjont endnu en den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Gaa siig mig, vise Aand! Hvad spaer du mig?

Ringen's Aand.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Nummet,
Det kræver Spaadommens Natur, min Ven!
At derom ikkun tales kan forblummet.

Da faaer du først din tabte Skat igien,
Maar bort du rydder hvad der er til Hinder.
Iwald det lykkes dig, da har du den.

Chi Mange tølles maae, som Lampens Kiender.
For dette flør at vise dig, saa vil
Jeg pege til de halvsorglelte Minder.

Den sieldne Lampe driver, rundt, sit Spil,
Fordeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke,
Thi samlet er den saare sielden til.

Een har det Ydre, som man falder Lykke,
Een har det Indre, som man nævner Vand;
Borenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensveitset, ved et magist Baand,
Den glæde kan, thi uden Lykke mattes
Din Siel; og hvad er Lykken uden Aland?

At altsaa den med dristig Haand kan flettes,
Der kæmpes maa, først efter mandig Strid
Dens fulde Værd af Eiermanden flettes.

Hvo ey nu fødtes under Stiernen, blid,
Hvo fun sik ringe Held og sparsom Eve,
Tremvirket fun til Massen for sin Tid;

Den ofte sig med Raserie vil hævne,
Wil ændre Viisdoms Plan, og haaner den,
Fordi den ham ey meer har villet levne.

En selsom Daarlighed ham river hen;
Skjont født til Skal han stolt vil være Kierne;
Og Herre, skjont han skabtes til en Svend.

Mod denne Vanvid maa sig Kraften værne.

Gud lagde dybt den i sin Yndlings Barm,
Det Slette, Nedrige han bort maa fierne.

Paa dobbelt Maade yttrer det sin Harm :

En tom, forfængelig vil op sig kæmpe,
Med malmlos Flid, med nervesvækket Arm;

En søger kun det Gode ned at dæmpe,

Gordi naar Alt er uden Værd, som han,
Sig Alt skal efter Usselheden lempe.

I sald mod disse To du holder Stand :

Gorfængelige, tomme Drift, som blegner
Misundelig til Kraftens kieke Mand ;

Og denne Glethed, som i Polen segner,

Som kiender ikke Livets Herlighed,

Som efter egen Smaahed Alt beregner —

Maar disse du har stødt med Vælde ned,

Kieke, i den allerædleste blandt Kampe,

Flyer Mørkets Forhæng, som du sondersled —

Og herligt straaler din gienvundne Lampe.

Han forsvinder. Aladdin synker hen i dybe Tanker.

Den store Sal.

Gulnare. Noureddin.

De sidde sammen til Taffels.

Gulnare
lægger Noget paa hans Tallerken,

Tag dette Stykke, Kiere! det er bedre.

Noureddin
venlig paa sin Maade.

Jeg er en Fræsen, elßede Gulnare!
Et Stykke har jeg, iblandt alle Stykker,
Kun higet efter, det var dig, min Dronning!
Jeg er en verslighiis, erfaren Mand,
Altting har jeg forsøgt og giennemskuet.
Naturen skienkte mig en virksom Giel,
Der kaster sig paa Alt, som Morgenduggen.
Kun Kierlighed har jeg endnu en prøvet,
Den skienkte Lampen mig. Dens bedste Værk!
Troer ey, at jeg er saa forelsæt i Lampen.
Den Ere, ved min Glid at fange den,
At jeg kan sige: Engang sik jeg dig,
Trods al din Modstand, ved min egen Klogskab,
Det er den bedste Nydelse, den gav mig.
Og saa, som sagt, at jeg sik dig, min Dronning!
Goel kun engang hvor varmt mit Hierte banker.
Saa vældigt har det aldrig slaact for.—
Men hvorsor var du for saa kold imod mig?

Gulnare.

I veed, det er ey let at tvinge Smerten,
Og vende strax sig til en stor Forandring.

Moureddin.

Det veed jeg, min Hyrdinde! Ja, det veed jeg.
Jeg veed hvad der kan vides her i Verden.
Naturen syntes ret at have skabt mig
Til noget Stort, den gav mig mange Evner,
Som der behoves til at blive viis,
Jeg mener nemlig til at vide Alting.
Hukommelsen var sterk hos mig, som Barn,
Og dertil kom nu at jeg havde Orm,
Gaa gad jeg ikke leget med de Andre;
Var vranten, syg; men sad imidlertid
Og læste mine Lectier paa min Skammel,
Imedens de Andre gif og saae paa Maanen
Og Blomsterne, og sloges alt iblandt.
Da jeg blev større, vilde de forført mig
At løbe efter deres Fruentimmer;
Men dertil var ieg altfor dydig; havde
Desuden ingen Lyst og Drift dertil!
At driske nu og giøre Maaltid med dem,
Det gad jeg heller ey. Jeg havde ingen
Sardeles Appetit, og Vinen svækker.
Propheten gjorde vel, da han forbod den.
Imidlertid saa steeg min Wiisdom saadan,
At efter megen Moje, Mattevaagen,

Jeg endelig tilfistet sig grundet ud:
 At der var til en Lampe her i Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Ild.
 Den har jeg nu bestandig grebet ester —
 Og sig den endelig, som du har seet!

Gulnare.

Ja, kiere Ven! det har jeg.

Mour eddin.

Dersor vil jeg

Mu ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Hidtil har jeg kun lidet Omgang havt
 Med Qvindfolk. Ting af større Vigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Siel!
 Bestandig henvendet paa en værdig Gienstand,
 Har ikke denne lette Barnlighed.
 Min Tunge er ey vant til smidig Sniksnak;
 Og mange Aars udholdne Mattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Men svækket er jeg ey. Om Aftnen tor jeg
 Dog ikke spise meget, eller hvad
 Der kræver sterk Fordsielse. Min Mave
 Er ikke med det bedste. Folk af min Stand,
 Som ikke har ret stor Bevægelse,
 Maa spise lidt kun, og hvad let fordsies.

Gulnare.

Det er fornuftigt!

Noureddin.

O! mit gode Barn,

Jeg taler altid sindrigt og fornuftigt.

Dertil er du vel ikke vandt hos denne

Førælte, taabelige Knos?

Gulnare.

Ih nu!

Lidt Spog kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! — Med Maade dog, og yderst sielden.

Jeg hader det, som andet Specerie;

Det heder Blodet og fordærver Maven.

Dog, naar det er en hvæsstet Vittighed,

Som træffer bittert paa sit rette Sted;

Maar sharp den rejsen Wildskab, Sværmerie,

Og denne dumme, slade Drengestolthed,

Der brauter med en lykkelig Natur,

Og ikke med hvad der er Selverhvervet,

Gaa laer jeg det endda passere; men

Hvad denne overgivne Kaadhed angaaer,

Som ingen anden Hensigt har end Kaadhed,

Gaa væmmes jeg derved, som Manden væmmes

Bed Sukker i en savlet Barnemund.

Gulnare.

Endnu et Stykke!

Noureddin.

Ney, min elste Dronning!

Ifald jeg spiser meer, kan jeg en sove,
Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt silde. Det er mørkt; og Himlen
Staaer fuld af Stierner.

Moureddin.

Hine Stierner lyse
Om Natten fun. Jeg seer to Stierner for mig,
Der lyse huldt om Dagen, som om Natten.

Gulnare.

I smigrer!

Moureddin.

Alt har sin Tid, siger
Den store Salomon. Nu er jeg Beiser,
Maar jeg er bleven Mand, saa vil jeg meer en
Betiene mig af slige Lignelser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarsstab.

Gulnare.

Hvad falder man den store Stierne, hisset,
Som funksler med et usædvanligt Lys?

Moureddin.

Jeg kan en see med blotte Hine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsning.
Men bie, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stiernen skulde funkle?

Gulnare.

Der, over Ebbletræet!

I det Noureddin liger paa Stiernen, lastet Gulnare Gift,
pulveret i sit Bæger.

Noureddin.

Ih mit Barn!

Gaa kiender du ey engang Hundestiernen?
Tiltrække Nattens Stierner sig da ey
Din stadige Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funke,
Som bedre Bomster i en bedre Hauge.
De vinke mig med deres milde Blif,
Som smaae, uskyldige, lysklædte Engle,
Fra Jorden venligt op til Paradiis.

Noureddin.

O! det er Sværmerie. Ney, hvad jeg mener,
Fornoier det dig ey, at fiende Navnet
Paa hver en enkelt Stierne, og at vide
Hvor den skal staae paa Nattens visse Tider?

Gulnare.

Af! det er aldrig faldet end mig ind.
Gaa har da alle disse Stierner Navne?

Noureddin.

De fleste, Barn! De fleste, Barn! Vi har
Endnu tilbage ickun Melkeveien,
Der har vor Herre været lidt confus;
Dog, Lid og Glid kan giøre Underværker!

Gulnare.

Gaa denne Stierne kaldes Hundestieren?

Moureddin.

Ja, Barn! Det er min Stierne, det er den
Hvorunder jeg er født til Verden.

Gulnare
ryster Gifbægeret.

Ej!

Men er det sandt, hvad jeg har ladt mig sige,
At Stiererne skal have en usynlig
Indsyndelse paa Menneskenes Liv?

Moureddin.

Ja, det er noget nærligt sandt, min Dotter!

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men af, hvad tænker
Jeg da vel paa. Jeg blander mig forvoven
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ej det Ringeste forstaaer.

Moureddin.

Tael kun fornuftig, Barn! Det gør dig altid
Langt stionnere i mine Hine, end
Du forhen var.

Gulnare.

Nu, kiere Moureddin!

Da det er kommen dog saa vidt med os,
Saa vil jeg ikke vægre mig, min Ven!
Ved, ester persist Wiis, at driske Jaord. —

Men Himmel! det er sandt, jeg har en Husbond,
Hvorledes kan jeg bryde ham min Troe?

Noureddin

med et kolde Smil.

Vær ubekymret. Drift med mig i Asten!
For Brylluppet skal jeg nok saa det mage,
At du har ingen Trofast meer at bryde.

Gulnare

Scriber Bægeret begeistret.

O I henrykker mig! Saa kom da nu,
Dg byt, paa persif Viis, det fulde Bæger
Med Eders Siels Veninde. Tom det ud!

Noureddin hytter.

Hver Draabe skal besegle dette Baand.

Han kommer Bægeret.

Gulnare

sætter sit, stirrer først paa ham og dernæst ud af
Binduet til Himlen.

Mig synes Hundestieren blegner.

Noureddin.

Ha!

Veninde! Jeg faaer ondt.

Gulnare skelhende.

Vær rolig, Ven!

Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha! Jeg bliver kold!

Jeg kan ej røre mig, mit Øie mørknes,
 Og i min Indvold raser Dødens Smerte.
 Værenaabner sig sagte i Baggrunden.

Aladdin

træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med langsomme
 Skridt og med Armene overkors hen imod Moureddin,
 standser i nogen Afstand, betragter ham en tidlang og
 siger derpaa i en rolig Tone.

God Aften, Fætter!

Moureddin.

Dod og Helvede!

Aladdin!

Han vil gribe efter Lampen paa sit Bryst, men hans
 Haand synker magtesles ned.

Aladdin.

Vie, jeg skal hielpe Jer; det er nok Lampen,
 I famler efter?

Han tager den ud af Moureddins Barm og rækker ham den.

See der er den, Fætter!

Jeg lovte Eder den jo, paa mit Ord,
 Naar først jeg heelt var kommen op af Hulen.

Moureddin
 gribet efter den, hans Arm synker.

Aladdin
 vender den for hans Øine.

See! hvor den funklar i sin Kobberlue.

I har poleert den, seer jeg, sden sidst.
Gaa tag den, Fætter! Lad Jer ikke nøde.

Noureddin.

Aladdin! Ha! du har forgivet mig.

Aladdin.

Det har jeg, Fætter! Et forgiftigt Kryb,
Som bruger den af Skiebnen givne Livskraft
Til Graad fun, for at bringe Død og Rædsel.
Maa fældes paa sin egen, lummse Viis.
At vandre aabenlyst mod den var Vanvid,
Da strax den vilde grike til sin Graad.
Jeg haaber at forsvare det for Gud,
At jeg i dig har seet en giftig Bræmse,
Hvis hele Liv, en vild, begierlig Sorst,
Blev slukket i Begierlighedens Hæger.

Noureddin dør.

Gulnare.

O Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde!
Forson dig i dit Kammer. Denne Dodning
Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.
Desuden — du forstaaer hvad jeg vil stige.

Gulnare.

Ta, lad mig gaae. Jeg taaler ey at see
Den stærke Aaland, saa lidt som dette Liig.

Hun gaaer.

Aladdin

seer efter hende. Naar hun er borte gnider han
Lampen.

Lampens Aaland

giennem Binduet.

Hvad vil du, Herre! See jeg venter paa dit Ord.

Aladdin.

Leg dette sorte Liig ned i den sorte Jord.
Og naar du det har giort, il da paa hurtig God,
Og sæt mit Pallads hen der, hvor det fordum stod.

Lampens Aaland.

Saa hurtig lyder jeg dit strænge Magtens Bud,
Som du i Lusten seer et hvidligt Stiernekud.

Aladdin fortrolig.

Du tænkte sikkert ey saasnart at seue mig,
Med Lampen i min Haand, at kunde byde dig?

Lampens Aaland.

Jeg tænker ikke, alt hvad Allah mig har skient,
Er det at rette ud, hvad Lampens Drot har tænkt.

Han forsvinder med Liget. Aladdin gaaer ind i Sidebælset.

I s p a h a n.

Sultanens Sovegemak. Soliman ligger og sover under en Thronhimmel. Hans Hofnar kommer ind med et stort Klæde om Hovedet, gaaer hen til Sengen og rusker i ham.

M a r r e n.

Hey ! Sultan ! Sultan ! Troendes Geherfer !
 Du har jo eengang dog paataget dig
 Det Kæmpeværk, at vaage over Landet !
 Er det da nu Maneer, at ligge saadan
 Og snue ud paa Formiddagen ? Hvad ?

Soliman vaagner.

Hvad vil du, Mar?

M a r r e n.

Næt og Nætfærdighed !

Iſald en Mar har ogsaa Næt.

Soliman.

Hvad er der ?

Er det saa fulde, siger du ?

M a r r e n.

Gaa fulde,

Alt om du reiser dig paa Tæerne,
 Gaa naaer du med din Haand dog ey til Solen ;
 Gaa hoit er den alt over Horizonten.
 Men nu vil vi ey tale meer om den.
 Jeg har en Bule her, midt i min Pande ,

Som er af mere Vigtighed end den,
Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige ?

Maren

Easter sig paa Knæe.

Stormægtigste Monark ! O du, hvis Tinding
Maaer til det Øverste af Caucasus ,
Ta selv til Ararat, som Mogle mene
Er endnu høiere, hvor Noah stranded ;
O du ! som strækker ud din'ene Arm
Til Ganges, og den anden vældig til
Det sorte Hav ; o du ! hvis brede God
Staaer, herrefast, paa alle Jordens Søatte,
Hvis Pie lever i fortrolig Omgang
Med Himmelens Stierner ; hor din Tiener's Klage !
Og, hvis du ikke er en reen Eujon ,
Gaa giv ham Ret !

Soliman.

Hvad er der hændet dig ?

Maren.

Forbandet være slige Bygninger,
Som kommer og forsvinder og som kommer
Alt efter eget Indfald ! Hvad er det ?
Skal vi forandre nu vor gamle Menning
Om Husene ? ja, endnu meer, om Slotte ?
Er de ej længer faste Eiendomme ,

Men fun Losse, rørligt Gods? Forbandet!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestæts-Forbrydelse!

Soliman opmærksom.

Forklar dig!

Maren.

Herre! Jeg er fun en Maren,
 Et tosset Malehoved, som du veed;
 Men en den Klogeste i hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig iagt for saadant.

Soliman.

Tael, eller frygt min Brede.

Maren.

Nu jeg taler.

Jeg er en Orm, du er en Elephant!
 Jeg er et ringe Kid, du er en Oxe!
 Jeg lyder dig. Saa skyd da fra dit Øre
 Nathuen bort, og anstreng din Forstand! —
 Som jeg i Morges git omkring og sorte
 Mit Legem og husvalede min Siel
 Ved Solens Opgang, hvis hoirøde Kugle,
 Midt i det østligule Skær, saae ud
 Som dit høisyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hør fun! hvilke lignelser.

Narren.

En Dovlnessens af Smiger, som du seer!
 En Anden vilde i det Høieste,
 Paa kummerlig Maneer, her sammenlignet
 Dit Blod med Solen. Det vil lidt forstaae!
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

Soliman.

Tael! eller jeg skal sammenligne den
 Med dit.

Narren.

Nu veed du vel, (og hvis du ikke
 Jist veed det, hør det forstegang af mig)
 At Piet blindes ved at see i Solen.
 Da altsaa nu jeg vilde gaae tilbage
 Op mod dit Slot, og gif saadan i Tanke
 Og grundede, (du veed jeg er en Nar,
 Og at min Grublett er en Narrefeit)
 Gaa gif jeg til, og lod mit Hoved hænge,
 Og skyndte mig; thi paa den store Plads
 Var der jo ingenting at gaae af Vey for!
 Den Tanke kom mig dyrt at staae, thi inden
 Et Ord jeg vidste af det, stodte jeg
 Mit Tankeværksted saa fordomt og haardt,
 Gaa sur det svolmed med en saadan Hale,
 At hvis en Græfer morder mig, saa troer han
 At jeg er Zeus, og at mit Hoved strax
 Skal giore Barsel med Pallas Athene.

Soliman.

Hvad stodte du dig paa da?

Narren.

Nu hvorpaa

Bel andet end paa det fordsnre Slot?
 Som spørger ingen ad om det maa gaae,
 Og heller ingen ad om det maa komme,
 Men folger ene sin Comoditet.

Soliman.

Aladdins Pallads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter!

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja det veed jeg ikke,

Thi hende stodte jeg mig ikke paa.

Men denne Rolle her af Pergament

Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, kiere Nar!

Læs høit, og tydeligt, og uden Tagter.

Narren læser.

Ham, Gud allene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Hersteb og

Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud
det evig blomstre.

Den ringeste af dine Undersaatter, ringe som
et i Lusten flyvende Gnug, Aladdin Mustaphas
Søn, forkynner sin i høj Grad høie Herre, stor
som Salomon, den Almægtiges Skygge, den Barm-
hertiges Statholder, Belgierningernes Åabenbarer,
Jordens Herre, Soliman Persiens Sultan:

Ligesom den evige Guds Maade ubegrivelig kom
og veeg fra Eders troe Tiener, saaledes er den nu
atter vendt tilbage. Slottet for Eders Pine, paa
den gamle Plads, tiener heri noksom til Bevis.
Saasnart Eders Slave, hvem Eders Mildhed og
Maade skienkte sin Dotter, er kommen tilbage med
hende fra en Valsart til den hellige Prophets Tem-
pel i Mekka, for der at afvæsse Gielens Stov, der
saa lettelig klæber sig paa under Livets Reise, og
for at takke Allah for sin Maade, især han med
lettet og renset Hjerte, at kaste sig for Eders
Godder.

Statholderækabets og Herlighedens Stierne
komme altid over Eder, fra den overvindende Himmel,
med sit Skin og sin lyse Glands.

Soliman.

Ha, er det sandt! Siig, staer det alt i Brevet?

Maren.

Troer Du at jeg kan digte ud af Hov'det?

Soliman.

O hielp mig op af Sengen da! O skynd dig!

At jeg kan see om det er sandt! Kom, skynd dig!

Maren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Herre!

Soliman.

Ifald jeg saae den, hvad beviser det?

Man kan jo stode sig paa mange Ting,

Dertil behoves ingen Trylleslotte.

Desuden seer jeg ey engang en Bule,

Men kun et Klæde om dit Hoved,

Maren.

Vantroe!

Gaa kom da lad mig hielpe dig, min Dreng!

Du bliver gammel nu. Der er din Kaabe!

Wil du hae Kronen paa? Hvor er dit Cepter?

Jeg troer, at det er rullet under Sengen.

Hør er det! Ty hvor det er støvet til!

Han visker det af og flyer Sultanen det.

Kom nu, saa skal du strax saae Syn for Sagn.

Soliman

gaaer til vinduet.

O Himmel! det er sandt. O Gud, mit Barn!

Gaa skal jeg atter see dig før min Død?

Gaa skal du trykke mine Nine til?
 Og — O jeg maa derover! Flux assled!
 At jeg kan see om det er intet Blindværk.

Gaaer

Narren allene.

Og hvormed vil du see det, Soliman?
 Med blinde Nine! Jeg maa altid lee,
 Maar man paa dette lille, sorte Kul,
 Der laaner al sin Smule Gnist paa Borg,
 Tor nævne Blindværk. Hvad er Blindværk da?
 Har ikke Alt i Verden sin Betydning?
 Og hvad er Sandhed? Er det Sandhed, at
 Badsticeren, hist, igaar kom drukken hjem?
 At Casem kan en taale Hvidelog?
 At Ali øder meer end andre Xi?
 Alt hvad der vækker en Idee om ham
 Hist oppe, og om det, som han har giort,
 Den Sprække, hvorigennem et bevæbnede
 Og kraftigt Pie fundum ind kan titte,
 I Kamret hist, hvor Dreierbenken staaer,
 Er Sandheds Ven, og hvad det seer, er Sandhed,
 Saaledes som den groer i dette Clima.
 Den anden Sandhed har en Åoe paa Marken,
 Der stirrer paa et Træ med dumme Nine,
 Halv ubevist, imens den tygger Drov.
 Alt kaldes Blindværk hvad en ligefrem
 Sig med det grove Hverdags-Liv forener!

Det er det rette Blindværk! Altsaa er
 Nok Blindværk egentlig i Grunden Dumhed?
 Ja, hvis jeg ikke var en Mar, ved Allah!
 Jeg funde næsten troe jeg havde Ret.

Gaaer.

M e F f a .

En stor Plads. I Baggrunden den store Mo-
 skee. En utallig Sværm af Piligrimme,
 Dervischer, Abdaller og Kalendere.
 Foran Aladdin og Gulnare, i Pil-
 grimsklæder, med Vandringssvæve i Hænderne.

Gulnare.

O, min Aladdin! hvor mit Hierte nu
 Er let igjen; og er ey dit, min Ven!
 Det samme?

Aladdin.

Jo, min Hustrue. Stille Noe
 Nu hersker der, hvor for Bekymring sad.
 Det er en stor Husvalelse og Trost,
 At bede fromt til Gud og takke ham;
 Thi den, som stoler daarslig paa sig selv,
 Gaaer stolt, hovmodig frem en stakket Tid,

Gaalænge intet Vanheld møder ham;
 Men møder det, da har han ingen Tilsugt
 Og ingen Trost, da seer han fun i Skiebnen
 En grum Tyran og nødes, at fortvivle.

Gulnare.

Det Dieblik da ned jeg bukfed mig,
 For inderligt og front at kyssé hisset
 Den sorte Steen, hvorpaa vor Stammefader,
 Den hoie Abraham, har sat sin God,
 Da faldt en Steen bort fra mit Hierte, som
 Var mere sort og mere tung end den.

Aladdin.

I morgen gaaer en persisk Caravane,
 Saa vil vi langsomt drage hjem med den.
 Du veedt jeg giemmer Lampen paa mit Bryst,
 Og Ringen sidder fast omkring min Finger,
 Men hverken Ringens eller Lampens Vander
 Skal giore os vor Reise magelig.
 Som fromme Pilgrimme vil vi drage,
 Og dele med de Andre deres Haar.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hist den smukke Mand?
 Han er ey klædt som Pilgrim, som Dervisch,
 En heller som Abdalla og Kalender.

Aladdin.

Hvor, Elste?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham da ey?
 Ham i den hvide Underkiele, aaben
 For Bryset og med brede, vide Armer!
 Hans Kjortel derimod er ærmelos;
 For Turban har han en høipullet Hue;
 En Lasse giorder sig om Livet, hvori
 Der stikker Boger, Blækhorn og Papir;
 Og flagrende et broget Blomsterflor
 Sig slunger set omkring den hoire Skulder
 Og venstre Arm.

Aladdin.

Det er en persif Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
 En Strengeleeg, nu spiller han og synger.

Aladdin.

O kom da, lad os lytte til hans Ros!
 Hvo elßer ey den hulde Digtekunst?
 Selv Hieldet yttrer med sin høie Gienlyd
 At det har Sangen fier. Ved Nattergalens
 Sølvklare Stemmeaabner Rosen sig,
 Kamelen hopper set igjennem Dalen
 Ved Lyden af sin Forvers Tryllesvite,

Og skulde Mennesket da ikke frysdes
Bed Diatekunstens Unde? O! saa var han
Jo mere føleslös end Fjeldets Steen.

Sangeren

griber i Strengene. Neppé mærke de forsamlede Clarer
dette, førend de skynde sig hen og omringe ham i en tæt
Kreds, naar Alting er stille begynder han.

Du fromme Sværm! du hulde Vandringsskare!
Lad mine Harpetoner løffe dig!
Jeg i en hellig Gang vil aabenbare
Det gamle Sagn, som her besieler mig.
For ud at sone dine Synder, svare,
Herhid med Bon du har begivet dig,
Hvor Patriarkens God har sat sit Stempel,
Hvor helligt hæver sig Prophetens Tempel.

Alt hvad der der seer i Verden snart forsvinder,
Den største Handling varer kun et Blund,
I gamle Zifferer, som i gamle Minder
Den fromme Kronnik søger Lilflugt kun;
At Glemmels Taage ey den overvinder
Maa Sagnet vækkes, tolkes mangen Stund;
Og for nu svundne Liv tit at forynge
Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Asars Son i forduns Dage

Drog med sin Hustrue fra Egypti Land,
 Den rige Frugtbarhed han lod tilbage
 Og frygted ikke for arabisk Sand;
 Ned satte han sig med sin gamle Mage
 Ved Arasat, den sterke Hovidsmand;
 Araberen, hvis Kraft kan intet hæmme,
 Lod snart ham Nilens dørse Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Drinde,

Og hverken fyrig længer, eller ssion,
 Gaa gif han til en ung Araberinde
 Og avled med den friske Moe en Son.
 Men Hagar tiente Sara som Slavinde;
 Thi skulte hun sin Frugtbarhed i Lon.
 Og da nu Tiden kom, hun skulde føde,
 Gaa gif hun ud i Ørken, vild og øde.

Med Kierlighed og Frygt var Hierket blandet,

Hoit Partriarkens Nest i Ørken lod.
 Tilsidst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
 Med et fuldvægtigt Foster i sit Skød.
 Hun smægted og hun længtes efter Vandet,
 Som hoit i Lusten frem af Jorden brød;
 Thi Barnets God et Væld strax havde tvunget
 At springe der; hvor intet for var sprunget.

At Hagar nu af Vandet funde nyde.

Som vildt og stansfuldt op i Lusten sprang,

Til Abraham med Sand det til at flyde

I dæmpet og i rolig Kildegang.

Derpaa Forældrene sig monne fryde

Bed Barnets Navn, sang en hellig Sang,

Og toede det i klare, kiolne Øveld,

Og gav det Navn, og det heed Ismael.

Ismaelitter! Dersor loffer Eder

Den nogene Ørk saa selsomt i sin Tavn,

Hvor intet Palmetræ med Skogge freder,

Eg dog den rasse Nytters Fodeslavn;

Hvergang I kommer til en enkelt Eder,

Da hvidsler den Jer Stammefaders Navn.

Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,

Hans Aand igjennem Ørken sig bevæger.

Kort efter Sonnens Fødsel huld fremtraade

Før Abraham i Dromme Gabriel.

Dig skenker, sagde han, Jehovas Maade.

At bygge ham et Huus ved klaren Øveld,

Som nylig født, med spæden God optraade

Din førstefodte Son, din Ismael.

Lad hoie Piller hvalte Hvælvning bære,

Og giør et Offer der til Herrens Ere.

Da Abraham, den fromme Herrens Mand,
 Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
 Hvor der er intet uden Flyvesand,
 Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
 Da sørkte Gabriel sin Lillievand
 Og sagde: Elste! Du skal Huset bygge
 Gæst paa din Troe, den skal du ikke slippe,
 Gaa bygger du dit Tempel paa en Klippe.

Og ned fra Gierget Arasat, høst oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsslot!
 Der løste sig fra morgenrøde Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblok,
 Og delte sig, og faldt i rige Skokke
 Til Kilden ned, og der var Stene nok.
 Og Abraham tog Stenene fra Fieldet
 Og bygged Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da en Marmorsteen nu blev tilbage,
 Af mægtigt Omfang og af sieldent Brud,
 Da hæved den sin Rost med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa tæffes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren høit behage.
 Da traade Abraham paa Almagts Bud
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig klæber
 Sig fromme Slægters fromme Andagtslæber.

Og — o hvor underligt det Store mødes,
 Af Allah elsket frem og forudseet!
 Der, hvor han Ismael lod forduin fødes,
 Han fødes lod vor hellige Prophet.
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brødes,
 Som mange Slægters Nine havde seet,
 Det reiste sig med dobbelt milde Miner,
 Thi Mahoms Tempel staer paa dets Ruiner.

O kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Taushed ind i Templet træde!
 Paafalder Allah der med Bon og Sang,
 At Gabriel i Morgenrödens Klæde
 Nedsvinger sig, at Solvbasunens Klang
 Kan alle vore Hierter helligt glæde.
 Kom, Islamitter! folger mine Fied!
 En er vor Gud, hans Tiener Muhammed!

De forsamlede Skærer gientager alle den sidste Linie og
 følge Gangeren ind i Templet.

Et andet Sted i Staden Mekka.

Fatime. Hindbad i pilgrimsdragt,

Hindbad.

Guds Fred med dig! Propheten signe dig!

Fatime.

Tak for dit Ønske, fromme Vandringemand!

Hindbad.

From kan jeg ikke kaldes, naar ieg staer

Bed Siden af den hellige Fatime.

Fatime.

Allah er hellig, Muhammed er hellig,

Ieg er en skabelig, en blysom Ovinde.

Hindbad.

Dit Rygte er bekjendt. Den Godes Rygte

Udbreder sig, som Morgenrodens Straaler,

Og løffer Mattens Sonner hid, at de

Kan vederqvæges i det varme Skær.

Fatime.

Hvor er du fra?

Hindbad.

Mit Hjem er Afrika.

Men siont Arabiens Ørf, det rode Hav,

Og Nilens Sump var mellem mig og dig,

Gaa led dit fromme Navn dog til mit Øre.

Fatime.

Hvis saa er, maa jeg takke Hændelsen.

H i n d b a d.

Du boer i Persien?

F a t i m e.

J a, Vandringsmænd!

Midt i en mørk og tæt forvoret Skov
Har Egnens Bonder bygget mig en Hytte.

H i n d b a d.

Og vandre daglig til din Eensemhed,

At høre dine trostefulde Ord.

Man siger at Propheten elsker dig

Gaa høit, at han har givet dig den Kraft

At læge Hovedværk og andre Smarter,

Maar du den Syge rører med din Haand!

F a t i m e.

Ind i Naturens Kraft kan Ingen stue,

Og mindre i den Højes Fadergodhed;

Hvad Tillid i den Frommes Favn formaaer,

Det visse Nazareeren sit Folk.

Han var en hellig, hoi Prophet fra Himlen,

Jeg kun en Dvinde; men jeg frygter Gud,

Min stille Vandel er at tækkes ham.

Maar Mennesket omtumler sig imellem

De vilde, sandselige Jordens Lyster,

Iaaer Jorden Overhaand; det ranke Hoved,

Som skabtes til at hæve sig til Himlen,

Nedsynker tungt, blier dosigt og forvirret.

Maar da det, af en dybtindplantet Drift,

Tyer fra sin Tummel atter til det Gode,
 Da kan en skyldfrie og uskyldig Haand
 Vel glatte Angersrynen ud igien,
 Og muntre Sindet med et venligt Haandtryk.

Hindbad.

Har Rygtet Net? og er det sandt, man siger,
 At Prinds Aladdin med sin Brud Gulnare
 Er her i Mekka dennegang, som Pilgrim?

Fatime.

Igaar han var her med sin unge Hustrue,
 Imorges tidlig reiste han herfra
 Bort, med en talrig, persisk Caravane.

Hindbad

med kiendelig Utilfredshed og Bestyrtsel.

Saa er han reist?

Fatime.

Hvi kan det frænke dig?

Hindbad satter sig.

Jeg er fra Afrika, som du har hørt;
 Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
 Med ham af Vigtighed. — Jeg er en Kibmand,
 Det var i Pengesager. — Borte er han,
 Og hen til Persien er ingen Springven.

Fatime.

Min Ven! fortryd ey mit velmeente Ord,
 Men tak du Allah for sit Fadervink!
 Den hellige Prophetes Gudselssted

Er Samlingspladsen for en ydmng Glok
 Godfærdige og fromme Pilgrimme,
 Men ingen Kahn og ingen Kibmandsbors.

H i n d b a d.

Tilgiv mig, fromme Kone! Du har Ret.
 Saa let kan Verdens Lyster lysselsætte
 Den svage Siel, selv naar den vil det ey.
 Du qvalte venlig den ufromme Tanke,
 Jeg lover dig, den skal ey atter opstaae.
 Med Guds frygt vil jeg her tilbringe Tiden,
 Og med den næste Caravane gaaer jeg
 Til Persien. Maaskee vi følges ad?

F a t i m e.

Min Ven! jeg drager ey med Caravanen.
 Jeg vandrer ene, langsomt paa min Fod.
 Det er nu saa min Grille. Denne Reise
 Gior jeg hvert tredie Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det ahner ellers mig,
 At denne bliver den sidste. Jeg er gammel!
 Drag du, min Ven! fun hen med Caravanen;
 Jeg vandrer bort i Morgen allerede.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at hilse paa mig der,
 Saa finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan giese dig med Melk og Frugter.

Hindbad.

Tak for dit Tilbud ! Lev ret vel saalænge,
Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

Fatime.

Reisen til Gud er altid lykkelig.
De spilles ud.

Den arabiske Drk.

Nat. Intet uden Sand og Lust, Maanen midt paa
Himlen.

Caravanen

Kommer langsomt dragende og synger.

Giennem Dagens Hede, giennem Ørkens Sand,
Freidig hiem vi atter drage til vort Land,
Hiem en sielden Nigdom bringe vi, saa froe:
Tilsfredshed i Hiertet, Fromhed, Sielerge.
Allah! leed dit Folk til Palmetræets Rod,
Bring os kiosne Kilder, styrk Kamelens God.
Dagens Rue svandt og Duggen falder blidt;
Kisler Sandets Hede under Mulens Skridt.
Underlige Nat! Kun idel Lust og Sand;
Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand.
Huldt den for os lyser; under Duggens Regn

Fryder os Prophetens ssionne Himmelstegn.
 Frem da nu fun fredig ! Nu fun freidig frem !
 Mahoms Maane leder sikkert til vort Hjem.
 De drage videre.

P e r s i e n .

Nat. Tyl Glob. I Forgrunden en Steendyssé, i Baggrunden Fatimes Hytte.

H i n d b a d
 Kommer forbildet ind.

Tordomt ! hvor finder jeg den usle Hytte ?
 Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.
 Hvo skiller vel et Hul af sammenflættet,
 Mosdækket Lovværk fra en anden Bust ?
 Jeg har alt giennemvandret hele Skoven.
 Her maa det være, efter hvad jeg hørte.
 Men jeg er træt. Der seer jeg hist en Steenhob,
 Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

Gætter sig.

Ja ! Lampen maa jeg eye. Denne Dvinde
 Er vidt berømt. Jeg veed Gulnare længe
 Har ønsket hendes Venskab , hendes Omgang.
 Den skal hun faae. Men jeg vil være selv

Fatime, som i Fromheds blide Dragt
 Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder
 Jeg narret har den blinde Pobelsværn,
 Og med min Tale giort dem Hov'det gal.
 Paataget Gudsfryst skal mig Lampen skaffe,
 Og bore Dolken i dit Bryst, Aladdin !
 Det er endda en Trost at Maanen Skinner. —
 Hvorfor mon disse Stene ligge her ?
 Det lader til at de er lagt med Flid.
 En Kampsteen staaer opreist mellem Mængden.
 Der er jo hugget nogle Zifferer i den !
 Mon jeg kan see ved Maanen hvad det er ?

Læser.

"Her lagde Lampens Vander Noureddin;
 Bag Stenen raadner hans giftsvulne Liig.
 Han blev et Offer for sin egen Ondskab."
 Springer forsørde nogle Skride tilbage og stirrer
 længe paa Steendyssen.

Hvorleves? Sad jeg paa min Broders Grav?
 Hans Grav! — Og bor jeg da ej hævne ham?
 Det var et Vink og intet Varsel. Ney!

Gan seer sig om og bliver Fatimes Hytte væk.
 Staaer ikke Hytten der? Jo sandelig!
 Paa eengang klarer sig mit Dje nu.
 Det var et Vink, det var en Spore, som
 Mig skynder til min egen Lykke. Nu
 Belan da! frist assed!

Han gaaer henimod Hylten. En Mand i blodrsde Klæder
staaer for Døren og bindrer ham Indgangen,

Ha ! hvad er det ?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du ?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Ha ! hvem er du ,

At dristig du tor Beien hindre mig ?

Spøgelse.

Din Broders Aand.

Hindbad.

Du Noureddin ?

Spøgelse.

Hans Aand.

Hans Legem hviler under Dyssen , der !

Hindbad.

Hvi est du saa skarlagen klædt ?

Spøgelse.

Af , Hindbad !

Hindbad.

Hvi sukker du ? Og hvorfor luer du

I Nattens Morke , som en blodig Brand ?

S p o g e l s e t .

Uf!

H i n d b a d .

Svar mig.

S p o g e l s e t .

Uf!

H i n d b a d .

Saa svar mig dog!

S p o g e l s e t .

D e t R ö d e

E r I l d .

H i n d b a d .

D u b r æ n d e r ?

S p o g e l s e t .

U d f r i t e n d e D ö d e .

F o r s v i n d e r .

H i n d b a d

e f t e r e t O p h o l d , m e d l e t s i n d i g L a t t e r .

Og om saa Dievlen selv med al sin Høfstat
 Kom for at skremme mig, saa skremtes jeg
 Dog ikke dersor. Lampen maa jeg eye!
 Dens Herlighed og Vælde kiender jeg,
 Og den er meget, meget mere værd
 End alle Saligheder, som kan mistes,
 Og som jeg ikke kiender noget til.
 Hvad vil al denne dumme Koglen sige?
 Men jeg begriber det: en Aand af Lampen

Har faaet Lyk at spøge her i Nat,
 Og troer at skremme mig bort fra mit Forsæt.
 Men jeg er ingen Daare. Her er Hytten!
 Den løse Klinke er det hele Lukke.
 Monstro hun sover? Det er hendes Rost.
 Hun synger noget! Det maa jeg dog høre.

Han lytter.

Fatimes Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af sammenflættede Gib i sine Klæder med foldede Hænder og synger:

Alt opreist Maanen staær
 Bag sorte Skove,
 Og Nattergalen slaær
 For Gud at loye.
 Dens Toner smelte bløde
 Og tone længe,
 Og Bækken gribet sødt
 I sine Strenge.

Midt i den friske Skov
 En Blomst fun visner,
 Snart er den Dodens Rov,
 Dens Hjerte isner;

Men lad fun Blomsten døe!
 En bedre springer
 Snart af det faldne Frøe,
 Paa Æthervinger.

O Nat! snart vil maaskee
 Din hulde Maane
 Mit blege Ansigt see
 I Doden blaane,
 Lad den da smile smuk
 Paa mig i Neden,
 Og med mit sidste Suk
 Med Morgenroden!

O Israfil! saa kom
 Med Dodens Blikke!
 Bring mig for Allahs Dom!
 Jeg kielver ikke.
 Belsignet er hans Navn,
 Han huldt forlader.
 Knug mig fun i sin Favn!
 Han er min Fader.
 Hun falder i en sed Gavn.

Hindbad

Kræder sagte ind.

Ha! det er vel at Maanen Skinner ind

Saa klart i Hytten. Nu kan man dog see.
 Der ligger hun og sover paa sin Loibenk,
 Af torre Siv, og i den gamle hutte.
 See, hendes Hænder folder sig i Sovne.
 Hvi har hun ogsaa sine Klæder paa?
 Nu maa hun vaagnes først, thi stoder jeg
 Min Dolk i hendes Bryst, saa blodiggiores
 Det Toy, som jeg nødvendigiis skal bruge.
 Gæller sin Dolk for hendes Bryst og raaber:
 Vogn op, Fatime!

Fatime vaagner.

Himmel! hvad er det?

Eft du en Rover? Giig, hvad vil du her da
 I denne ringe Hytte? Her er intet,
 Som tilsfredsstiller din Begierlighed.
 Gaaan mig! jeg er en gammel, fattig Qvinde;
 Og blæs ey ud det svage Glimt af Lys,
 Som slukker snart sig af sig selv.

Hindbad.

Stat op!

Fatime.

O Himmel! Pilgrim, Hvi kommer du
 Her midt i Natten hid med denne Dolk,
 Der glimter vildt i Vrede, som dit Die?

Hindbad.

Stat op! og frygt dig intet; men vær snar.
 Drag dine Klæder af og giv mig dem!

Din Hette og dit Glør, din Krykkestav.
 Der er min Kappe! Den kan du beholde
 Saalænge, mens jeg laaner dine Klæder.
 Men skund dig, og hold ikke Tiden op
 Med Spørgsmaal.

Fati me.

Arme Vandrer! raser du?
 Hvad vil det sige? Sæt dig, du est træt,
 Den lange Reise hidset har dit Blod,
 Du taler over dig. Kom, sæt dig ned!
 Hvil dig, at de vildfarne Kræster etter
 Kan finde deres rette Vej igien.
 Der staar en Kurv med kiolne Frugter. Gie!
 Nu vil jeg hente dig en Kruske Vand.

Hindbad

sætter hende Dolk'en for Brystet.

Staae! — Jeg er ikke træt, og mine Kræster
 Har en forladt mig. Giør hvad jeg besaler!
 Drag ud din Klette, byt med mig din Dragt.
 Ifald du noler eller nægter det
 Gaa stoder ieg min Dolk i Brystet paa dig.

Fati me.

O Himmel! O jeg frygter en for Døden;
 Men rives op af Sovne, for at myrdes —
 Hav Naade!

Hindbad.

Ovinde! gib mig dine Klæder,

Og ved min Salighed, ved Allahs Retfærd
Og ved Prophetens Magt, jeg skaaner dig !

Fatime.

bryter Klæder med ham og hielper ham dem paa.
Nu har jeg opfyldt din Begiering, Pilgrim!

Hindbad

giver hende en lille Bodilie

Stryg mig med denne Farve i mit Ansigt!
Den snerper Hudnen ind og gisør den brun.
Som du jeg maa hae Rynker i min Pande.

Fatime.

Af Gud ! jeg ryster paa min gamle Haand;
Og i din Pande er der Rynker nok.

Hindbad.

Jeg har jo svoret dig ved Hilmens Gud.
Et Ord, som mangler Daad er som en Skye
Foruden Regn, og som en strenglos Bue.
Mal mig, at jeg, som du, seer gammel ud,
Og gusten og forbrændt af Solens Heve !

Fatime.

Nu har jeg giort det.

Hindbad.

Er du færdig alt?

Fatime.

Ja, Fremmede!

H i n d b a d.

D u har jo hidindtil
Endnu ev været hos Aladdins Hustrue ?

F a t i m e.

Ney. Men hun tit har onsket sig min Omgang.
Hun er saa from og blid, og jeg har lovet
Snart at besøge hende.

H i n d b a d.

D u sik Forfald. —

Har hun vel seet dig hidtil ?

F a t i m e.

Ney.

H i n d b a d.

D e t træffer

Gig herligt. Steder Dollen i hendes Bryst. Gak du nu
Kun til din Gud !

D u har alt levet nok i dette Liv.

F a t i m e.

Den Onde er alt død imens han lever,
Den Gudhengivne lever efter Doden.

H un d e r.

H i n d b a d.

Nu maa jeg slæbe dette Legem bort,
Hen paa et øde, et afsides Sted.
Imorgen alt besøger jeg Prinsessen,
Og haaber da ved hende at faae lokket
Aladdin til et saadant Syndesald,

At Lampens Vænder knækker Halsen paa ham,
 Thi ved min Kunst har jeg alt grundet ud,
 At den, som fræk misbruger Lampens Magt,
 Maae maae den med Livet, hvorpaa Lampen
 Kan øfter hentes i sit gamle Fjeld.

Er den først der, saa har jeg Spillet vundet.
 Et Øieblik, saa har min Skat jeg fundet!
 Min Broders Glæb og Glid, min egen Klogt,
 Den som forener begge, haaber trygt.

Gaaer.

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæder uden for hendes Hytte, med Øret halvt over Ansigtet. En stor Mængde Mennesker af Almuen omringet ham.

H i n d b a d .

I fromme Islamitter! da I lytte
 Gaa tillidsfulde til min Røst og onse
 At høre, som sædvanligt, af min Mund
 En hellig, from Fortælling, til Opmuntring,
 Haab, Trost og Tilsfredshed i Eders Liv,
 Gaa vil jeg her udvikle Eder Grunden,
 Hvorfor I ej maa nyde Svinekjød.

Bryd Eder ikke om at grovt jeg taler,
 Og at mit Mæle skrænter lidt iblandt.
 Jeg kommer, veed I, fra den lange Reise;
 Og sions det er en hellig Vandringsgang,
 Kan man dog Snue saae paa den, som andre,
 Naar først man bliver vaad om sine Been.
 Men nu til Texten. Hvad jeg siger Eder,
 Er Sandhed; thi det staer i Alforgnen.
 Engang da Jesus vandred om med sine
 Disciple, i en Skov, for der at holde
 En Præken i det Grønne, som jeg her,
 Saa bad de ham at sige sig, hvordan
 Det egentlig var gaaet Noah, dengang
 Ved Guds Retfærdighed der kom et Regnveir,
 Der drukned alle Mennesker, som Hunde,
 Og alle Hunde med, undtagen Noah,
 Hans Sonner, nogle Esler, uberegnet,
 Og flere Dyr. Da tog den Herre Christus
 En Jordklimp, fasted den i Græsset hen;
 Og op af Klimpen steeg en gammel Mand,
 Med sneehvidt Skæg og blottet Skaldepande,
 Og det var Iaphet, Noahs yngste Son.
 Han vidste nu Beskeed om alting, seer I!
 Da selv han havde været med i Arken.
 Og han fortalte da, blandt andet, saa:
 Engang vort Fartoy var i megen Havsnod,
 Thi Stedet, hvor de mange Arter Dyr

Hver Dag forretted deres Nodtorst, blev
Saa tungt, at vi stod Fare for at velte,
Formedelst den usorholdsstore Ballast.

Da Noah nu raadsorte sig med Allah,
Lod han ham vide, at han skulde føre
Hen Elephanten til bevidste Sted,
Og overlade den til sit Behov.

Af denne Blanding fødtes der en Soe,
Som veltaed saadan Alting fra hinanden,
At Skibet atter kom i Ligeveægt.

Men da ved dette Arbeid Soens Tryne
Blev pirret af en aromatisk Dust,
Blev den at nyse nødt, og derved sloj der
En Muus ud af dens Næse, som formeerte
Saa hyppigt sig, at Noah nu paa nye
Blev atter øengstet af en anden Frygt.

Han troede nemlig Skibet skulde gnaves
I Stykker, til en Leg for Bolgens Spil.
Men Allah, som ey glemmer den, han elster,
Befalte ham, at grieve flux en Prygl

Og hugge Loven stærkt med den for Panden.
Da Loven nu blev vred herved og snyste,
Da sloi der af dens Næsebor en Kat,
Som flux fortært alle Arkens Muus,
Og bragte Noah atter af sin Angst. —
Men, fromme Musselmænd! af dette Sagn
I seer, hvor Soen har en nedrig Herkomst,

Og dersor har den hellige Prophet
Med sindrigt Overlæg og Fader-Viisdom
Forbuden Jer at nyde Kiodet af den.

Et Bud kommer.

Eft du den fromme Kone her i Skoven?

Hindbad.

Saa kalde disse gode Siele mig!

Buddet.

Saa folg mig til Prindsessen flux, Fatime!
Hun længe ønsket har at see dig hos sig;
Og sender mig herhid, for at forkynde
Sit høie Ønse. Folg mig til Palladset!

Hindbad.

Farvel da, kiere Menighed! saalænge.
Væg hvad jeg her har talt om nu paa Hiertet,
At det maa tiene Jer til Trost og til
Opbyggelse i Livet smukt herefter.

Han gaaer langsomt bort med Buddet.

En af Tilhorerne.

Hvor selsomt hun forandret har sin Nest!

En Anden.

Af denne Preken sik jeg ingen Trost.

En Tredie.

Man kan ey altid være lige stemt.

En Fierde.

Hvad var nu Texten? Texten har ieg glemt.

Den Forste.

Den var jo kun om idel Snavs og Skarn!

Den Fierde.

Snak! Spoger I? Troer I jeg er et Barn?

Den Tredie.

Hun havde faaet sig en egen Kneisen.

Den Fierde.

Hun var lidt stiv i Nakken efter Reisen.

Den Femte.

Hun præked ypperligt! O hvilken Lykke,
Isald hun vilde lae den Præken trykke!

Den Forste.

Hvad er det for forvildet Phantasie?
Har vi i Asien Bogtrykkerie?

Den Femte.

Ney det er sandt, desværre!

Den Forste.

Det var Wind!

Den Fierde.

Man kan en præke efter Alles Sind.

De gaae.

En gammel Dervisch.

Det var et sindrigt Digt, hvori Propheten
 Gjør os opmærksom, med en sielden Skarpsind,
 Paa Dyressægterne af samme Stamme,
 Skjont hver, ved første Blik, saa reent forstellig.
 Han gaaer.

En Lommetyv.

Hvor de er gale! Hvor den Mand er gal!
 Den hele Præken var kun sund Moral.
 Den sidste Reise har saa vidt det drevet,
 At endelig hun nu er oplyst blevet.
 Hun vilde giore Mar paa dette Sted
 Af Allah, Jesus og af Muhamed,
 Det kunde tydeligt enhver jo høre,
 Som Skiebnen skienkte kun det ene Øre.
 Jeg har ey flere, thi den anden Part
 Dog Retten fra mig paa sin Lommel-Art.
 En skamme Jer! at jeg, som maatte gaae
 Og stiele, mens I kunde rolig staae,
 At jeg, som mosjont maatte tiene Brødet,
 Imens I sad med Hænderne i Skjødet,
 At jeg har bedre ændset hendes Snille,
 End I, som havde intet at bestille,
 At jeg i hele Eders fromme Chor
 Har ene høstet Frugt af hendes Ord!

Han gauer bort med sine Tyveloster.

Pladsen uden for Aladdins Palads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Ih see, god Dag! thi, taer jeg ikke feil,
Saa finder jeg en gammel Ungdoms - Ven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ikke?

Sindbad.

Ifald jeg ey taer feil af Eders Fodder,
Saa er I Selim, Eben Hassans Son.
Vi boede hisset i den lille Gade,
Og legte daglig sammen der, som Drenge.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!
Fordi at mine Fodder er saa store?
Det er ey smukt; paa slig Maner at hilse
En gammel Kammerat.

Sindbad.

Hvor vil du hen?

Jeg kiender alle Folk paa Fodderne!
Det er den bedste Lem paa hele Kroppen,
Og den fornuftigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behoved
De ey at frygte for at falde ned.

S e l i m.

Man kan ey gaae med hele Kroppen, veed jeg !

S i n d b a d.

Hvorfor ey det ? Gik man med hele Kroppen,

Gaa trængte hele Kroppen jo til Skoe !

Gaa sit en ærlig Mand lidt at fortiene.

S e l i m.

Din Fader var Skoemager , af din Tale

Jeg slutte maa du er det samme.

S i n d b a d.

Rigtig !

Til dette Haandværk er jeg født og baaret.

Der er vist noget i hvad Værde sige ,

At Folk bliver født til Verden med Genie.

Man siger at Poeter fødes, men

Blier en Skoemager da vel ikke født ?

S e l i m.

Paa den Maneer begriber jeg du onser,

At alle Mennesker var Tusindbeen.

* S i n d b a d.

Naturlig ! Det, som Mange synes om,

Kan jeg ey udstaae for min bittere Død,

Neen Himmel, for Exempel, Morgenröde

Og Solskin, hader jeg, som Pestilenz.

Ney, Rusk og Slud ! det veed jeg hvad det er ,

Det taer paa Stovlerne ! De Fleste synes

Gedt om, naar Een gaaer lige paa sin God ,

Mig skier det ind i Hiertet; thi hvorlænge
 Kan saadan En ey bruge et Par Saaler?
 Hvergang der lægges Broe, saa græder jeg;
 Men Dands, det er mig den allerstørste Glæde.

Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud.

Til min Haandtering trænger alle Folk;
 Og den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Casems Tøsler, den har jaget
 En saadan Skræk i hele Byens Bled,
 At de cassere deres Hodtsi nu
 Hør det er halvslidt.

Selim.

Nu, det er mig kiert.

Mens du har siddet her og syet paa Læsten,
 Saa har jeg været rundt om, paa min God,
 Og vandret Bye til Bye, som Kræmmer, med
 Min Byldt paa Nakken, været i Balsora,
 I Bagdad, Kasimir og Sammereand.

Sindbad.

Ja, saadan gaaer det her i Verden. Sidst
 Vi saaes var vi fun Born, nu er vi blevne
 To nyttige Medborgere i Staten.

Selim.

Men Herregud, hvad er der blevet af

Den lange Nækel, dette sælle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som
 Fik altid Prygl af Skolemesteren,
 Og som bestandig pryglete os igien
 Til Giengield?

Sindbad.

Ja, hvem mener Du? thi der
 Var Mange, som bestandig pryglete mig.

Selim.

Kan du en huske ham? han var saa tosset,
 Men stor og stærk, han vandt bestandig fra os
 I Spil. Aa! husser du ey, ham, som greb
 De Pomeranzer, der blev kastet ud
 Fra Kibmandsboden.

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja rigtig!

Sindbad.

Aa for saavidt gaaer det ham,
 Gud være lovet, ganse godt; thi han
 Er bleven Prinds, og gift med vor Prindsesse,
 Og naar vor Sultan deer, saa blier han Sultan.
 Det er jo ganse artig avanceret!

Selim.

Hvad? Primer du?

Sindbad.

Spørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre mine Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Dievlen! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O tie! Jeg beer dig, tie!

Saa har det ingen Magt. Hvergang ieg tænker
Dervaa, saa blier jeg tummelumst i Hov'det.
Nok sagt, Prinds er han. Jo jo! Den skal hae det,
Som der kan hverken læse eller skrive.

Selim.

Det dumme Baet! Det Fæ!

Sindbad.

Det maa Du sige!

Nu faste han paa Nakken af os alle.
Mig vil han nu set ikke fiendes ved,
Skjont vi er gaaet i den samme Skole,
Og faaet beggeto paa Rumpen sammen.

Selim vender sig om.

Hvem kommer hist paa Gaden, rundt omringet
Af alle disse hoie Herrer?

Sindbad ængstelig underdanig.

Eys!

Der kommer han, vor øre Fyrste! Skynd dig!
Knæl ned i Snavset.

Selim.

Mine Buxer blive

Tilholt for Knæerne.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brod, saa maa du
Smukt ogsaa folge Landsens Skit og Brug.

De knæle.

Aladdin

gaaer forbi med sit Folge.

Sindbad

raaber af fuld Hals.

Allah velsigne dig, vor elste Prinds!

Selim.

Ja, det var ham. Men stig, hvor kan du dog
I samme Aandedræt forandre dig
Gaa dievels?

Sindbad.

Hold din Mund. Thi du maa vide,
At jeg har Leverancerne paa Slottet.
Kom, folg mig hjem, der kan vi snakke sammen;
Thi her har Væggene og Muren Dren.

De gaae.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Gulnare, Hindbad

forklædt som Fatime.

Hindbad

med en dæmper, langsoin og blid Røst.

Min Dotter ! Alt hvad I har viist mig her,
 Er af en sielden, uskateerlig Pragt,
 Som blinder fast mit tarvelige Øie.
 Især er denne Sal nu saare skion !
 Den hoie Kuppel, venlig, himmelblaae,
 Indsprængt med luende, forgylde Stierner
 Og Blomsterhængler, som nedslynge sig
 Med broget Farvepragt ad Væggen ned,
 De ædle Marmorstotter — Alting vidner
 Om sielden Rigdom, Kraft og Kunstnersands.
 En Ting — tilgiv en gammel Qvinde, hoie
 Fyrstinde ! her sin Drisighed — En Ting
 Kun mangler, saa var denne Sal, blandt alle,
 Den kionneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

En Ting ? Min Moder, undskyld min Forundring,
 Men endnu Ingen af de Mange, Mange,
 Som kom herhid at seue denne Sal,
 Har endnu ytred at den mangled Noget ;
 Men tvertimod har Alle studset ved
 Det store Værk , og været halv i Tvivl,
 Om hvad de saae var ej et Drømmespil ?

H i n d b a d.

Troe ey, min Dotter! at mit gamle Hie
 Er blind for dette ssionne Underværk,
 Der sikkertlig langt overgaaer de syv.
 Hvorom man talte før i Grækenland;
 Men iust, mit Barn! fordi alt er saa herligt,
 Jeg nødig vilde noget fulde mangle.
 Det gør mig ondt! Men lad det troste dig,
 At Intet her paa Jorden er fuldkomment.

G u l n a r e.

Hvad mangler da i denne ssionne Sal?

H i n d b a d.

Seer du, her oppe i den store Kuppel,
 Saa viid og hvælvet, liig en Sternehimmel,
 Der mangler noget.

G u l n a r e.

Ney tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne ssionne Kuppel
 Er det Fuldkomneste paa hele Glottet,
 Alt hvad som kan forstionne, funkler der,
 Hvad mere kom didhen var Overslod,
 Som vilde overlæsse og betage
 Den kiekke Hvælvning al sin Dristighed.

H i n d b a d.

Min Dotter! skønt jeg er en gammel Dvinde,
 Og lever selv et højtindskænket Liv,
 Skønt kun min Hytte skiermer mig for Regn,

Og udelukker hver en jordisk Pragt,
 Gaa har jeg dog, som du, jo vaaret ung,
 Og Jordens Skienhed har henrevet mig
 Gaa huldt, som dig; ja den henriver mig
 Endnu; thi jeg har aldriq seet i den kun
 Et Legetoi for den umodne Sands,
 Men Almagts hoistbetydningsfulde Udtryk;
 Dersor har jeg bestandig holdt for Pligt,
 At dyrke Diet, for at see Guds Almagt,
 Som Sielens, for at fatte og forstaae den,
 Og hiertet for at takke ham dersor.

Gulnare.

Du taler Viisdom, fromme Kone! Giig
 Hvad flettes da?

Hindbad.

Af! for det lysne Blik,
 Som pirres blot af et vellystigt Syn —
 Slet intet! For den unge, stolte Siel,
 Som bryster sig af menneskelig Kraft,
 Er denne Hvælvings Dristighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Dotter! men det fromme Die,
 Som seer i alt fun et Symbol af Gud,
 Det kunde onse vel endnu en Ting,
 Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,

Om ogsaa lidt, ved denne Leilighed,
Der gik i Løbet for den lave Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Kuppelen?

Hindbad.

Et Noe - Æg!

Gulnare.

Et Noe - Æg? Æget af den store Fugl,
Som fører Elephanten i sin Kloë,
Og dukker efter Hvalerne i Havet,
Som Strandens Maager efter Smaafis?

Hindbad.

Ja!

Gulnare.

Og er den til? Er en det hele Dyr
Et Foster kun af Digterphantasie?

Hindbad.

Den er ey til, thi den er kun en Evne
Og ingen Skabning. Hvad den bringer frem
Er til, thi det er skæbt.

Gulnare.

Saa troer du da

At virkelig den er?

Hindbad.

Jeg tvivler ey.

Men tænk ey meer paa denne Sag, min Dotter!
At onse hvad man ey kan faae, er daarligt.

Gulnare.

Dg hvorfor ønsker du et Æg af den?

Hindbad.

Fordi, naar det var op hængt under Kuplen,
Det funde være et betydningsfuldt
Symbol paa Allah, paa den stærke Urkraft,
Som sidder midt i Centret af sin Himmel.

Gulnare.

Ha! du har Ret.

Hindbad.

Men lad mig gaae, min Dotter!
Ebi det er alt kun et forgieves Ønske.

Gulnare.

Gaa troer du ey, at den som bygte Slottet,
Kan sætte Kronen paa sit Værk?

Hindbad.

Jeg tvivler.

Gulnare.

Du siender lidt kun til Aladdins Magt.

De gaae videre.

Ellemose i Skoven. Klart Maanestkin.

To Alfer.

Første Alf.

Kom hid! Seer du hvad jeg har fundet her
I Mosen, mellem disse Elmetræer?

Anden Alf.

Et luig? Ty, lad det ligge, gaae din Vey!

Første Alf.

O Skam og Skændsel! Kiender du det ey?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!
Den gamle Kone her er fasset ned,
Som hoede i vor Skov, som sad saa blid
Og sang for os i stille Midnatstid,
Imens vi flagred i den kiolne Wind,
Og let os boltred om i Maanestkin.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele, vide Egn
Paa hendes Dyd og Venfab har et Tegn;
Om det var os, som er dog kun saa smaae,
Og som de Fleste aldrig tænke paa,
Saa satte hun dog Pinde ud med Grod
For os, hvergang vi var i Hungersnod,
Og glædte sig naar frem vi turde gaae,
Og spise Groden, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

O lad os falde vore Brodre hid!
Det er først Midnat; vi har endnu Tid
At grave hende hist en rolig Grav,
Naar hver arbeider ufortroden, brav.

Første Alf raaber.

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Førend du har faldt,

Gaa komme de.

Alle Alferne.

Gee her, her er vi ale!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Chor.

Hvilken Mod!

Vor hellige Fatime! Hun er død!

Den Første.

Gaaer I nu hen og gør en Grav, saa stor!

Vi Andre bære hendes Liig til Jord.

Nogle.

Vi følge hende.

Andre.

Vi vil foran gaae

Og synge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa.

Ce

Andr e.

Og vi vil flagre hen til Bækken, blid,
 Og hente hendes Grav en Lillie hvid;
 Af rene Blomster fuld den venligt staer,
 De skal betyde hendes Sølverhaar,
 Og hendes blege Kind, som Smerte leed,
 Og hendes Fromhed og Uskyldighed.

Forste.

En Omven måa vi giore, hører I?
 At ey vi komme Troldens Grav forbi,
 Som ligger hisset med forknuste Been,
 Strax under den opreiste Kampsteen.

De Forreste.

Nu synge vi, mens did I gaaer assæd.

Mattergalen

over deres Hoveder i en Green.

Smaa-Alfer! maa jeg ogsaa synge med?

Alferne.

Ja det forstaer sig selv, det er jo klart!
 Syng du kun med! du synger jo saa rart.

Chor.

Sov sedt, vor Moder! under Træets Rød.
 Hjæl lønner Allah dig, at du var god.

De gaae bort med Liget.

Den store Gal i Aladdins Pallads. Dag.

Aladdin har gnedet paa Lampen.

Lampens Aand.

Lampens Aand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kiere Slave! Alt

Hvad du har giort, hvad du har skaffet mig,
 Er saare vel. Det Slot, du mig har bygget,
 Er af en uskateerlig, sielden Vaerd;
 Men, som du veed, min kiere Slave! vel,
 Det ligger saa i Menneskets Natur,
 At han bestandig higer til det Storre,
 (Og sandelig er ikke denne Drift
 At regne blandt de slette; thi den bringer
 Ham altid nærmere Guldkommenheden)
 Saaledes, da ved Allahs Fadergodhed
 Jeg kommen er i tryg Besiddelse
 Af Jordens Herlighed, saa at jeg næsten
 Har intet meer at ønske, gaaer det mig
 Som Kunstneren, der, naar han først har fuldendt
 Et sieldent Werk, saa finder han sin Tryb i
 At overskue det, og rense det
 Fra alt Tilfældigt, plettende og raadt,
 Som Juveleren sin Demant, at intet

Skal hindre Glandsen, som Naturen gav den.
 Saaledes gaaer det mig med dette Slot!
 Af Vigtighed er intet meer at ønske,
 Men derimod at pynte paa det lidt,
 At see en enkelt Mangel hist og her,
 Er alt hvad end tilbagestaar.

Lampens Land.

Hvad mangler?

Aladdin.

Skaf mig et Roc-Æg! Hæng det under Loftet,
 Her midt i Salen, i den store Kuppel.
 Det være skal mig et Symbol paa Gud,
 Et helligt Bink hvergang min Tromhed blunder.

Lampens Land.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ja, mit fulde Alvor.

Lampens Land

udsteder et græsselfigt Skrig hvo ved Aladdin skielver og er
 færdig at tage Lampen.

Netsaa! Ha, såa kan dog Slethed smitte selv et
 ædelt Sind!

Usselhed, ved lummse Rønker, gior Viisdom svag
 og blind!

Bломsten, fra et bedre Landskab, tage Farve, tage
 Dust,

Naar bestandig ud den sættes for den folde Matte-
luf!

Du? Et varmt, uskyldigt Hierge! Aben for enhver
Natur,

From og barnlig, du vil hænge nu din Gud i dette
Buur?

Troer, at naar dit Slove Die ikke seer ham siern og
nær,

At det da endnu tilsidst dog altid skal ham ske
der?

Er din Troe dig Intet længer? Skammer du dig,
Musselman!

Tillidsfuld, som ser, at knæle sonligt med dit hele
Land?

Mere Klog og meer ophojet fordrer nu dit stolte
Bud,

Gærkilt, hvad med hver en Skabning, Orm! du dele
maa: En Gud.

Agter ey hans Abenbaring for den hele Tid,
men fro

Bed din egen Klogskab, skaber dig selv en egen
Troe.

Her i den usle Hvælvning! Syndige, uhorte Daad!
Kraestens Middelpunkt, din Skaber vil du hænge i
en Traad?

Selv et Roc-Weg tor du fordre! Hvorfor ey en
tallos Skok?

Dødelige Maddik! kiender, har du seuet da en
Roe?

Vedst hvad en Roe vil sige, da du nævner fræk
dens Mavn?

Jorden i sin hele Fylde, Jorden i sin Ether-
savn,

Jorden, der et Snug i Lusten liig sin Vane svæ-
ver hen,

Det er Englen, paa hvis sorte, brede Ryg du staaer,
min Ven!

Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed
veed,

Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Ethers
Flygtighed.

Det er den, som vældigt svæver, uden Rist og uden
Roe;

Det er den, som holder dig og Taurus i sin Gene-
floe.

Jeg! Jeg er en Aand af Jorden, Jorden er min
Fader! nu

Hid min Fader, for at hænges under Loftet, for-
drer du?

Uhorstammede! fra Thronen slog jeg dig i Stovet
ned —

Men jeg kiender Hindbads Ondskab og din Ubesin-
dighed.

Hør da nu hvad jeg forkynder, hør mig uden Frygt
og Gru:

Glangen, som har Eva tristet, frister etter Eva
nu.

Troldens Broder i Hatimes Klæder pondser Dag
og Nat

Paa at styrte dig i Stovet, at bemestre sig din
Skat.

Hindbad er hans Navn, den Fromme har han myr-
det lundelig.

Nu af Hævn og Lyst til Lampen ogsaa Naden er
til dig.

Gør nu, som du vil, Aladdin! men vær altid from
og viis.

Husst at Glangen altid kryber om hvert jordiske Para-
diis.

Knus dens Hoved! Lad din Nand ej løkkes lundse
i Stovet ned.

Lampens Slaver er tillige Slaver af Bestandig-
hed.

Aanden forsvinder, Aladdin synker ned og beder med
hællende Auer.

Nat. Uden for Tatimes Hytte i Skoven.

Hindbad som Tatime; Sindbad.

Sindbad.

Er I den froimne Kone, som forstaer
Gaa godt, som nogen Doctor her i Landet,
At læge Hovedpine ?

Hindbad.

Ta, min Son!

Er Nogen maaskee hist i Byen syg,
Og trænger til mig ? Jeg er rede strax,
Maar først jeg hentet har min Alkoran,
Og saa min Krykkestok, iesg gamle Kone !

Sindbad.

Hvad bilder I Jer ind ? Geer jeg da ud,
Som om jeg var en Landsbye-Skroelling ? Skynd Jer!
I skal til Tspahan endnu i Nat.
Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof - Skomag'r - Meester !
Jeg syer for den velsignede Gulnare
Smaebitte nysselige Skoe og Stovler ;
I Foden smaae, thi hendes hoire God
Er ikke storre end min venstre Haand,
I Skastet vide, thi hun har to Legge

Som siger: Paa det Lav! til mine Laar.
 Dog, dette kommer ikke Vinen ved.
 Vor store Prinds—(Nu er han stor, tilforn,
 Da han i Skolen gif, var han kun lille.
 Imellem os — maaſkee I veed det selv —
 Han er fun af en simpel Extraction,
 Men hans Genie har vippet ham i Veiret.
 Han har ey Ahner, men det lader som
 Han agter selv at blive Stamme-Herre.)
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Prinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedpine
 Er ikke godt for Nogen, sær for Fyrster.
 Nu veed Prindessen vel, at I forstaaer,
 I et Svingom, at iage Sligt paa Doren.
 Men hun vil ingen Opsigt giere med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer I vel!
 Jeg veed hvordan jeg selv tilmode blev,
 Hvordan jeg vilde blive stødt paa Myren,
 Hvis nogen Anden sik Prindessens Godton.
 Derfor har hun incognito mig sendt.
 Thi lad os skynde os! Ifald I troer
 At kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doctor, efter Kunstens Negler,
 Saa tag ier Stok, og træft aſſted med mig.

H i n d b a d aſſides.

Ha! Skiebnen leder selv min Lykke frem.

Heit.

Et Dieblit, min gode Mand ! jeg folger,
Saasnart jeg først har lukket i min Hytte.

Han gaaer ind i Hytten.

Sindbad seer sig om.

Det er dog ret en underlig Idee,
At boe saadan allene i en Skov ,
Blandt Löver, Tigre, Leopardere, Slanger,
Og andet saadant Johan Hagel, som
Bestandig løber om paa bare Been,
Og har slet ingen Pli og Aandscultur !
Forresten seer her ganske morsomt ud ;
Især i saadant Maanefkin, som dette.
Paa høire Haand et tætindvoret Krat,
Paa venstre Haand en blomstervoret Mose !
Imellem begge kun en lille Strimmel
Af Jord ; der Veien gaaer til Ispahan.
Der staaer to Bunker paa den smalle Strimmel ,
Den ene er belagt med Kampestene ,
Den anden overplantet er med Roser
Og høie Villier. — See hvor hoit den Største
Sig hæver i en Bue op mod Maanen.
Den spiller sælsomt i det hvide Bæger.
Det lader som den hviskede den i Øret ! —
Der kommer hun igien, den gamle Kone !
Naa Moer ? Er I nu færdig ? Kan vi gaae ?

H i n d b a d.

Ja, fiere Søn! Følg mig nu ræs afsted.

Han vil trænge gien nem Krattet, men bliver siddende i
en Tørnebusk.

S i n d b a d.

Er I ej rigtig klog? Hvor vil I hen?

H i n d b a d.

Af du har Ret, min Søn! Ad denne Vey.

Han synker i Ulozen.

O red mig! Red mig!

S i n d b a d.

Kone, er I gal?

Vil I eurere andre Folk i Ho'det?

Hvi gaaer I ikke hen ad Stien der?

Han trækker ham op.

H i n d b a d.

Jeg har en vis Modbydelighed for

At gaae, om Natten, mellem disse Grave.

S i n d b a d.

Da er det jo en god og slagen Stie.

Kom, skynd Jer!

Han drager ham ud.

H i n d b a d.

Af min Søn! De hvide Villier —

De dusker alt for stærkt i Midnatstunden.

Han falder i Asmægt.

Sindbad

Betrugter ham en Tidlang, derpaas staaer han Hænderne sammen og siger :

Hvad skal jeg arme Hof-Leverandeur
 Nu giore? — Hende kan jeg ej levere!
 Men hvis jeg lader hende ligge her,
 Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
 Jeg derimod, jeg mister Leverancen!
 Hvad skal jeg giore? Bringe hende bort,
 Dertil har jeg en Kræfter nok, og her
 Er ingen Svende, som kan helspe mig.
 Hvad rasler hist i Dyssen? Tys! der gaaer
 En Mand i rode Klæder mig imode.
 Han kommer hid. Hvad er det for en Svend?

Moureddins Aand

som er steget op igennem Steenhoben, vandrer hen fra Graven mod den besvimedte Hindbad og betragter ham et Sieblik, derpaas vender den sig til Sindbad og siger :

Hielp mig den fromme Kone op paa Ryggen!
 Jeg bærer hende ud af Skoven, for dig;
 Men, naar hun vaagner, maa du ikke sige
 Hvo der har hiulpet dig!

Sindbad.

Jeg kiender dig
 Jo ej, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelsest.

Du sige skal, at du har selv det gjort!

Sindbad.

Godt! Hielp mig fun. Jeg skal nok brouute siden
Af det, som du var giort. Lad mig fun raabe!

Spogelset

tager Hindbad paa Ryggen og vandrer afsted.

Sindbad.

I kom mig ret beleilig; denne Kone
Var kaldet for at hielpe Prinds Aladdin,
Nu sit hun ondt, det gamle, sælle Skrog!
Ved denne Lilliebusse, som dufter sterk.
Hvis I var kommen ey, maaſſee hun aldrig
Sig mere havde reift fra dette Sted.
Det havde været Skade.

Spogelset.

Jammerstade!

Sindbad.

Hun fulde lindre Prindsens Hovedpine.

Spogelset.

Jo flere gode Gierninger herneden,
Des fleer Belønninger i Evigheden.
Afsted! Afsted! Det er paa Tiden nu.

Sindbad.

I gaaer for sterk, jeg kan ey følge Jer.

Spogelset.

Gaa vil jeg lidt da sagtne mine Fied.

Sindbad.

Det er en deilig, red Skarlagenskiortel,
Som I har paa; hvor gior man den Slags Tey?

Spogelset.

Paa Væverstolen, Ven! hvor Rendegarnet
Er Ild, Isletten Svovl.

Sindbad.

Det blæser stærkt! —

I taler sagte, har I svage Lungeri?

Spogelset.

Den Pusser trækker ikke mere Lust ind.

Sindbad.

Hvad er I, Ven?

Spogelset leet.

Kulsvier!

Sindbad.

Hvilken Snak!

I saadan riig og prægtig Dragt!

Spogelset.

Jeg tiner

Den rigeste Kulsvier, maa du vide;
Han brænder de bevægelige Skove,
Hvor Lovet kaldes Haar, og Grenen Aern.

Sindbad.

Det blæser! Jeg kan ingenting forståae.

Spøgelsen.

Maa ! kom nu, kom ! Thi inden Midnatsstunden
Jeg atter være maa igien i Lund'en.

Det gaaer roet afsted og synger :

I Helled galter Haner,
Som Mættgal og Værksil,
Der svommer sorte Svaner
I Vand, som er af Svovel-ild.

Og lummert brænder Grunden,
Der vifter ey den mindste vind,
Derfor i Midnatsstunden
Vi kisler os i Maanessin.

Sindbad.

Hu Landsmand ! hvad er det for føle Viser ?

Spøgelsen.

Soldater - Viser, Kiere ! Ungdoms Galstab !
Ved saadan Gang blier Byrden mere let.

Sindbad sagte.

Han gør mig ganske bange med sin Snæ.
Det Kulde dog vel aldrig være galt fat ?

Spøgelsen.

Maa kom nu ! Kom ! Det er den høie Tid,

At denne fromme Giel, jeg slæber paa,
Kan eengang naae det Maal, den stunder efter.

De gane ud af Gloven.

En Forstue i Aladdins Pallads.

Sindbad. Hindbad.

Hindbad

reiser sig af sin Afmagt.

Hvad seer jeg? Hvordan er jeg kommer her?

Sindbad.

Paa disse Skuldre!

Hindbad.

Har du baaret mig?

Sindbad.

Den hele Ven, og pustet en engang.

Hindbad.

Jeg faldt i Afmagt?

Sindbad.

Det kan hændes hver,

Vi er jo alle sørbelige Kar.

I kan en lugte Lillier, det kan jeg;

Men Hatte derimod ey nær saa godt.
Hver har sit omme Sted i denne Verden!

H i n d b a d.

De føle Villier! — Kiere! siig oprigtig,
Har jeg paa Veien snakket over mig?

S i n d b a d.

Ifald I altid fører sliig Discurs,
Saa kommer der vist aldrig af Jer Mund
Et ufornuftigt Ord.

H i n d b a d.

Saa taug jeg tille?

S i n d b a d.

Bomstille.

H i n d b a d.

Stakkels Mand! I er nok træt?

S i n d b a d.

Ey meer, end at jeg godt Jer kunde bære
En saadan Tour endnu. Man tit seer ud
Til det man ikke-er, det veed I vel!
Saadan man atter, paa den anden Side,
Seer ikke ud til det, som tit man er.
Men gaae! Her har alt været Bud. Jeg sagde
I maatte puste lidt.

H i n d b a d.

Det var fornuftigt.

D d

Seer paa sin Arm.

Men hvor du mig har klemt! Min Arm er blaa
Af dine Fingre.

Sindbad.

Naar J kommer hiem,
Saa vase Jer bare med lidt Brøndevuin,
Saa gaaer det bort igien. Bliv ikke vred!
Man kiender ikke sine egne Kræster.

Hindbad.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hielp
Jeg slutter dig i mine fromme Bonner.

Sindbad.

J Eders Bonner? Det var ju mit Onse.
Men, tav lidt! Seer J: Ben og Bon er to.
Hvem vil J bede til for mig?

Hindbad.

Til hvem

Bel bedre end til Gud?

Sindbad fortrydelig.

Aa Lapperie!

Det kan jeg selv, saameget det skal være.
Ney, seer J vel, min gode, fromme Kone!
Naar nu J Prinsen har curert, saa blier J
En Kone, som han faaer af Hiertet fier,
En Kone, som han afslaaer Ingenting;
J blier hans Favorit, hans Marionet,

(Ha jeg need Pokker hvad de Dingster hedde)
 Tænk da paa mig! Jeg fordrer ikke andet,
 For min besværlige, min lange Gang.

H i n d b a d.

Det skal jeg!

S i n d b a d.

Jeg er kied af disse Gfoe,
 Det er den laveste blant Professioner!
 En Strompevæver og en Skrädder stiger
 Strax høiere; ieg vil nu ikke tale
 Om en Barbeer, som kommer op til Hov'det.
 Tænk paa mig!

H i n d b a d.

Ganße vist.

S i n d b a d.

En god Betiening,
 Hvor der er lidt at giøre fun, men meget
 At tage — fort og godt — en Hof-Betiening!
 Hof-Senge-Reder-Mester, for Exempel,
 Som overlader Sengens Reden til
 Betienterne, og sover selv.

H i n d b a d.

Godt! Godt!

Jeg skal en glemme Eder! Sikkert ey.

Sindbad.

Til Lykke, da ! Til Lykke ! Megen Lykke.

Han gaaer bort, Hindbad gaaer ind i Palladset.

Den store Sal i Aladdins Pallads.

Aladdin ligger paa en Gopha. Gulnare
træder ind med Hindbad som Fatime.

Aladdin betrakter ham.

Eft du den fromme, hellige Fatime,
Der lindrer Legemets, som Sielens Ovaler ?

Hindbad.

Saa troer enfoldig Fromhed, store Prinds !
Jeg er en stille Dvinde, lever eensomt,
Henbringer Tiden med at frygte Gud
Og at paafalde ham. See det er alt !

Aladdin.

Saa kan du da vel ikke hielpe mig ?

Hindbad.

Din Hustrue siger, du har Tillid til mig.
Hvis du vil prove, hvad de Andre prove,
Og lægge ned dit Hoved i mit Skiod,

Og lade mine Hænder stryge dig,
 Saa — ja hvem veed — maaſſee det vel kan hielſpe;
 Og i det Mindſte ſader det jo Intet.

Aladdin.

Bel talt, du Fromme!

Hindbad
ſætter ſig hos ham.

Kom da nu, min Prinds!

Og læg dit høie Hoved i mit Skjød.
 Men — Endnu Et! — Ifald min Videnskab
 Skal hielſpe dig, saa maa du have hos dig
 Din bedſte Skat! Det bedſte ſom du eyer!
 Det synes underligt, men er dog saa.
 Jeg er enſoldig; men for dig, ſom mig,
 Er al Naturens Kraft jo uforſtaaet,
 Og hvo tor vel forklare Sympathie?

Aladdin.

Du taler ſindrige ſom ſande Ord.
 Men — om jeg vifer dig min bedſte Skat,
 Saa troer du neppe paa dens Herlighed!

Hindbad.

O jo! Jeg veed af Nyget ganſe godt,
 Din bedſte Rigdom er en gammel Lampe.

Aladdin.

Velan da! Lampen er min bedſte Skat,
 Og Lampen ſeet du her nu i min Baarm,

Og i dit Skisid jeg lægger nu mit Hoved.
Helbred mig nu !

Hindbad.

Din Oval, min ødle Herre !
Er snart forbi.

Han famler under sine Klæder.

Aladdin

griber hans Haand og vrister den hemmelige Dolk
ud deraf.

Vie ! Lad mig helspe dig.

Gulnare.

O Himmel ! hvad er det ?

Aladdin betruger Døllen.

En Jern - Magnet !

Som skulde stroget Hovedsmerten bort,
Og peget med sin folde, sive Finger
Til Dødens Dispøl. Ikkesandt, du Troume ?

Hindbad

Faster sig paa Knæe.

Jeg er forraadt ! O Herre, lad mig leve !
Slut mig i Lænker, giv mig hver en Dag
Det værste Slave - Arbeid at forrette,
Men lad mig leve !

Aladdin.

Doe !

Hindbad.

O skenk mig Livet!

Jeg bliver dig en troe, oprigtig Tiener,
Jeg elsker dig, som Fader og som Moder,
Isfald du skenker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha! det er Sid engang, at denne Lunge,
Der finder ej de bedste Ord for gode
Til frækt at lege med, at den forstummer.

Han steder til.

Hindbad

griber hans Haand.

Stands, rasse Dreng! endnu et Djeblif,
Isfald du ikke frygter alt for meget
For mine Ord. — See her, du Stolte! see
Her er mit Bryst! Stod til, stod i mit Kjod
Det skarpe Staal, og roes dig af din Idræt! —
Hvad har jeg gjort? Og hvoraaf veed du da
At Hindbad vilde myrde dig, fordi
Du fandt en Dolk hos ham? Et ringe Vaaben
Kun, for en Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Elendige! Og vilde du en dræbt mig?

Hindbad hæftig.

Har du Geviis derpaa, Ordgyder, du!
Som froer dig af Retfærdighed og Godhed?

Og om jeg vilde det? Har du en dræbt
Min Broder? Raaber en min Broders Blod
Om Havn af Jorden?

Aladdin.

Ha, den lummee Morder!
Khi at han ikke sik sit Forsæt udført,
Derfor maa jeg en takke ham, men Himlen.
Lie Niding! doe!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!
Du sveder seent derfor i Helvede.
Min Broder var et Menneske! Du sik
Den Skat, hvorfor han havde stridt sin Livstid.
Kan du fortryde, at han haded dig?

Aladdin.

Han vilde offre lummee en Ynglings Liv,
Den gamle Synder! for sin Lykkes Skyld,
Sin timelige Lykke. Skiebnen gav mig
Hvad en den havde tiltænkt ham, men mig.

Hindbad.

Det Offer veed jeg intet af at sige!
Alt hvad jeg veed er det, at du har dræbt
Min Broder, og at Blodets Kierlighed
Har skyndt mig til at hævne ham, og til
At dræbe dig igien. Tilfældet giver

Dig Seiren. Vel! Benyt den! Sted dit Staal
 Ind i mit Bryst, dræb en uskyldig Mand,
 Som blev et Offer for sit Broder-Venskab;
 Og bryt dig siden af din Heltegierning!

Aladdin.

Ha Rev! Du slipper ikke ud af Særen!

Han klapper i Hænderne; En Slave kommer.

Bring mig to slegne Damacener-Sværd!

Slaven gaaer ud og henter dem, bringer dem ind og
 forseier sig atter bort paa Aladdins Vink.

See Hindbad! Al min hele Vandel hidtil

Har været aabenlyst, reen og oprigtig.

Du er min Fjende! en af os skal doe.

Dog skal du ikke saae Anledning til

At klage over Overlast og Mord.

Jeg stoler paa min Arm og paa min Ret.

Skjont fuldelig du havde velfortient

At slettes ud af Verden, som en Synder,

Paa Retterstedet, sluttet fast i Jern,

Saa vil jeg, da din List har grebet til

Opdigtet Overlast og lejet Uskyld,

Min Skiebne lægge ned i Allahs Haand.

Tag dette Sværd. Du ryser Slave? Tag det!

Hvor blev din Tillid til din gode Sag?

Ha tag det! Denne frække Pande skal

Ey længer trodse Himlen, reist fra Jorden;

Den skal i Stovet. Hindbad! Tag dit Sværd!

H i n d b a d.

Dg naar jeg følder dig? Hvad bliver min Skiebne?
 Est du en Fyrste? Krænger Bagten en
 Herind og slæber mig til Retterstedet?

A l a d d i n

Tager Lampen af sin Barm og sætter den paa Jorden.
 Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.
 Den, som nedstaaer den Ander, griber Lampen,
 Og ingen Dødelig modstaaer hans Magt.

G u l n a r e.

Aladdin! Himmel! Hvad er det du vover?

A l a d d i n.

Sandhed mod Logn, det Gode mod det Onde.
 Tag Sværdet! eller, ved den store Gud!
 Jeg knuser din indknebne Hovedskal.

Hindbad tager Sværdet.

U s y n l i g t C h o r a f o n d e A n d e r

O Vee!

Nu er det reent forbi!
 Nu kan det aldrig saae et heldigt Udfald.
 Nu kan vi ikke længer staae dig bie.
 Den rænkeloze Kamp,
 Denaabne Feide,
 Vi en forstaae.
 Spring ham paa Ryggen!
 Hold fast om Klingen og staae til med Skafset!

Vink, som om Nogen, hist, dig kom til Hielp,
Og stik ham saa i det han vender sig!

O Bee! O Bee!

Snoe dig Hindbad! Snoe dig!

Ha! vind dig slimet, som en Alal i Rusen!

Bid i din Hale, som en Snog, og rul dig
Hort, langt hersra.

O Bee! O Bee! O Bee!

Den rænkeløse Kamp, den aabne Feide

Er ey for os.

Har du da glemt enhver af dine Kunster?

Spænd Venet for ham, saa han falder,

Gæt Foden paa hans Hals og stik ham saa!

Du viger?

Ha! Skam dig! Skam dig Hindbad!

Lad som du vegg. Kom ham paa Ryggen fun,

Saa skal vi hielpe dig.

O Bee! O Bee!

Den rænkeløse Kamp, den aabne Feide,

Torstaae vi ey!

Chor af gode Aander.

See hvor den blege Niding zitterer alt!

Nu er det snart forbi.

Vor Yndling trænger ey til at opmuntres.

Han stander herlig i sin Ungdoms-Kraft,

Med vældig Arm, med roligt Tillidsblik.

Gee hvor han svinger let sit blanke Sværd!
 Gee Dodens Dug alt paa den Svages Pande!
 Han taber Sværdet — Tys! — Aladdin standser —

Hindbad.

Skien mig et Dieblik lidt Pusterum,
 Isald du est en ørlig Kæmpe!

Aladdin.

Bel!

Det skienkes dig.

Hindbad

sætter sig ned og puster.

Hm! det er felsomt nok,

At Listen, med sin hele Virksomhed,
 Gaa lidt forstaaer at overrumple Kraften. —
 Men midt i al min Dræthed har jeg dog
 Saamegen Kraft, at jeg kan vriste dig
 Den Fryd af Haanden, som du griber efter.
 Jeg seer det er forgieves at jeg strider
 Mod dig i denne Kamp. Dog blier du ikke
 Min Vanemand. Kan jeg ey følde dig,
 Gaa kan jeg følde dog mig selv, og vende
 Mit Vaaben ræs imod min egen Barm.

Han dræber sig.

Aladdin rolig.

Det har tilfølles du med alt det Ønde:

Dets hele Kraft, et sieblikligt Spil,
Bortsvinder i sit eget Gioglelys.

Aladdin og Gulnare staar en Tid lang tankefulde og befragte Liget. Pludselig bliver det taget bort for deres Hine. En sed og dæmpt Musik begynder at tone fra Kuppelen i Galen, og udsletter lidt efter lidt ethvert bittert Indtryk af det foregaaende Optrin. Gode, Kierlighedsfulde Toner trænge sig ind i deres Hierter. De omfavne hinanden med Henrykelse og staar ubevægelige i salig Forundring. Pludselig udtryder et usynligt

Chor.

Syvfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Hvorst!
nu.

Du har overstridt og vundet! Du har ryddet Klin-
ten ud!

Herligt Blomsten nu kan trives, dufter i sin For-
aarstund.

Kisler Somren med sin Skygge, fryder Høsten med
sin Frugt.

Brilleslangens Gift er udtømt; uden Fare, uden
Gru,

Kan du stikke den i Varmen; Dodens lumse Tand
er brudt.

Hil dig, deiligeste Tyrstinde! Ingen Taage, ingen
Slud,

Glore skal vor hulde Maane , den skal straale flat
og rund.

Dine hvalte Øyenbryne nu skal spille , rolig
huldt,

Som to Guer midt paa Himlen efter fuldendt
Negrn og Russ.

I Golcondas Diamanter skal du redme venligt
nu,

Som en Rose fra Damaskus i den klare Morgen-
dug.

Hil Aladdin ! Hil Gulnare ! Vækre Kæmpe ! Skion-
ne Brud !

Godt en Mandel tvende Kierner har forenet , el-
skovsfuld.

Ringen's Aander.

Hvor I staae , hvorhen I træde , staae vi væbnet
rundtomkring ,

Ingen Giender ind skal trænge gennem Ringens
Aanders Ring.

Lampens Aander.

Og i Middelpunktet af den sterke Skares Værne-
frands

Livets Lampe høit skal brænde med en rolig , lislig
Glands.

C h o r.

Du har overstridt og vundet, dine Fiender følde-
te du.

Syvfold onse dine Slaver dig til Lykke, Fyrste !
nu.

G u l n a r e.

O søde Toner ! o hvor rene, klare !

A l a d d i n.

Tak være dig, du himmelste Hærskare !

Musikken og Sangen tier.

S t o r v e z i r e n,

fulgt af de øvrige Minister kommer ind. Han gaaer hen
imod Aladdin, bærende en red Flejelspude hvorpaa
Diademet hviler.

Et sorgeligt, men og et Glædes - Budskab
Vi bringe dig : Den gamle Sultan er
Ey meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
Almindelige Bud, og vandret hiem
Til sine Fædre hist, i Allahs Skød.
Hvad der aspresser os en Beviodstaare,
Som sanddrue Eienere af den Hensfarne,
Opsylder atter, paa den anden Side,
Vort Bryg med Fryd, naar vi betænker at

Du, store Prinds ! skal være nu vor Fader.
 Modtag din Krone af din Slave's Haand,
 Og sæt den selv omkring din høie Tinding !

Aladdin modtager Kronen.

Almindeligt Raab fra det forsamlede Folk
 paa Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elste Sultan !
 Skin, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed,
 Ned over Persien. Allah velsigne
 Vor store Sultan ! Vor Aladdin leve !

Aladdin

gaar hen til Binduet, støtter sig til sin ene Haand og staar
 længe taus og betragter Mængden, endelig bryder han
 ud :

Dernede gik jeg, som en lille Dreng,
 Hver Sondag, naar jeg havde faaet Lov,
 Og saae forundret op til Sultans Pallads,
 Og kunde ej begribe hvordan dog
 Män kunde bygge slikt et Taarn fra Jorden ;
 Dernede fasted jeg i Raserie
 En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
 Og spottet soleslos min haarde Skiebne ;
 Dernede nu udraabe de mig Alle
 Til deres Sultan, deres store Sultan.
 Hvor sæl somt er dog Menneskenes Liv !
 Hvor mystisk bryder alt sig blandt hinanden !
 Et ringe Spil i Evighedens Haand.
 Et Bink, og flux vi er det gamle Stov !

Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
Kom Elſte! Lad os vandre hen at see
Din Faders fromme Smil i Dodens Mat;
Og lad os saa, mens Folket tilbereder
Her, til vor Kroning, rundtom festlig Høitid,
Henvandre uden Porten hist, og sætte
Os eftertanksomt ned et Øieblik
Paa Morgianes Grav, ved Hyldeſtræt.

E p i l o g .

Phantasia

Fræder frem og siger:

Saaledes har den underfulde Lue,
 Der Skinner dybt i Biergets Inderste,
 Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
 Idrætter og det Held, som folger dem,
 Den hemmelige Urkraft: Lyset selv,
 Som virker alt hvad der er Liv og Lykke,
 Beqvemmet sig til frem at træde her,
 Indhyllet i en legemlig Gestalt —
 En gammel Kobber-Lampe!
 Har I opmærksomt læst det hele Digt,
 Betragtet Lampen i sit eget Lys,
 Og med sit eget Øie, mørket vel
 Hvad Noureddin saae i den gamle Bog,

Hvad Ringens Land forklared for Aladdin —
 Saa er det en nødvendigt meer at pirre
 I Lampen med Forstandens Lysesax,
 For at forlade hver en Dunkelhed. —
 Det lette Spil er endt; thi Helten staer
 Nu ved sit Maal, og Livets Stræben fun
 Er Digtekunstens Stof; den høie Roe
 Kan Guds Cheruber synge, ingen Digter.

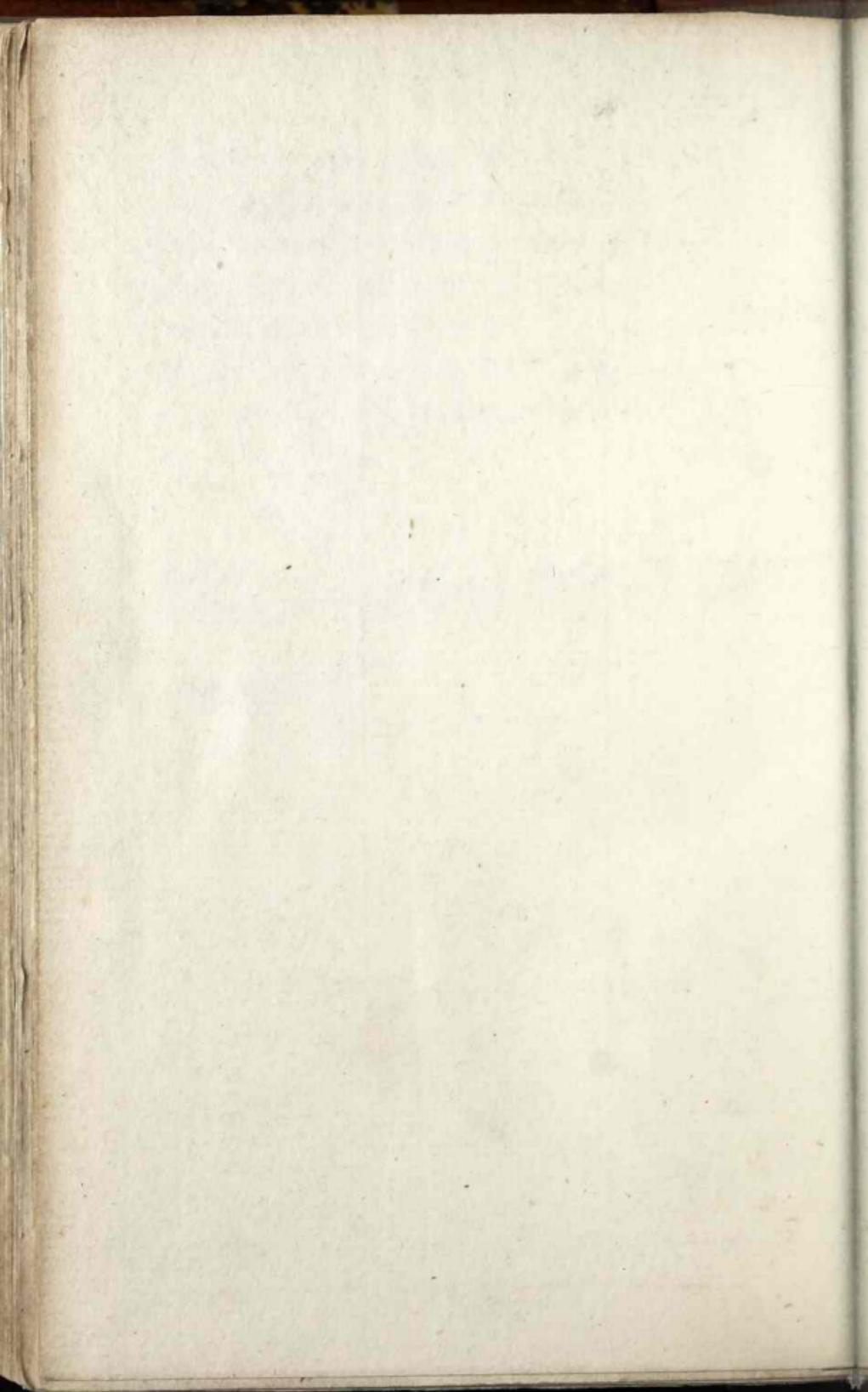
Modtag da her det gamle Malerie,
 Der forhen hang i Borgestuen fun,
 Halsv slettet ud af Stov og Røgtobak,
 Beskint af Praasen i en Jerntraads-Stage!
 Der saae min Son det hænge i sin Barndom,
 Og Stovets Teppe, Praasens svage Lys,
 Frembragte samme Virkning i hans Sies,
 Ukiendt med Jordens Herlighed, men nær
 Beslægtet med dens mystiske Natur)
 Som Templets Dæmringsslør paa Helligdommen.

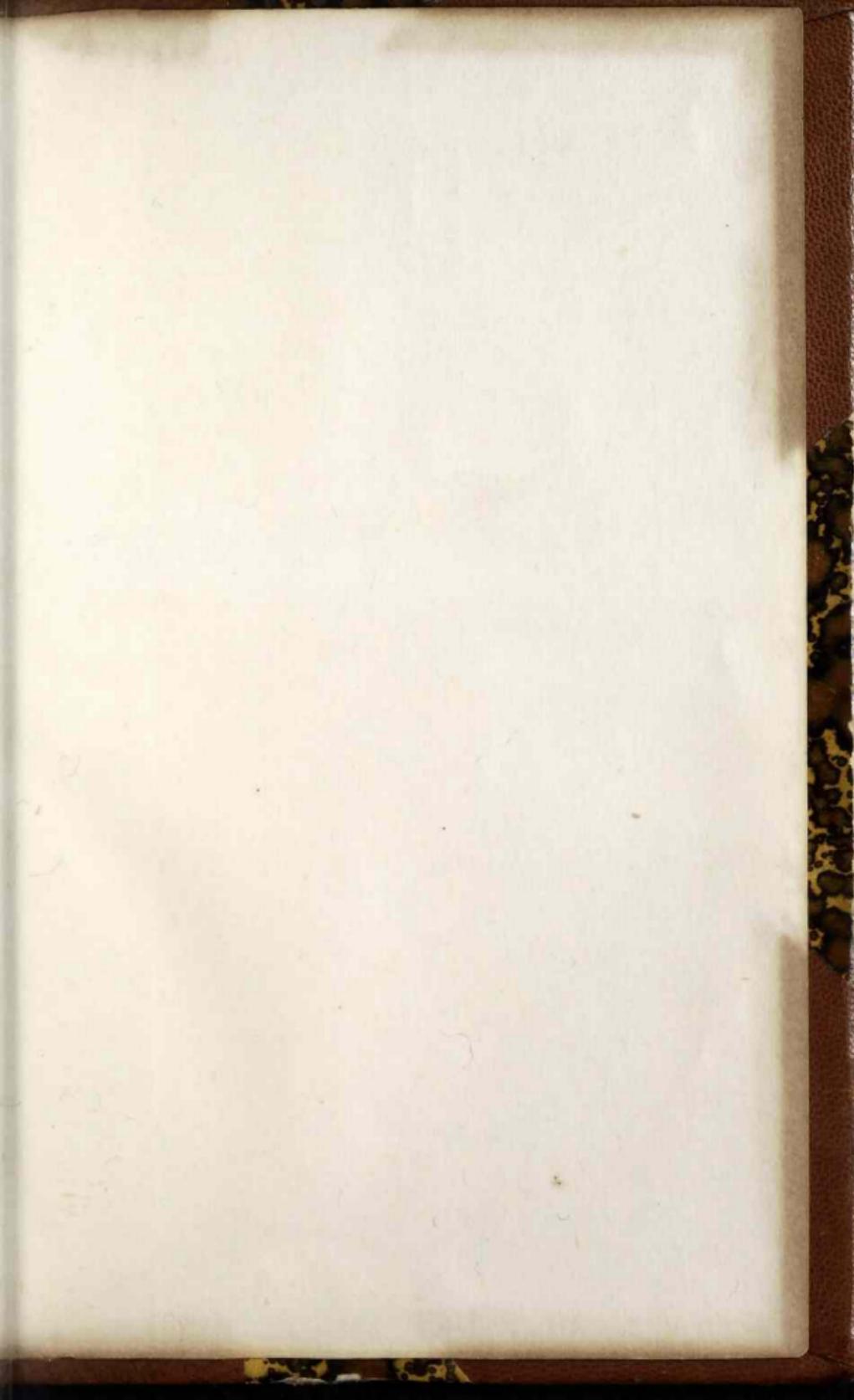
Alt længe stod det underfulde Digt,
 Hidbragt fra Østen, nemt forstådt paa Reisen,
 Omklædt paa gallise af arabisk Dragt,
 Hensadt i en Grindringskrog. — Nu har han,
 Saa godt det stod til ham, affstovet det,
 Opfrisket Farverne, saa godt, han funde,
 Lagt den Betydning i det hele Billed,

Som blege Levning syntes pege til,
Og sat det Hele i en bedre Ramme.
Thi tag det venligen imod, som venligt han
Det Eder hyder! Hvis det lyktes ham,
At bringe Eders Pie til at see,
Hvad selv han i det gamle Billed saae,
Da har han truffet hvad han sigted paa.

~~Det er ikke et digt~~
~~Det er ikke et digt~~

Lam.

A 797 87

249-295

